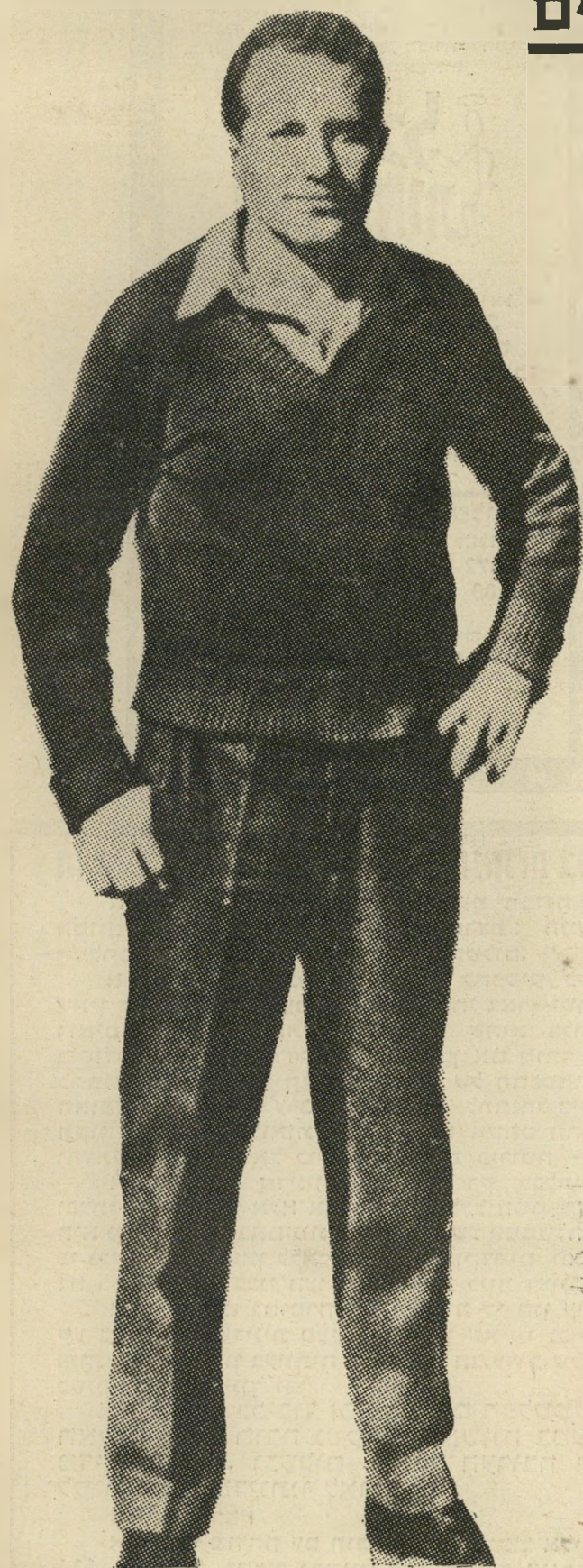

העולם הזה

הסיפור שמאחורי הגילויים הסנסציוניים של
מפקד הריגול הישראלי במצריים

נקמתו של האדם השלישי

אברי אל-עד

מפקד "העסק הביש"

ק/כא יר

לפני שנה ערך פסיכולוג ידוע ניסוי מעניין. הוא ביקש מכיתה של תלמידים ותלמידות לתאר את "דמותו האופיינית של הצבר". כשאסף את הציבורים, מצא תיאור אחד. הצבר האופני, כך כתבו כל התלמידים, הוא גבה קומה, ויש לו עיניים כחולות ושיער בלונדי. הפסיכולוג ביקש את כל התלמידים ילידי הארץ לקום. בו במקום ערך סקר. נסתבר שכמעט כל הצברים באותה כיתה היו בעלי קומה ממוצעת, עיניים חומות ושיער כהה. מה ביקש הפסיכולוג להוכיח בניסוי זה? כשנוצר דפוס מחשבתית חלשה, אפילו מראה עיניים אינו משנה אותו. ככה זה, פסיכולוגיה.

שערי גליון 1805

★ הרכבו של גליון

בשבוע שעבר עשה אחד מחברי המערכת תרגיל דומה. הוא ישב בחברת כמה ידידים, שתקפו את העיתון. בין השאר טענו שהעולם הזה מקדיש כימעט את כל עמודיו לעניינים קלים ובלתי חשובים, ואין בו חומר פוליטי וציבורי מלבד הנדון והדיווח על הכנסת. נציגיה תמונה של המערכת המנגנת על כינור, בשעה שרומא בוערת. חברנו ראה קודם לכן את גליון העולם הזה בתיקו של המתלונן הקיצוני ביותר. הוא ביקש ממנו להוציא את הגליון, הניח אותו על השולחן, והציע: הבה ננתח את הרכבו של הגליון, ונראה כמה עמודים מוקדשים לחומר מדיני וציבורי, וכמה לחומר בידורי קל. תוצאות הניתוח הדהימו את כל הנוכחים — למרות שכולם קוראים ותיקים של העיתון. למרות הוותק, לא ערכו מעולם ספירה מדויקת כזאת. ובכן, אותו גליון (1805), שהיה גליון רגיל פחות או יותר, הכיל 40 עמודים, מהם שיבעה עמודי מודעות מיסחריות (אחוז יותר קטן מאשר בכל עיתון גדול אחר בארץ). שאר 33 העמודים מתחלקים כלהלן:

● חומר פוליטי או ציבורי:

- השער הקידמי (תוכנית דיין) — 1 עמוד.
- איגרת העורך — 1 עמוד.
- דף תשקיף — 1 עמוד.
- מדור מיכתבים (שהכיל 12 מיכתבים של קוראים, מהם 10 על נושאי ציבוריים) — 1 עמוד.
- הנדון — 1 עמוד.
- תוכנית דיין — 1.5 עמוד.
- הנהלת חשבונות (כולה על נושאים ציבוריים) — 1 עמוד.
- "קריעות ביניים" — 2 עמודים.
- מסע אל התייל — 2.5 עמודים.
- במדינה (תתי-מדורים "העם", "מיפלגות" וכו') — חצי עמוד.
- בסדרה: 12 חצי עמודים.
- חומר של מידע כללי:
 - מדור אנשים — 1 עמוד.
 - מדור תמונות — רבע עמוד.
 - ביקורת ספרים, תקליטים, מחזות וכו': שלושת רבעי העמוד.
 - פרשת הכתבים הצבאיים — 2.5 עמודים.
 - סיפור על המצב בכלל ולערים — שלושת רבעי העמוד.
 - מדור במדינה (תתי-מדורים "דיעות", "חינוך" וכו') — שלושת רבעי העמוד.
 - קורבן פסח במחצית — 2 עמודים.
 - בסדרה: 8 עמודים.
 - חומר בידורי או קל:
 - מלון לעברית מדוברת — רבע עמוד.
 - "המראה המלא" — 3 עמודים.
 - אסתר עופרים — 1 עמוד.
 - גב' ידן השלישית — 1 עמוד.
 - ביקורת קולנוע — 1 עמוד.
 - מכון לגידול כלבים — 2 עמודים.
 - רחל המרחלת — 1 עמוד.
 - מדור במדינה (חומר קל), תשבץ, הורוסקופ וכו' — 2 עמודים ורבע.
 - שער אחורי — 1 עמוד.
 - בסדרה: 12 חצי עמודים.

זוהי תמונה של עיתון מאוזן מאוד — כשהחומר הפוליטי, המידע הכללי והחומר הקל מתחלקים בערך שליש-שליש-שליש. החומר ה"רציני" מהווה כמחצית הגליון.

חלוקה זו אינה סכמאטית אצלנו. הרכבו של כל הגליון אינו קבוע מראש, אלא נקבע במהלך השבוע, על פי מאורעות השבוע. על הרכב זה אפשר להתווכח. אך התופעה שעליה רציני להצביע היא הפער המורבי בין ההרכב האמיתי של הגליון ובין ההרכב המדומה, כפי שהוא נראה לכמה וכמה אנשים, שמערכת ההשמצה הרצופה נגד "ה" שבועון המסויים" יצרה במוחם דפוסים שהם חזקים יותר ממראה עיניהם השבועי.

נא לא

תיאטרון "אורות הבמה" מצג:

המלאך בישראל!

כוכב הטלוויזיה רונ"ר מור, הידוע כסיימון טמפלר בסדרת "המלאך" יופיע אישית בראיון בלעדי באירוע הבידור המרכזי לקראת יום העצמאות

תוכנית עשירה ומגוונת

- בהשתתפות אמני הצמרת של ישראל
- אילן *
- עדנה לב *
- ואילנית *
- הפרברים *
- ששי קשת *
- בועז שרעבי *
- להקת *
- שלמה *
- ארצי *
- המחול *
- שלישית *
- של עירית ת"א *
- אדלר *

ירושלים	תל-אביב
היכל הספורט	היכל הספורט
בניי האומה	"יד אליהו"
יום א' 16.4.72	מוצ"ש 15.4.72
שעה 9.00	שעה 9.00
כרטיסים:	כרטיסים:
משרד כהנא	משרד "לאן"
ויתר המשרדים	ויתר המשרדים
הפקה: מרים עצינוני	הפקה: מרים עצינוני
יחסי ציבור: מירי זכרונ	יחסי ציבור: מירי זכרונ

חן סיכוי לשלום. אמור לא להתנחלות בשטחים

אנו מתנגדים למדיניות של קביעת עובדות בשטחים המוחזקים, הקובעת עובדה אחת נחרצת: המשך מצב המלחמה וסתימת הגולל על סיכויי השלום.

אנו קוראים לממשלת-ישראל להפסיק כל פעולה שאין בה כיבוד של העם הפלסטיני החי בארץ-ישראל. אנו רואים במדיניות ההתנחלות מעשה שהוא בלתי-מוסרי ביסודו בהיותו חד-צדדי לחלוטין, שכן אם מותר ליהודים להתנחל מעבר ל"קו הירוק" בכוחה של ההבטחה לאבות האומה, יש לאפשר לערביי ה"שטחים" להתנחל ביפו, פתח-תקווה, טבריה ומבואות בית"ר מכוח זיקתם ההיסטורית והדתית לארץ-ישראל כולה. התנחלות פירושה — סיפוח. אנו רואים מדיניות זאת לא רק כבלתי-מוסרית ובלתי-דמוקרטית, אלא אם כמנוגדת לכל הגיון מדיני, שכן היא מטילה ספק באמינות הצהרותיה של הממשלה הטוענת כי פניה למשא-ומתן ללא כל תנאים-מוקדמים, ובכך מעמי-דה בספק חמור בפני העולם כולו את כנות רצונה בשלום.

אנו רואים בחומרה את העובדה כי הון עתק מוש-קע בהרפתקה מדינית מעין זאת, הון שאיננו יכול "להת-פנות" עבור פתרון בעיותיה הפנימיות הבעורות של המדינה כשיכון, סעד, חינוך וכו'.

אנו רואים בכיבוד זכויות העם הפלסטיני ועמי האיזור כולם חובה מוסרית ראשונה במעלה של מדינת-ישראל, ובשלום — את הערובה היחידה לקיומה של מדינתנו לאורך זמן.

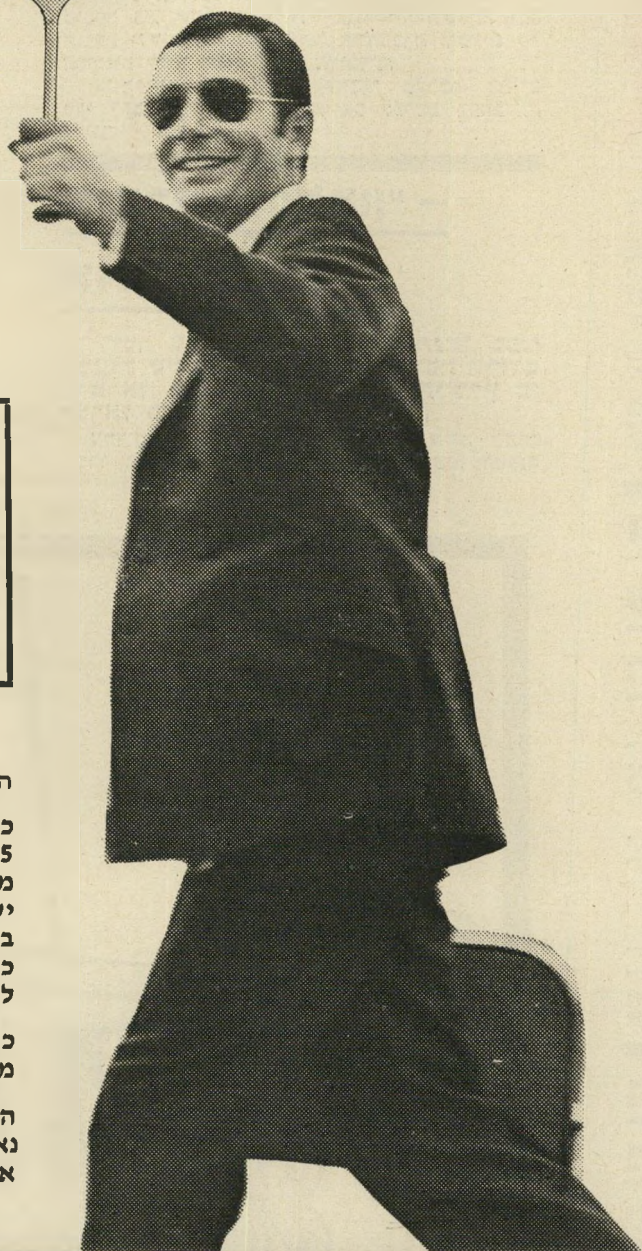
צעיר, צעירה!

אם הינך מזדהה עם תוכן כרוז זה, כתוב אלינו לת. ד. 136, תל-אביב. בקרוב יתקיים כנס פעילים ואוהדים.

נוער העולם הזה — כוח חדש

עם גולדסטאר וגולדסון לאולימפיאדה

הנהלת מפעלי הבירה בישראל, יצרני "גולדסטאר" ו"גולדסון" מזמינה את הציבור להשתתף במבצע "עם גולדסטאר וגולדסון לאולימפיאדה".

הזוכה הראשון
בכרטיס הטיסה:
כהן עמוס
רח' בן-יהודה 170 ת"א

המבצע נמשך!

כל השולח אל ת.ד. 33150 תל-אביב 5 תוויות של בירה "גולדסטאר" או משקאות "גולדסון" השונים – ישתתף בהגרלה ועשוי לזכות בכרטיס טיסה לאולימפיאדת מינכן כולל מסים, אירוח וכרטיסים למשחקים האולימפיים.

כן יוגרלו בין משתתפי החידון מאות פרסים נוספים.

ההגרלה תתקיים אחת לחודש. נא לציין על המעטפות – "מבצע אולימפיאדה". בהצלחה!

הטיסות מאורגנות ע"י

הסוכנים לאולימפיאדת מינכן אויג'ר גורדס

תל אביב, טלפון 59121 269052 ירושלים, טלפון 222777 חיפה, טלפון 663010

היא שהוצע להם לקנות את מלון הילטון, שמומן למעשה בכספי הממשלה, מתחת למחיר ערכו. המתנגדים לעסקה טוענים, כי משפחות היורש דים קרובים לשר קול ולמפלגת הליברלים העצמאיים.

חרם נגד ספרו

של האדם השלישי

אחרי שנכשלו כל הנסיונות לשכנע בי איומים ובפיתויים את אבירי זיידנורק ("האדם השלישי") לוותר על פירסום ספרו, יופעלו נגדו שיטות החרם.

רבין לראשות

עיריית תל-אביב?

שגריר ישראל בארצות-הברית, יצחק רבין, יוכל כנראה בין המועמדים שיתחרו על ראשות עיריית תל-אביב, במיקרה שלא יצורף כשר בי ממשלה.

ההצעה למנות את רבין כמועמד מפלגת העבודה לראשות העיר התקבלה לאחרונה. היא באה כדי לפתור שתי בעיות: להעמיד במירוץ לראשות העיר הגדולה במדינה אי שיות פופולרית, ולפייס את רבין על הפרת ההבטחה לצרפו כשר בממשלה.

ראש העירייה הנוכחי, יהושע רבינוביץ, הוא מועמד בטוח לכהונת שר-האוצר בממשלה הבאה.

המימסד היהודי בארצות-הברית, הפועל על-פי הנחיות ממשלת ישראל, שכלל בשנים האחרונות שיטות אלה, ויש בכוחו כיום לגנוז כמעט לחלוטין כל ספר שאינו נראה למפעלים הישראליים. השיטות כוללות אי-הצגת הספרים בחנויות-הספרים (השייכות כמעט כולן ליהודים), אי-הזכרת הספר בעיתונות ובטלוויזיה (שבהן יש למפרסמים יהודיים השפעה מכרעת).

שיטות אלה מצליחות פחות בבריטניה ובצרפת, ועוד פחות בגרמניה. אין זה מיקרה שהפירסום הראשון על הספר בא בשבועון גרמני, שכבר הוכיח בעבר אירצון לקבל הנחיות משגרירות ישראל.

חזן הטיל וטו

על פעולה נגד

ההתנחלות בעזה

הנהגת הקיבוץ הארצי אינה מתכוונת למלא אתר הכשתתה לחברי הקיבוצים כי נגב, להמשיך במאבק נגד ההתנחלויות בי רצועת-עזה ובפיתחת-רפיח.

ערב "המסע אל התל" הפעילו מזכירי הקיבוץ הארצי, שמעון אבידן וחיים ("ג'ומס") אורון, לחץ כבד על חברי הקיבוצים שלא להשתתף בהפגנה, שי אורגנה על-ידי חברי תנועת העולם הזה — כוח חדש ושי"ח, בתמיכתם של שלושים מרצים, אקדמאים ואנשי-רוח. בתמורה לאי-השתתפותם, הבטיחו מזכירי השומר הצעיר לחברי הקיבוצים, כי "תוך שלושים יום תפתח מפ"ם בפעולה ציבורית תקיפה", אולם יעקב חזן הטיל וטו מוחלט על כל פעולה, מלבד אספה קטנה אחת במועדון צוותא בתל-אביב.

ראובן אלוני יפרוש

ממינהל מקרקעי

ישראל

סגן מנכ"ל מינהל מקרקעי ישראל, ראובן אלוני, בעלה של שולמית אלוני, לא יתמנה למנכ"ל המינהל במקומו של יצחק לוי, שיפרוש באחד ביוני. שרי-החקלאות חיים נכתי הודיע לאוני, כי, שהוא לא יקבל את המינוי, ואוני מצוי דו הודיע שאם כך — הוא יפרוש מתפקידו. בינתיים מתנהל משא-ומתן על תפקיד ראש המיני-הל עם כמה אלופים, העומדים לפרוש מהצבא.

לעצמו דריסת-רגל במישרד זה, אולי מתוך תיקווה שמצבו ישתנה כאשר תפרוש גולדה ממישרד ראש-הממשלה.

לעומת זאת יש לרפאל אויבנים במישרד-החוץ, הממשיכים לפעול נגדו במרץ. הם טוענים שבגללו נטשו את המישרד שלושה סמנכ"לים (משה ביתן, אביעזר שלוש וגרשון אבנר), נוסף על בעלי תפקידים בכירים אחרים (כמו אורי לוברני ונתנאל לורר).

מהי אחריותו

של השגריר?

ללא פירסום, יתנהלו במישרד-החוץ הליכים נגד השגריר דניאל לאור, לברר את מידת אחריותו לחורבן הישראלי באוגנדה. לאור היה נהג במקצועו, לפני שעלה בדרגה, הפך נציג ישראל בתורכיה, משם הוקפץ לאוגנדה.

סיכסוך בסוכנות

הידיעות עת"ם

האשמות בדבר "נצחנות מיותרת, שאינה תורמת מאומה, ושיש בה רק להעכיר את היחסים הטובים ששררו בין הנהלת עת"ם לבין העובדים", כלולות במכתב חריף ששיגר יו"ר מועצת המנהלים של עת"ם, אלתר ולנר, למאיר בן-גור, המרכז המקצועי של אגודת-העיתונאים.

הרקע למכתב הוא פירסום שהופיע באיגרת לחבר מיספר 58, שהוצאה על-ידי אגודת-העיתונאים, ובה תגובת ועד עובדי עת"ם על אי-העברת ניכויים של הסוכנות לקרן הפנסיה של העובדים. אגודת-העיתונאים פנתה לחברי מערכת עת"ם כדי לקבל את חוות דעתם, אם לפרסם מכתב זה באיגרת לחבר הבא.

מכירת "הילטון"

מתחת לערכו?

השר משה קול יצטרך להתגונן בפני הטענה שהשתמש בהשפעתו לטובת יורדים מישראל, שניתן להם רכוש בתימרון בי ישראל כתנאים נוחים במיוחד.

המדובר ביורדים משה קורן ודויד טייג, שהתי-עשרו בגרמניה ושהשאירו את בניהם שם. הטענה

הגליון הבא

של "העולם הזה" יוקדם כיום אחר, דרגל חגיגות יום-העצמאות. הוא יופיע ברחובות תל-אביב כיום ב' בערב, ובקיוסקים ברחבי הארץ כיום ג' בבוקר.

קונצרט "כור" יפוצל

בצמרת מפא"י מתגבשת תוכנית לפצל את קונצרט "כור", בדוגמת הפיצול שביצע בשעתו פנחס לבון ב"סולד בונה".

הסיבה: קונצרט כור, המנוהל על-ידי אלוף (מיל.) מאיר עמית, שהוא מאנשי דין, גדל למימדים גדור לים מדי, ויש רצון להחליש את השפעתו של עמית ואנשי רפ"י בקונצרט.

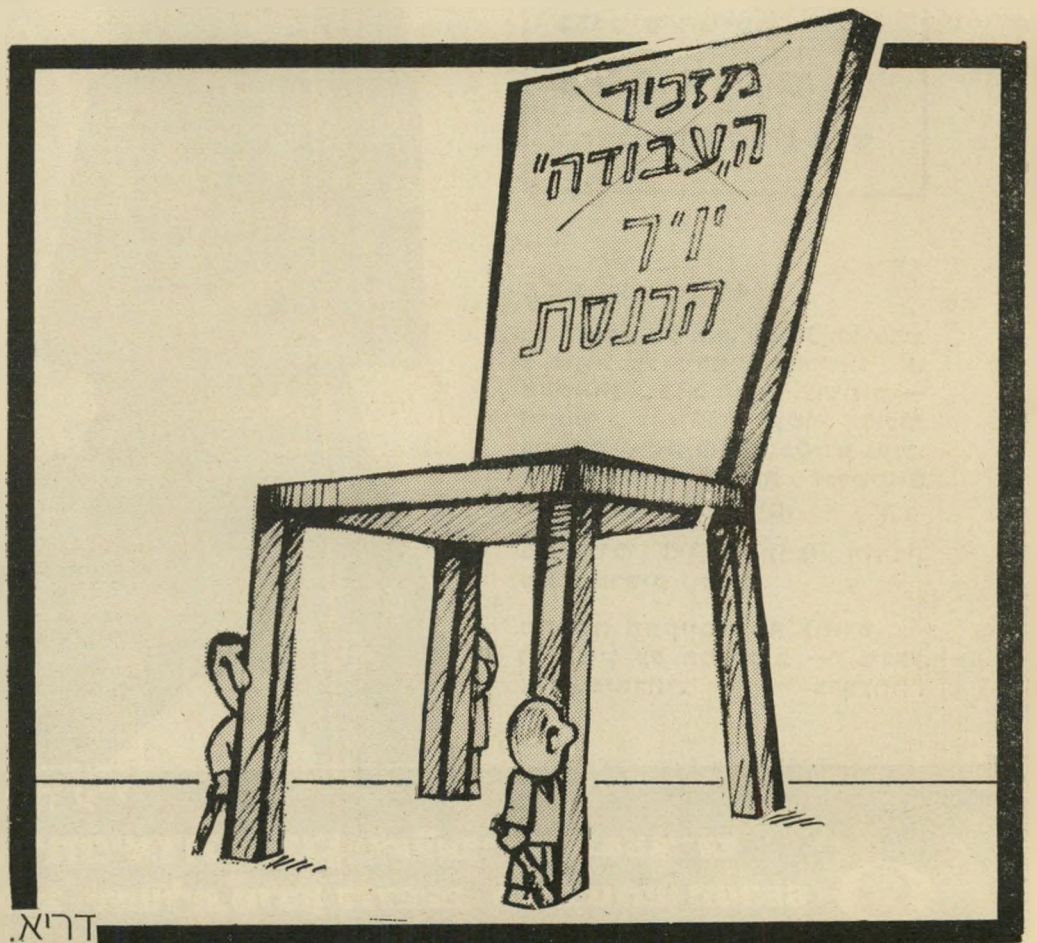
הסיבה הרישמית תהיה כי אין זה כריא שמנהל יחיד ישלוט על עסקים בעלי היקף כה גדול.

נומשכת המערכה

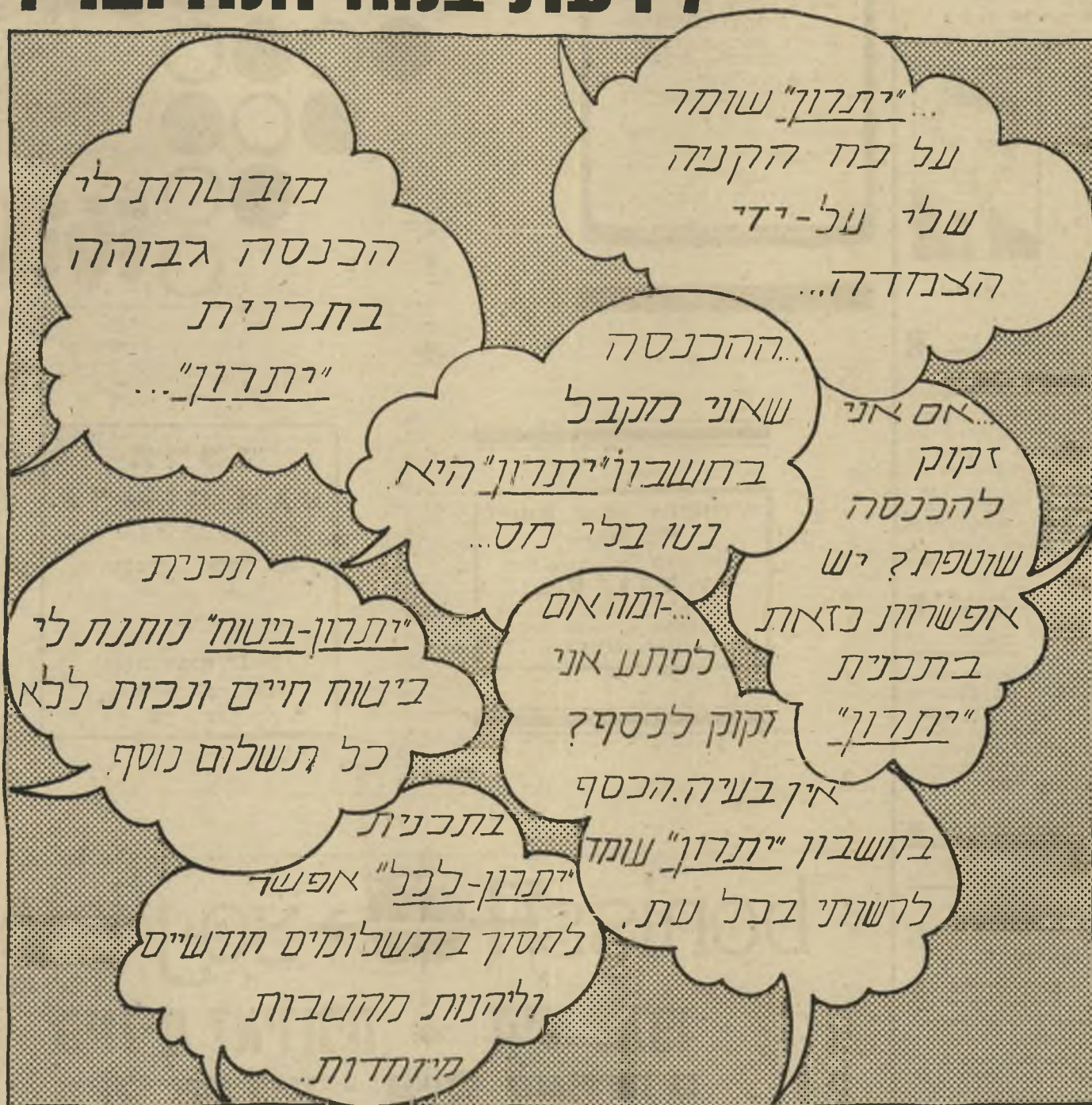
נגד גדעון רפאל

המערכה סביב גדעון רפאל עדיין לא נגמרה.

אחרי שהתפטר מתפקידו כמנכ"ל מישרד-החוץ, בגלל שינאתה של גולדה אליו והתקררות היחסים בינו ובין אבא אבן, משתדל עתה רפאל להשאיר

עכשיו, כשבכל מקום מדברים על תכניות חסכון "יתרון" האם לא תרצה גם אתה לדעת במה המדובר?

פרטים והרשמה בכל אחד מ-

48 סניפי

ו30 סניפי

בנק דיסקונט לישראל בע"מ

בנק ברקליס דיסקונט בע"מ

דחף

מכתבים

תמיכה בחברי

ניריעו

לחברי "ניריעו" המתנגדים להתנחלות בשטחים הכבושים. שלום!
אנו החתומים מטה, חברי נתיביה"ה, מביעים בזו את תמיכתנו והודותנו הרבה למאמץ במאבקכם נגד גישולם של ערביי הרצועה והפיתחה, ונגד ההתנחלות בהם לפני שהוכרע גורלו של האזור מבחינה פוליטית.

לוי מורבייץ (מורו), מנוחה
מורבייץ, סוסא שאול, אפרים
מנשה, עדי רז, נתיביה"ה

מספר

לבן

"העולם הזה" 1802, "מספר לבן",
הנדון של אורי אבנרי על ההק'
לות לעולים החדשים.

במידה רבה משר
קף המאמר את דע'
תם של רבים אשר
לא נסחרו מהם
דרכי טיפולה של
הממשלה בהבאת
עולים ושידולם.
אבל בכלל לא
מפליא שלראש ה'
ממשלה יש רגבי
שות מיוחדת לענ'
יין עולי רוסיה —
שהם ברובם קשר'
שים.

זוהר

יצחק זוהר, יפ'

חוק ההטבות

לעולים חדשים

האם בחוק המעניק הטבות לעולים, יש
סתירה לחוק יסודי יותר — ואפילו למגילת
העצמאות — בהם נאמר שאין להפלות
בין אזרח לאזרח על-פי ארץ מוצאם?

כן!
חוק ההטבות לעולים מפלה בהכרח
לרעה אזרחים שהם ילידי ישראל ואשר
עקב זה שגולדו כאן — לעולם לא יוכלו
ליהנות ממנו.

גבי רז, תל-אביב

תדמית

חימאים

האם תדמיתנו תישאר תמיד כשל אז'
רחים סוג ב'?
האם אפשר לעורר את דעת הקהל לב'
עיתונות הרבות?
הימאים לא שובתים בגלל חוסר הקור'
מוניקציה ביניהם.

קצין "א.מ. טנג'רין קור",
הונג' קונג

שבועה חדשה

של השילטון

תידבק ידי לכיס השכיר והעני — אם
לא אוציאנה כל פעם מחדש, ועם שלל
אפשרי.

אברהם נחום, תל-אביב

אחות עמים

הדרוזים כרתו ברית-דמים עם היהודים
עוד בשנות השלושים. בזמן מאורעות
הדמים בצפון הארץ, על בסיס סיבלו של
מיעוט נירדף.
עד היום נחשבים הדרוזים כחלק אינטג'
רלי של המדינה.

כ-28 למרץ, מעל
אחת מגבעות הכר'
מל היפות, בקירבת
כפר עוספיה, חנכה
ראש הממשלה גול'
דה מאיר את אנ'
דרסת ההגנה.

לטכס הוזמנו גם
הדרוזים שפעלו יחד'
דיו בשורות ההגנה.
אך בשעת הטכס
התעלמו ראש ה'
ממשלה ושאר ה'
דוברים מנוכחותם

אבירוקין

של הדרוזים שהיו במקום.
נשאלת השאלה: מדוע הוזמנו אנשים
זקנים אלה לחנוכת האנדרטה?

התיאטרון והקטן מעיג
דליה פרידלנד (בהנחה) זאב רווח (הקאמרי)
בוביק השקרים
כתב וביים: יואל זילברג
עפ"י י. חלטר

רשפון, בית-העם.
יום ד' 12/4 ב-8.30.
קרית-שמרנה, שניר.
יום ה' 13/4 ב-8.45.
הרצליה, דוד.
יום ו' 14/4 ב-8.45.
תל-אביב, בית-ארלוזורוב.
מוצ"ש 15/4 ב-7.30 וב-9.30.
תל-אביב, בית-ארלוזורוב.
יום א' 16/4 ב-8.30.
תל-אביב, בית-החייל.
יום ג' 18/4 ב-9.00 וב-11.00.
ירושלים, בית-העם.
יום ד' 19/4 ב-9.00.
תל-אביב, בית-ארלוזורוב.
יום ה' 20/4 ב-8.30.
כרטיסים: תל-אביב, "לאן",
"רוקוקו" וביתר המשרדים.
ירושלים:
"כהנא" ו"לאו-הערב".

מפיק: יצחק בן-ישיעוויטס. טל. 244044

סימנים 8

צירופים אפשריים 28

סימנים 9

צירופים אפשריים 84

סימנים 10

צירופים אפשריים 210

פרטים
בכל תחנות האיסוף של

זוט

מרכז עדשות מגע

CONTACT LENS CENTER

"גרונזובסקי — אישון דנס"

תל-אביב, רחוב שניאור 5,

טל. 50220

שעות קבלה 9-17

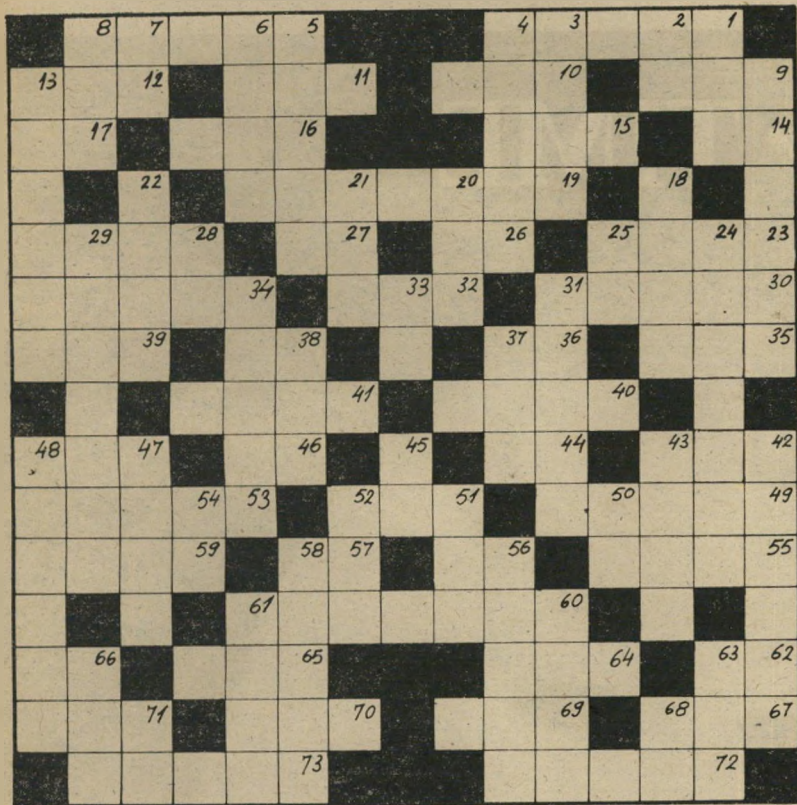
נשמח לשלוח חוברת הסברה
לפי בקשה.

פואל ניסס

טיולים לאירופה * קיץ 1972
טיולי צעירים - טיולי סטודנטים
וטיולי "FIRST CLASS" מיוחדים למבוגרים.

דרוש את חוברות הטיולים המפורטות אצל ידידך סוכן הנוסיעות.

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי.
המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.
תאריך 136 • מען מברקי: עולמסרס • הדפוס החדש "בע"מ.
ח"א, רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינוקורפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

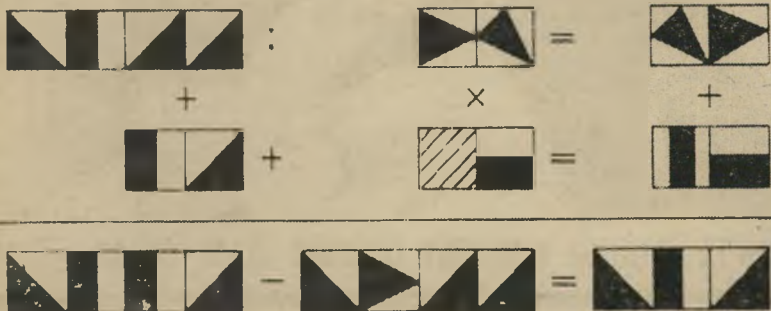
את סיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136 - תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1806". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך: (1) רעל; (2) חוטם; (3) הי"ר שפטר; (4) זרימה; (5) מערי צר-פת; (6) כן; (7) מילת שלילה; (8) ממיר דות הלח; (9) תיקרובת מתוקה; (13) רכוש הכלה; (18) מטבע במזרח התיכון; (20) מחול; (21) בא לפני הרעם; (22) שינוי מצב צבירה של מים; (24) הצאר האחרון של הרוסים; (25) צונן; (28) מזל; (29) רואה שחורות; (31) עוגת קמח; (33) מאותיות האלף-בית; (34) מלך ישראל; (37) צד; (38) בלימה; (42) שליש הלילה; (43) מן המגילות; (45) מילת בקשה; (47) מציאת שווקים; (48) יבשת; (50) איבר בפנים; (51) משגע את בני הי"ר; (52) פנטומימאי צרפתי; (54) שלל; (56) פעולה חקלאית; (58) מתייחס בקלות ראש; (63) הידידה הטובה של בנגלה-דש; (66) מנהל רשות הנמלים; (68) מנהל סולר ובנוה לשעבר; (71) מגיע.

מאונך: (1) אחד מבני יעקב; (5) בלע-דיה אינך יכול להיות נוצרי; (9) ומצלח-תים; (11) עוף "שוויצר"; (12) מתחרו עם זין; (14) דל; (15) חריץ; (16) כפיר; (17) נע; (19) פקק בעורק; (23) צעיר לימים; (26) תבלין טעים למשקה; (27) סוד; (28) סוג של רמאי; (30) מלח, מחצב; (32) אי-ודאות; (34) מעממי כנען; (35) מידה של שטח; (36) כזב; (38) עטרת; (39) עוף; (40) מתאר מקום; (41) טינה; (42) אף, אפי; (44) בר; (46) מש; (47) רקורד; (49) אמביציה; (51) פצע; (53) שחור; (55) נביא מתריע; (56) מחוספס; (57) גבוה; (59) פחות-דרגה; (60) תופעה פסיכולוגית בלתי מוסברת; (62) אל מצרי; (64) נברא ביום החמישי; (65) נפל קרבן לרשע בנור-תיו; (66) אך, בלבד; (67) נשקו הטודי של פופאי; (69) משחק ילדים; (70) שם הוכרזה מדינת היהודים; (71) מזבח; (72) גיבור ספרותי מתקופת ישו; (73) בירת בוליביה.

חשבוע 1806

והי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעזרתן של פעולות חיבור, חיסור וכפל, יש למצוא איזו סיפרה בדיוק כל סמל של ריבוע.

את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136. ת"א. ולציין על-גבי הגלויה: "חשבוע 1806". הפתרון צריך להכיל את כל התרגיל במספרים. המועד האחרון למשלוח הפתרון — 18.4.72.

בין הפותרים יוגרלו שלושה פרסי ספרים.

ברצוני להעמידכם על אמיתות הדברים: מר גיורא אופנהיימר הינו בעליה של מחצית הדירה הרשומה בטאבו גוש 10805 חלקה 145/4 הנמצאת בשד' הנשיא 2 בהר הכרמל בחיפה. בוושה היא שאדם אשר ערך מחצית דירתו עולה על 30 אלף ל"י, יתנהג כ"יחפן, ישן כל יום אצל חבר אחר (כדבורי), ויחזיר את פנקס המילואים שלו. אלמנאי, חיפה

טעות

בשה

"העולם הזה" 1802, "חיי אדם ב-60 לירות", על נחיתות המטור-סים במינחת מצדה ללא שירותי הצלה מתאימים. קראתי את כתבתו של אריק לביא "חיי אדם ב-60 לירות" העוסקת בפעילות ה-

באיו מידה מתייחסת ראש הממשלה לנאמנותם של אלה אשר היו קרן היסוד של אחות עמים? מה יוכל לפצות זקנים נכבדים אלה על עוגמת הנפש שנגרמה להם בטכס, וכן משמעות הדבר בעיני בניהם? נגיד כן-חשן אכרדוקין, עוספיה

האובל

כצה"ל

"העולם הזה" 1803, "נוצות עוף לארוחת הצהריים", תלונתו של חייל מילואים על האוכל הגרוע שקיבל בעת שירות מילואים. למיקרא הכתבה, לא ידעתי אם לבכות או לצחק. לא על הנוצות, כי אם על הנאיביות שלכם. מה התפלתם כל-כך? הרי ידוע מאז ומתמיד שבעורות שמגשים בבסיסים, יש

ברכה ליום ההולדת

"העולם הזה" 1805 איגרת לקורא של אורי אבנרי במלואת 22 שנה ל"העולם הזה" במתכונתו הנוכחית.

יום-הולדת עשרים ושנים, אינו "יובל" המחייב חגיגות וטכסים. העורך היקר אורי אבנרי, ערך חשבון נפש שנתי ובמקום מברק ברכה, כדאי להשיב לו ולקוראים על כמה מסימני השאלה שבסוף ה"קורא יקר" שבגליון האחרון. אורי שואל, "לאן היו מגיעים כיום ממדי השחיתות וכו' היכן היונו עומדים במאבק הגורלי בין מלחמה ושלום, לאומנות ומוסר לאומי? ובעיקר: האם היה זה כדאי?"

ארכם מסים חשבון נפש

בין כל סימני השא"ל, החסיר העורך, "סי" מן אחד שהוא גם סימן דרך: האם היה כדאי לתת לתנועת ה"עולם הזה" — כוח חדש, את שמו של השבועון המסוים?

לא הרבה עיתונים, בעולם כולו, הפכו ל"תנועות פוליטיות, או הקימו תנועות כאלה. ההיסטוריה של הזמן החדש יודעת לספר על אירגונים מהפכניים, ש"ראשית דרכם היתה ב"פירסומים גלויים ומח"תרחים, שהפיעו את רעיונות האירגון עוד רים ספורים, שבכל מיקרה השפיעו השפעה מכרעת, עם הפעלת האירגון ומאבקו לבי"צד מטרותיו, על דברי הימים של החברה האנושית.

במיקרה שלפנינו, התארגנה קבוצת אורחים לרשימת-בחירות, לא כדי להשתמש בעיתון העולם הזה להפצת והחדרת רעיונותיה, אלא כדי להבטיח את המשך קיומו של העיתון, מבלי לקבל מעורכיו ובעליו כל התחייבות לתמיכתם שלהם בתומכיהם מהחוץ. הסכנה לחופש העיתונות — ובמיוחד לחופש הפעלתו של העולם הזה — בשנת 1965, הביאה להקמתה של רשימת העולם הזה — כוח חדש, שרק אחרי הצלחתה להכניס לכנסת את העורך הראשי של השבועון, הקימה בכנס היסוד שלה בתאטרון הקאמרי בתל-אביב, את תנועת העולם הזה — כוח חדש.

במשך שש וחצי השנים שחלפו מאז

מתקיימת בנמלה-תעופה בריהודה ליד מצדה ולתמהוני מוזכר בה שם חברתנו כשוכרת מטוס שנחת ללא שירותי הצלה. מהקשר הדברים שלאחר מכן הכנתי ששמנו שורבב לכתבה כתוצאה מטעות והכוונה כנראה למטוס של חברת נתיב. אולם על-מנת להסיר כל ספק ברצוני ל"הדגיש שאין כל קשר בין חברת כנף לבין טיסה זאת.

לגופה של הכתבה, אנו שותפים למציאתי של כתבכם שקבע שקיימת הפקרות בנושא זה של נחיתות במינחתים מרו הקים, אולם כדאי להאיר את התמונה במלואה ולציין שקיימות גם חברות ה"מקפידות על קוצו של יוד וכתוצאה מכך מוצאות את עצמן בתנאי התחרות לא הוגנת עם הגורמים המנצלים את שטח ה"הפקר לצורך קיצוץ המוצאות.

אריק אבנרי, מנהל כללי, "כנף" נתיבי אוויר ושרותי תעופה בע"מ. אמת, שמה של כנף, בהקשר ה"נ"ל, שורבב בטעות. הכוונה היתה לנתיב.

נוצות, ובמקרה תולעים, ואת הכלים לא רוחצים היטב. בפעם האחרונה ששירתתי במילואים, הראתי לאחראי במטבח שבכל הצלחות הנמצאות בארון יש סימני שומן מארוחת הצהריים וכל הסכום מטונף. כמו כן, דבר ידוע הוא שלחדר הקצינים דואגים להכניס מנות משופרות עם בשר נקי ובדרך-כלל מונחים על השולחנות מיצרכים נוספים ולפעמים התפרטו שונה. הגיע הזמן לטפל בזלזול על-ידי פיקוח בהפתעה.

מ.ה.ח. חולון

מרד מחזורי

פנקס המילואים

"העולם הזה" 1802, "לא נאכל חרא — ונגיד שזה דש!" על מרד מחזורי פנקס המילואים. פרסמתי תמונתו של גיורא אופנהיימר, אשר מדבריו מסתבר שהוא חסר בית.

הבשר

היקר

"העולם הזה" 1803, "תשקיף" — צפוי מחסור בכבד קפוא, על צימצום מספר היבואנים שיותר להם לייבא כבד קפוא.

בקשר לידיעה בעיתונכם על המחסור בכבד, אני רוצה לציין שאני כבר שנה לא אוכל בשר. הסיבה: 20 ל"י לקילו בשר זה יקר מדי בשבילי.

קורא, גבעתיים

זב

הצרכן

בערב חג הפסח עלה קילו עגבניות 4.20 ל"י.

כמה מקבל החקלאי עבור קילו עגבניות? זאת לא נדע. כי נוסף למזיקים מן הטבע, קיימת חבורת מזיקים טפילים הר אוכלים בכל פה את יכוליו. על גבם של היצרן והצרכן מתנהלים העסקים.

שאידי רצון, קריית חיים

אם בליכך מיב,

או למה בליכך רע?

"נדאג שאלה ש" עשו את המעשה ללא תקדים. לא ייצאו נישכרים." האמירה היא לא של מושל לבן בא-רץ שחורה. היא של אחד מראשי תנועת המושבים, בהתייחסו לאנשי זרעית.

משמע, מרוב נחת ואושר עזבו מתד יישיבי זרעית את המושב למשך שבוע, כמחאה נגד תנאי חייהם הבלתי נסבלים.

האדונים החברים ליום אחד בארבע שנים בתנועת המושבים מאיימים, אם היה ביכולתם היו מחליפים את מתיישבי זרעית, בליכוד עם יתר הישובים, בכוחם של המושבניקים להחליף את האדונים. חיים רוק, חיפה

ציון

לשבח

מן הראוי לפרסם ולציין לשבח את נהג מונית מספר 41—750 ששמו דויד יחזקאל, המסיע דרך קבע במוניתו שני חיילים ללא תשלום.

מן הראוי שכל אחד יקח דוגמה ומופת בשיטתו הוא — למען החייל כפרט. קצין צה"ל, אישם

דור ההמשך

ברדיו

ביחס לרובו של דור ההמשך של הקריינים והקרייניות ברדיו: כל השוואה לבורות מכאניות מדברות, תהיה לרעת הבורות.

שמעון רביב, חיפה

העיקר

הבריאות

סגן שריהתחבורה גד יעקובי לא יכול להביע דיעה בנושא חבישת הקסדות. וזאת מכמה סיבות שהעיקרית שבהן היא זו שהוא לוקה בבריאותו ולאחרונה עבר ניתוח לב פתוח, דבר שהשפיע עליו לשלם כל מחיר למען הבריאות, ואפילו מחיר כה יקר כמו לחבוש קסדות בעיר.

רוכב קטנוע, תל-אביב

take your TIME

TIME - תוצרת דובק, הסיגריה המובחרת הצועדת בדאש, הרחק לפני כל סיגריה אחרת

קוראים השוחחים מכתבים מתבקשים לנסח אותם בקצרה. עריסות תינתן למצורפים תמיד נות ומכתביהם.

פאטא נזורגאנה

אדם גווע צומא במידבר. בצעדים כושלים הוא תועה בחולות, נופל, זוחל על ארבע, מתרומם. לפתע הוא רואה מראה נהדר. לפניו, במרחק של קילומטר בלי כר, משתרע אגם מבהיק. אגם של מים חיים, בלב המידבר!

בשארית כוחותיו רץ האיש לעבר הר מים המצילים. אך הנה קורה דבר נורא: ככל שהוא מתקדם לעבר האגם, כך נסוג האגם. המרחק אליו נשאר בדיוק כפי שהיה.

פאטא מורגאנה.

מי יקסם-שווא כזה הוא תוצאה של גורמים טבעיים*. בחמש השנים האחרונות אנו עדים לתופעה חדשה: מיקס-שווא שהוא מעשה ידי בני-אדם. כוונתי למדיניות מסוימת של ממשלת ישראל, שהשם הראוי לה הוא "מיבצע פאטא מורגאנה". האגם המדומה הוא, במיקרה זה, השלום.

איש לא יטען כי הערבים הם שוח"א רי-שלוש מושבעים. אילו יכלו להשיג את יעדיהם בדרכי מלחמה, בוודאי היו עושים זאת.

אולם מאז 1967 עברה, מבחינה זו, תמורה רבה על העולם הערבי. בעומק ליבם, השלימו כל הערבים עם העובדה שאי-אפשר למגר את ישראל, ושיש להם השלום ולחיות עימה. והנה, בהגיעם לנקודה זו, מופעלת נגד דם שיטת הפאטא מורגאנה. היא פועלת כך:

מעלים לנגד עיניהם את חזות השלום, בצורה מוחשית דגמרי. המרחק אליו הוא קצר מאוד — קילור מטר אחד בלבד.

כך מה שעד הערבים לעשות, כדי להגיע אליו, הוא לעמוד מזהם צעדים. השלום ממש מחכה להם. הערבים מתלבטים, מתחבטים, ולבסוף צועדים את הצעדים הדרושים. ואז, לתדהמתם, הם נוכחים דרעית שהשלום מתרחק מהם בי דיוק כאותו מיספר צעדים. המרי חק כינם ובין השלום המובטח נשאר בדיוק כפי שהיה קודם לכן.

הם מתמרמרים, מקללים, מתכחשים לה מעשיהם. אך לבסוף מתגברת בליבם הר תשיקה הנואשת להסדר, והם צועדים שוב כמה צעדים לקראת האגם. ושוב מתרחק האגם באותה מידה.

ההיסטוריון של מחר יחקור את הפעלת השיטה הזאת לפרטיות, ובוודאי יחבר יציר רה מרתק.

חבל שמקאוואו ז"ל, לא יוכל לקבל את המלאכה לידיו. היא ראוייה לאיש כמוהו.

כאן נוכל לשרטט את הדברים רק בי קווים גסים, שאינם יכולים לשקף את התייחסות המופלא של השיטה.

ארבעה חודשים אחרי מלחמת ששת-הימים הציע האו"ם תוכנית שלום, בצורת ההחלטה של מועצת-הביטחון שקיבלה את המספר הסידורי 242. ההחלטה חוברת תוך התייעצות עם נציגי ישראל, ויוזומיה היו משוכנעים שהיא מספקת את כל דרישות ישראל. גם הערבים חשי בו זאת.

ואכן, אילו הוצעה הצעה זו לישראל

חודש לפני מלחמת ששת-הימים היו מאמינים בישראל ושהגיעו לימי המשיח. כי בקבלם את ההחלטה, הסכימו הערבים לכל המישאלות האפשריות: הכרה רשית מית בישראל, שייט חופשי בתעלה זבי מיצרים, חיסול בעיית הפליטים ללא שיי אולם המוגנית, שינויים כלשהם בגבולות. אולם אחרי שנתקבלה ההחלטה רשמית, סירבה ממשלת ישראל לקבלה. כעבור זמן-מה אמנם קיבלה אותה למראית-עין, לצרכים טכסיטיים, אולם תוך ניסוח ה"מרוקן אותה מכל תוכן מעשי. האגם זו.

הפאטא מורגאנה החדשה, שהכיר היקה לעיני הערבים, לא דרשה מהם צעדים רבים. רק כמה פסיעות. ההכרה בהחלטת של מועצת-הביטחון, אמרה ממשלת ישראל, אינה מספיקה. אין בה הכרה ישירה, ואין בה הסכמה ישירה לשלום.

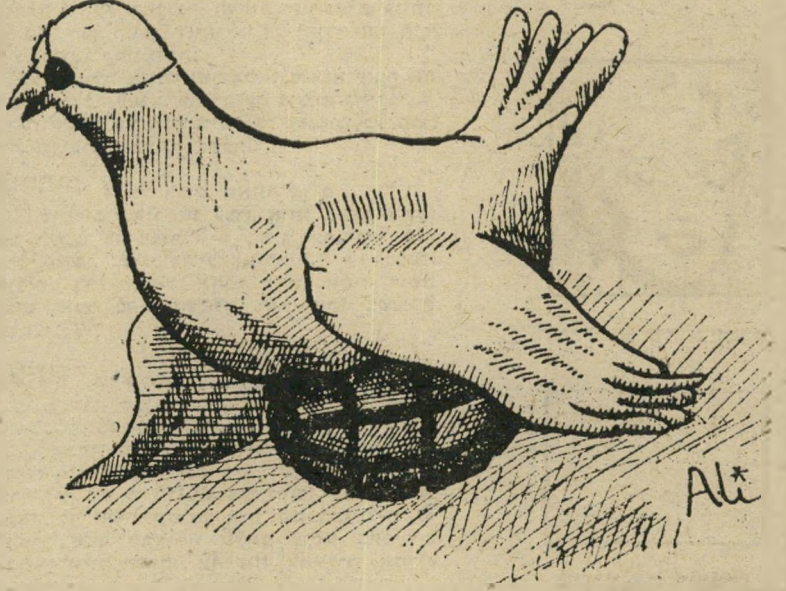
לכן עי הערבים להודיע בצורה

אל-סאדאת הימהם, היסס, התלבט. לבי סוף קרא לגונאר יארינג, ועשה עימו הסכם: ישראל תידרש להכריז על נכור נותה להיסוג רק לגבול הבינלאומי, ור תמורת זה תכריז מצריים על נכונותה לחתום על הכרה ושלום. עתיד רצועת עזה לא יהיה קשור במצריים, ויימצא פתרון שיסלק כל סכנה צבאית לישראל מכיוון זה.

יארינג שלח את איגרותיו, מצריים הודו להשיב בחיוב. **ואז נתברר, כי ממשלת ישראל אינה חולמת כלל להודיע על נכור נות להיסוג אף לגבול הבינלאומי.**

רק בימים אלה נתגלה מדוע. כאשר שלח יארינג את ה"שאלון" המפורסם, כבר היו בעיצומו ההכנות לסיפוח פית-תת-רפיה, ולגירוש הערבים ממנה. שטה זה נמצא לא רק מעבר לקו הירוק, אלא גם מעבר לגבול הבינלאומי, הקיים בין ארץ-ישראל ומצריים מאז ראשית המאה ה-20.

אם מידבר סיני מתאים ליצירת פאטא

מורגאנה. הרי מידבר יריחו אינו מתאים פחות.

השיטה שהצליחה בדרום, הופי עדה באותה הצלחה במידבר.

מידבר אחרי המלחמה הובטח למלך חוסיין כימעט הכל, ובלבד שיכרות שלום ויפרד עם ישראל.

הממשלה דיכאה את רעיון הקמתה של מדינה פלסטינית. משה דיין הודיע שהוא מוכן להניף את הדגל הירדני מעל להר הבית. טדי קולק הפריה תוכניות שונות להתחרות חלק משטח ירושלים לריבונות ירדנית.

המלך היסס רק מעט, והסכים להיפגש בסוף 1967 עם אבא אבן ואישים בכירים אחרים של ממשלת ישראל.

אז נתברר לו, שהאגם זו.

באותן שיחות חשאיות, שנודעו במהרה לכל, הוצג לחוסיין באופן אולטימטיבי, כפתרון יחיד, התכתיב ה"ידוע בשם "תוכנית אלון". פירושו: ציר רוף ביקעת-הירדן וחוף ים-המלח לישר אל, יחד עם גוש-עציון והאיזור הגובל בחברון, ושטחים ליד טולכרם וקלקיליה. וכמוכן: השלמת המלך עם אובדן ירושלים לעולם הערבי, תוך מתן נחמה סימ לית כלשהי במקומות הקדושים לאיסלאם, חוסיין הכין שאין לו ברירה, אם רצונו בהסדר כלשהו. כמשך

ארבע שנים פעד בעקשנות בתי"נזאית, וקיבר עי עצמו סיכונים מחרידים, כדי להגיע להסדר זה.

הוא הכריז מלחמה על הפירדאון ודיכ-אם בשני מירחצידמים. הוא כרה שוב תהום בינו ובין מצריים. הוא השניא את עצמו על חלק גדול מן העולם הערבי, ועל כל הפלסטינים.

לבסוף היה מוכן. באמצעות האמריקאי, אים, הגיע להסכם עם ישראל — או כך היה נדמה לו. כדי לפייס את הפלסטינים, הכריז על תוכנית "הממלכה הערבית ה"מאוחדת". ובכואו לאמריקה, הכריז על נכונותו לשלום גיפרר ולמשאומתן גיפרר. כתשלום על החשבון קפץ את הקפיצה הגדולה ביותר: הוא הודיע על הסכמתו להשלים עם איחוד ירושלים, תוך מתן פיצוי סמלי כלשהו לערבים, בצורת הפי" כת אחת השכונות ל"בירת החבל הפלס"טיני".

ואז אחזה בו פלצות. האגם זו.

למחרת פירסום תוכניתו של המלך חוסיין, דחתה אותה גולדה מאיר מי כל וכל. היא הוסיפה כי תוכנית-אלון אינה משקפת את עמדת הממשלה, ושזוהי התוכנית הכי מנימלית שמישהו בממשלה דוגל בה. היא עצמה אינה תומכת בה. ויש לחברים אחרים בממשלה תוכניות הרבה יותר קיצוניות.

אחרי הזמנה זו, הודיע משה דיין מהי התוכנית ש"ל. הוא דרש מן המלך דחתו לעצמו את הרגליים והידיים, ולאחר מכן דתי רות את עצמו.

לפי תוכנית דיין, על ישראל לספח את רצועת-עזה ולגרש ממנה את מרבית תור שביה. עליה לשלוט בגדה מבחינה צבאית וכלכלית, ולהתנחל בה לאורכה ולרוחבה. ערביי הגדה יהיו כמעט שזה רחי ירדן או סאומה, עד כמה שזה אינסוף לו, ובלבד שלא יהיו אזרחי ישראל.

פירסום הדברים בטלוויזיה, אחרי הר דעות גולדה, בא להודיע לחוסיין שזוהי עכשיו העמדה המוסמכת של ישראל. האגם הוא רחוק-רחוק.

אדם תמים יכול לגלות חיוב כלשהו בשיטה זו. אחרי ככלות הכול, אם מביאים בדרך זו את הערבים לויתורים שלא הסכימו להם קודם לכן — למח זה רע?

אלא שכונות הממשלה אינה להביא את הערבים לויתורים. הממשלה יודעת הי טוב שאין כל ערך להסכם-שלום, אם הוא מושתת על תכתיב הנוגד את השכל הר ישר ואת תחושת-הכבוד של מקבלי-התכתיב. זה לזכור כי הסכם-התכתיב של ור-סאי, שנכפה על גרמניה בתום מלחמת-העולם הראשונה, מלא חפקיד מכריע בי הכשרת הקרקע לעליות היטלר לשילטון. הממשלה אינה רוצה שהערבים יקבלו תנאים כלשהם. בעיניה, קבלה כזאת תהיה אסון. כי היא עלולה להכריח את הממ שלח להוציא מדידה את השליטה על שטח כלשהו מן השטחים המוחזקים. גורדה מאיר וממשלתה אינן חולמות עי כך.

שיטת הפאטא-מורגאנה לא נועדה להר ביל את הערבי לנקודה כלשהי. כוונתה היא להריץ אותו בשמש הלוהטת, להטי ריף את דעתו בתיקויות-שווא המתבודות שוב ושוב, לסחוט את שארית כוחו — עד שיצנח ארצה ויגוע.

בעיני גולדה ושות', השלום הוא מיקס-שווא, והשטחים אמיתיים.

ההיסטוריה עלולה להוכיח שבעודה מי ציגה מיקס-שווא בפני הערבים, רודפת היא עצמה אחרי מיקס-שווא. שאין בו ממש — לא שלום, לא ביטחון, לא עתיד. אבל זה יהיה מאוחר.

החטא הוא מוטג ניצחי — המצוות הן עניין של אופנה.

ג'ורג' ברנרד שו

תיאטרון

כנר בלי גג

"סטמפניו", בתיאטרון "הבימה", מאת: שלום עליכם, נוסח עברי: יעקב שבתאי, עיבוד ובימוי: שמר אל בונים, תפאורה: אריה נבון, תלבושות: עדינה רייך, מוסיקה: דב זלצר.

לדבר בגדולתו של שלום עליכם, אין זה מקורי. לדבר בגדולתו של סטמפניו, אין זה אפשרי. כמו שאין זה אפשרי שלא להיזכר בכנר אחר, אפילו זה אינו אותו כנר! למי שעשוי להתבלבל בין השניים: סטמפניו הוא גיבור הרומן, הכנר הבהמי שחלם להיות פגני, ורק צל חיזור של דמותו שרד בהצגת הבימה, כשם שרק צל חיזור של טוביה החולב שרד במחזמר

קריצ'קין, דנון, סגל ורויניצ'יק
ב"סטמפניו"
נשאר רק הצל

הקולנועי. והצרה הגדולה היא שההצגה סובלת מאותם חסרונות שהם סובל הסרט ומעוד כמה. שלא לטובתה.

היא משעממת. על אף הנסיגות היותר מוצלחים של עדה טל להפיח בה רוח חיים, היא לא משכנעת על אף המאמצים הכנים של נסים עזיקרי לכסות בתעלולי ליצן ששרדו מאחורי ומיתוש בראש את אותם להטוטי-אישיות שהיו לסטמפניו, ושהצליחו לבלבל עיירה שלמה על כל מושגיה. ההצגה איטית ומלודרמטית, ואילו היה בה קצת יותר ליטוש וקצת יותר מישחק משכי נע, קצת יותר ברק וקצת יותר מוסיקה בעלת מנגינות קליטות. היתה מכירה את הרגעים היותר קיטשיים של קלוד ללוז בקולנוע. אלא שלמרבה הצער טובע ההור מור המיוחד שבו האשימו את שלום עליכם במנה ענקית של שמאלץ ושל מה שנראה כנוסטלגיה לעיירה היהודית דאן.

ואם ישנם רפאל קלצ'קין, ישראל ריי ביצ'יק ושמוליק סגל הרי זה כדי להזכיר שלא המחזמר ולא הנסיגות לחקות מחזמר עשויים להחיות יותר שלום עליכם. כי אם משהו עמוק הרבה יותר, חבל שהם נראים כה בודדים על הבימה הגדולה של הבימה.

בידור

בטהובן מושחק כדורסל

להקת "אקספציון" בהיכל ה"ספורט בידיאליהו.

על "אקספציון" (כך קוראים להם במולדתם, הולנד) נכתב כבר כל מה

עברית מדוברת לא נורמלית

נואת דן בן-אמוץ ונתיבה בן-יהודה

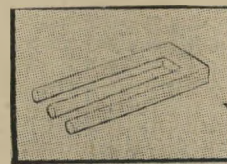
בחורה עם ביצים!

סמוך על הדוד!

ראיתי אותה בכרוב

משגע את השכל!

סוּחָבִים פ' ביטוי הבא בתשובה ומשמעותו: מצב העניינים כשורה; החיים מתנהלים כרגיל; אין כל חדש. סינונימים: בס; ככה-ככה; קומסי-קומסה.

א: "מה נשמע?" ב: "סוחבים." א: "מה שלומך?" ב: "סוחבים איכשהו."

בִּכְסִי קריאה המביעה גועל-נפש וסיאוב. סינונימים: איכסה; איכסה; פכס; פכסה; פה; פוי; פויה.

"יושב בקונצרט, מחטט באף, מגלגל את ה-סמרק בולקאלך ומדביק אותם מתחת לכסא — בכס!" א: "בתור מנה ראשונה יש לי רגל קרושה." ב: "בכס!"

קְנִיּוֹת ש' ר' דברי האוכל, החפצים וכדומה שנקנו זה עתה.

"חורה הביתה עם קניוֹת." א: "החמור הזה שכה לנוול את הדלתות וגנבו לו את כל הקניוֹת מהמכונית." א: "גולדה חורה מאמריקה עם סל-קניוֹת מלא חבטחות."

דָּחַף אוֹתוֹ לַפֶּסֶת! ביטוי משפיל, מזלזל, מפחית מערכו ומייחס אפסות ל-. סינונימים: שווה לתחת; אתה יכול להתנגב בזה; לא שווה גרוש; חרוב עליו! משתין עליו; לא שם; לא נותן יין; לא נותן דם.

א: "זה פעם שלישית שהצ'ק שלו חוזר בלי כיסוי. מה אני אעשה עם הצ'ק הזה?" ב: "דחוף אותו לתחת!" א: "את כל ההב-טחות היפות שלהם מלפני הבחירות אתה יכול לדחוף לתחת עכשיו."

אָגוּדֶס-יִשְׂרָאֵל (אשכנזית) מפלגת אגודת-ישראל שהיא המפלגה הדתית הקיצונית ביותר בכנסת. חבר המפלגה הזו או כל יהודי חרד הני-כר בלבדו והתנהגותו.

"אבא שלה אגודס-ישראל אבל היא עוזה את הבית והלכה לצבא. בחורה עם ביצים, בחיי!" א: "הקוואקים של אגודס-ישראל רוגמים כל מכו-נית שעוברת בשכונה בשבת."

אֶזְרָחִית כל לבוש שאינו מדיים. "שוטרים באזרחית עצרו אותו בשעת ההפ-גנה ותקעו לו מכות." א: "אין דבר יותר מצ' חיק מאשר קציני צה"ל באזרחית." א: "בבית חולים, במדים של אחות היא עושה רושם עצום, אבל באזרחית לא היה נותן בשבילה גרוש."

סְטִינְק ש' מעשה כושל, בלתי כשר, לא נקי, בלתי מוסרי, שערוריה, סינונימים: בזיון, פאש-לה, לכלוך, בושות, פרשה.

"חשבתי מי יודע איזה סטינק יצא מ'נתיבי נפט'. בסוף יצא מכל העסק הזה איזה פורץ קטן ויש לי הרושם שגם אותו שיתקו." א: "תאר לך איזה סטינק היה קם באיטליה לו התברר ששר הביטחון שלהם עוסק בחפירות ארכיאולוגיות ומוכר עתיקות לתיירים אמרי-קאים."

שאפשר לכתוב: שהם מוסיקליים מאוד. שהם שולטים להפליא בכליהם, שעיבודיהם למוסיקה קלאסית מצליחים. בדרך-כלל, להפוך לפופ אינטליגנטי, וכן הלאה וכן הלאה.

מה שנותר רק לומר הוא כי הופעתם בידיאליהו הגיעה כמעט לרמת התקליטים שלהם. וזה הישג גדול בהתחשב בקשיים הקיימים בהשגת שיווי-משקל נכון בין הכלים כשמציג אותם מחוץ לכותלי אולפן הקלטת. אבל מה שצריך לציין עוד הוא כי האחראיים על מערכת הצליל של היכל הספורט, פיססו כמה פעמים, בעיקר בחלק מן המגברים של העוגב החשמלי, שהפיקו צלילים מעוותים לגמרי כמו היו מוצבים בנמל-התעופה לוד. בימים טרופים שכאלה, כאשר בלי חשמל אין מוסיקה, חשובה עבודת המגברים לא פחות מעבודת הנגנים.

ולבסוף, לאור שופרות הפירסומה המבשר-רות גל עלייה המונית של אורחים-מזמרים כדאי היה להרהר על התאמת האומנים למקום בו הם מופיעים. האקספציון נש' מעים הרבה יותר טבעיים ויוצרים מגע הדוק הרבה יותר עם קהל במקום פתוח ובילתי מחייב, כמו פסטיבל פופ (כך זה היה לפחות לפני שנתיים בפאלרמו). בגלל הפרטואר שלהם, זה איכשהו הסתדר. אבל למחשבה שכאן יצטרך להופיע ליאור נרד כהן, שכל כוחו בתוכן שיריו, באינ-טימיות שלו ובוודאי שלא בחזק קולו או

אין כל צורך להתפלא שכל הדמויות המבודדות והמסוגרות הללו הן או על גבול ההיסטריה, ו/או היסטריות ממש. ומזמן לזמן, גם מסרים סליניים בפירוש.

גיבור אנשים יקרים הוא בחור בן 18 המספר כיצד הפך לרוצח 7 שנים לפני כן. זאת, משום שהיה ילד רגיש וחולני. אמו היתה סופרת יפהפיה שכתבה על עצמה חיי בינוניות בורגניים אבל חרגה מהם מדי פעם בפעם, ואילו אביו היה סתם איש-עסקים. שום הבנה לא היתה אפשרית בין השניים, ומכאן ההיסטריה הניצחית שביחסיהם, אשר בסופו של דבר השפיעה על מעשי הבן.

להמחשת כל העניין, באים תיאורים מדויקים והמסגרים של רגשות, המלווים בפגיון סינוניים (כל רעיון הצץ בראשו של מישקו) הוא

אומס

הבוגל האהבה, שהוא אוסף סיפורים קצרים, מורגשת פחות ההצטעקות המוג-זמת הזאת במלים, פשוט משום שהיקפו של סיפור קצר מגביל את המחברת. וכאן, אולי עוד יותר מאשר ברומן הארוך, חודרת מן תחושה של בחילה וסלידה מכל המתרחש בתילי החלומות של אמריקה. אילו היו הסינים קוראים את ספריה של ג'ייס קארול אוטס, היו בוודאי מסכימים שאפילו עינוייהם המשוכללים ביותר אינם יכולים לאמלל אדם יותר מאשר חיים בסביבה שהיא מעלה על הכתב.

תקליטים

רוכא בנוחיר תקליט

"עיניות רומא" ו"אורני רומא", מאת רספיג, תזמורת הפילהר-מוניה החדשה בניצוח שארל מינש, פאקס 4131.

אמנם מקובל היום לחשוב שאוטורינו רספיג הוא מלחין ממדרגה שנייה. הוא לא כתב דבר אשר לא נשמע קודם אצל סטראווינסקי או ראול או דביסי. ושמום שמיים. המוסיקה שלו תכניתית, כאשר הכל יודעים שמוסיקה צריכה להיות אבסי-טרקטית, אבסולוטית ולא תלויה בדבר, ובוודאי שלא בתיאורי נוף.

אז כל מי שרוצה להאזין רק לאבני דרך בתולדות המוסיקה, מוטב שיתעלם מתקליט זה. לעו-

מינש

מת זאת, מי שרו-אה במוסיקה עניין שמטרתו חזונו-אוניוים והנאה ש-בלב, יודרו ויאזין לשתי היצירות ה-מוכרות ביותר של רספיג בניצוח של שארל מינש. ה-ציפורים באורני-רומא והמים במור-קוט רומא מבחי-קים באור יקרות, כל ציוץ וכל טיפוף

וזהרים באור השמש, ומינש, שנחשב ב-חיו למבצע מאין כמוהו לאימפרסיוניזם הצרפתי, נמצא כאן קרוב מאוד לכור מחצבתו. הוא אינו מחמיץ שום פסיק ושום סימן קריאה, ובעזרת אחת התזמורות הטובות בעולם (זאת שבמשך שנים ידעו אותה בשם פילהרמוניה עד שמישהו ניסה לפרק אותה ואז נטלה את ההנהלה לידיה והפכה לפילהרמוניה החדשה) הוא יוצר אנדרטה מוסיקלית נפלאה לעיר שבע הגבעות. אולי אין זה שקול כנגד ביקור שם, אבל למי שאינו יכול להרשות לעצמו כרטיס-טיסה, זה תחליף מומלץ בהחלט.

ספרים

רוצחים קטנים

1. "אנשים יקרים" מאת ג'ייס קארול אוטס, הוצאת פאנתר, 1972, עמודים — 4.90 ל"י.
2. "גלגל האהבה" מאת ג'ייס קארול אוטס, הוצאת פוסט קרסט, 1972, 383 עמודים — 6.95 ל"י.

ג'ייס קארול אוטס הוא שם שהחל לעלות בספרות האמריקאית רק בשנים האחרונות. היא אשתו של פרופסור מכובד, בילתה חלק ניכר מחייה בעיירות אמרי-קאיות מטופחות שליד אוניברסיטאות או בשולי כרכים גדולים, והעמידה לעצמה כמטרה לתאר את הנעשה שם באור הפחות-מחמיא שאפשר לשער.

לשם כך היא אוספת דמויות המזכירות, לעתים, את פייטון פלייס, אבל בלי הסני-סציה המינית שבכך (הגברת אוטס פורי-טנית מאוד בכתביה), מעלה את חוסר הקומינקציה ביניהם עד לשיא. ואחר-כך

סיוטים ביום השואה

פיתחת-פראנקפורט

„בפיתחת-פראנקפורט קרה דבר פשוט: אוכלוסיה יהודית, שגרה במשך מאות שנים במקום, גורשה מהעיר. „החילה נסתמו מקורות (בארות) הפרנסה של היהודים, אחר-כך הוחרם רכושם, בתיהם הופקעו, חנויותיהם נפרצו ונהרסו, והשטחים בהם התגוררו גודרו ויועדו להתנחלות גרמנית.”

כמובן שאי-אפשר להשוות את מה שקרה בפראנקפורט עם מה שקרה בפיתחת-רפיה וברצועת עזה. אנהנו לא שתקנו. אנשי המשקים בסביבה מחו נגד נישולם של הבדואים וסתימת בארותיהם. חמש מאות אנשים, מכל רחבי הארץ, התאספו שבת אחת בקירבת רפיה, והשמיעו את מחאתם בצורה תרבותית ומכובדת. הגרמנים אפילו את זה לא עשו. הם פשוט קיבלו את גירוש היהודים כדבר מובן מאליה, ואילו אנהנו (חלק זעום מתוכם) אמרנו בקול רם שזה לא יפה וחזרנו לעסקנו.

חוזה נישול

אחד הבדואים שפנו מאיזור רפיה נשאל על-ידי מראיין הטלוויזיה, מה הוא קיבל כפיצוי, והבדואי ענה: 4 ק"ג קמח. הסכם שנערך ונחתם ברפיה ביום... לחודש... 1972 בין: ממשלת ישראל, באמצעות צוות פינוי המורכב מנציגי הסוכנות, משרד-הפנים ומשרד-הבטחון (להלן — „היורש”) מצד אחד, ובין: מר מוחמד יוניס אבו תפרן (להלן — „המפונה”) מצד שני.

הואיל והמפונה הוא בעל פיסת קרקע בגוש 98263/576 חלקה 583 ששיטחה אינו נופל מ-870 מטר מרובעים, שבה גידל המפונה גידולי בעל (תמרים ושיחי קיקיון) וירקות בהשקאת מים מבאר פרטית.

הואיל והמפונה מצהיר בזה כי לא היקנה, העניק, נתן, מסר או התחייב למסור לאיש זכות על החלקה אשר ברשותו, וכי אין לשום אדם, לא בדרך של העברה רגילה ולא בדרך העברה של דיני יורש, כל זכות על החלקה פרט למפונה עצמו.

והואיל וברצון המפונה לוותר על כל זכויותיו על חלקת-האדמה האמורה, ולמסור אותן לצמיתות ליורש, כולל זכות ההריסה של חושה החימר העומדת על הקרקע שבבעלותו, וכולל זכות סתימת הבאר המהווה מיפגע להולכי-רגל.

והואיל וברצון המפונה לוותר לפנות את המפונה מאדמתו, להרוס את ביקתו ולסר תוס את באר, כדי להעביר בשטח החלקה גדר-ביטחון סביב היאחזות ביטחון (שלב א') ו/או התנחלות-קבע (שלב ב'), אשר יבטיחו את ביטחונה של מדינת ישראל.

לפיכך, ובתמורה להתחייבותיהם ההדדית,

תביעת פיצויים

עבור:

ביקת חמר, עבודת-יד, בשטח של 5 על 5 מטר	700 גרם קמח
מיוון יסן ושתי שמיכות.	300 גרם קמח
2 מחצלות-קש משומשות, וחבל לקשירת החמור.	200 גרם קמח
מחרשת-עץ ישנה.	400 גרם קמח
באר מים חיים שנהפרה ביד.	400 גרם קמח
8 דקלים מניבי פרי, ו-20 שיחי קיקיון.	900 גרם קמח
דלי וחבל לשאיבת מים.	100 גרם קמח
חלקת אדמה חולית של 870 מטר מרובעים.	1000 גרם קמח

קווי יסוד

ברצועת-עזה ופיתחת-רפיה מתבצעים צעדים, שהם חלק מתוכנית רחבה שמטרתה:

(1) יצירת איזור ריק מתושבים ערביים, מגודר ושומור היטב מדרום לרצועת-עזה, בו תוקם התיישבות יהודית עירונית וכפרית.

(2) הקמת מיספר שטחי-ייחזיק ריכים מתושבים ערביים בחוף הרצועה, מגודרים ושומרים היטב, בהם תוקם התיישבות יהודית עירונית וכפרית.

(5) כל קטע מהרצועה, לאחר שיופרד וידולל מחלק מאוכלוסייתו, יצורף מבחינה מינהלית כלכלית וכו' לאיזור מקביל ביש-

מטרת ההתנחלות

איך ניתן להסביר את הצורך בהיאחזות יות-ביטחון, נוכח עוצמתו של צבא הגנה לישראל?

אם חטיבות משוריינות וגדודי צנחנים לא יוכלו להבטיח את מהלך-החיים התקין ברצועה, האם מיספר היאחויות ביטחון יוכלו לבצע את המשימה הזאת? אם גדר-ביטחון ממוקשת

שלאורכה נעים כוחות פיטרול, לא יצליחו לאטום הרמטית את גבולה הדרומי של הרצועה. האם מיספר היאחויות ביטחון יוכלו לעשות זאת?

ואיך ניתן להסביר את הצורך בהתנחלות ליוות-קבע ברצועה ובפיתחת-רפיה. כאשר רבבות דונמים של אדמה בגבולות ישראל הקטנה עדיין אינם מיושבים? האם רק

שלמת הרצועה מצפה שנפרח אותה? התשובה פשוטה. המטרה הבלתי-מודעת והאמיתית של היאחויות וההתנחלויות בשטחים הכבושים היא להמחיש לעם ישר-

הישגי ההתיישבות

מה בוצע בשטח: לפני שנה ומעלה הוקמו שני יישובים: דיקלה ופיתחת-רפיה. המכונה היום „שדות”. לשני יישובים אלה

אותרו משבצות-קרקע, תושביות פנו, השטחים גודרו. אופיים של שני יישובים אלה, וכן התיכונן ההתיישבותי ואף ההכרזות הרשמיות, מגדירים אותם כיישובי קבע.

לא ידוע לנו מה עם תושביהם הערביים הקודמים, היכן הם, והאם וכיצד פוצו עבור רכושם.

ביישובים אלה חקלאות של גידולי-ייצוא. המתישבים מעסיקים 10 ערבים ויותר בכל יחידת-משק, וביניהם גם תושבי אותם שטחים בעבר...

מיבני-קבע וציבור, קווי מים וחשמל, מוקמים בקצב מהיר. במשך החודשים האחרונים הוקמה גדר דרומית מהים ועד הגבול המנדטורי הישן. נסללו כבישים וכו'. „אותרו” כ-38.000 ד' בשני שטחים, באיזור פיתחת-רפיה כ-20.000 ד' שהיו שטח מעובד ולתושביהם אין גישה אליו. בתיהם נהרסו, מקורות-המים שהיו בשטח נסתמו. באיזור דיקלה אותרו 18.000 ד' ומחוז לשטחים שנזקו ע"י הגידור והסלילה, השטחים המעובדים בו עדיין ברשות תושביהם לשעבר, אם כי אין הם רשאים לגור בו.

כרגע מוקם מושב נוסף ליד מושב שדות.

ראל הישנה שבתוחי הקו הירוק. (מתוך דו"ח המשקים על נישול והתנחלות ברצועה)

ראל את הכורח, את „אינ-ברירה”. ואת צידקת מלחמתנו הנצחית. ידיעה על חילל אשר ייהרג באיזור רפיה. גיפ שיעלה על מוקש או הפגות באווקות על בסיס צבאי, לא יעשו את הרושם הדרוש על איש. אך צילום בשער של „דבר השבוע” או מוספי-השבוע של עיתוני-הערב של פרה מרוטשת, בתיילדים מופי גז, תינוקות במיקלטים, אשה הרה שנפצעה באחת ההפגות על נקודת-יישוב ברצועה ובפיתחת-רפיה — ומיד יהיה ברור לכל המדינה וכלל העולם שהצדק איתנו.

אנהנו בסך הכל מנסים להפריח את שממת הרצועה. אנהנו מגדלים שם עגרי בניות ומלפפונים, והם רוצחים חקלאים שלווים ומפגזים בתיילדים.

התנחלות בשטחים הכבושים היא ההצי דקה הרגשית והמוסרית למלחמה הבאה. דם ילדינו, חקלאינו ופרותינו לא יהיה הפקר!

ברצועת עזה עצמה אותרו שטחים עפ"י הפירוט:

1. **אבו מדין:** 4.000 ד'. המקום נמצא בחלקה הצפוני של הרצועה. הוא גודר, תושביו פנו ומוקמת בו „היאחזות”, שלפי אופייה ותיכוננה תירמה לאלו שבפיתחת-רפיה.

2. **סמירי:** ממערב לדייר-אל-בלח, ובה אותרו 10.000 ד'. קרוב לים, בחלקם דיור נות. גם בה תוקם היאחזות דומה.

3. **אום קלב:** 7.000—10.000 ד'. בדרום-מזרח הרצועה. גם בה תוקם היאחזות דומה.

מיספר התושבים שפנו בפיתחת-רפיה 1.200.

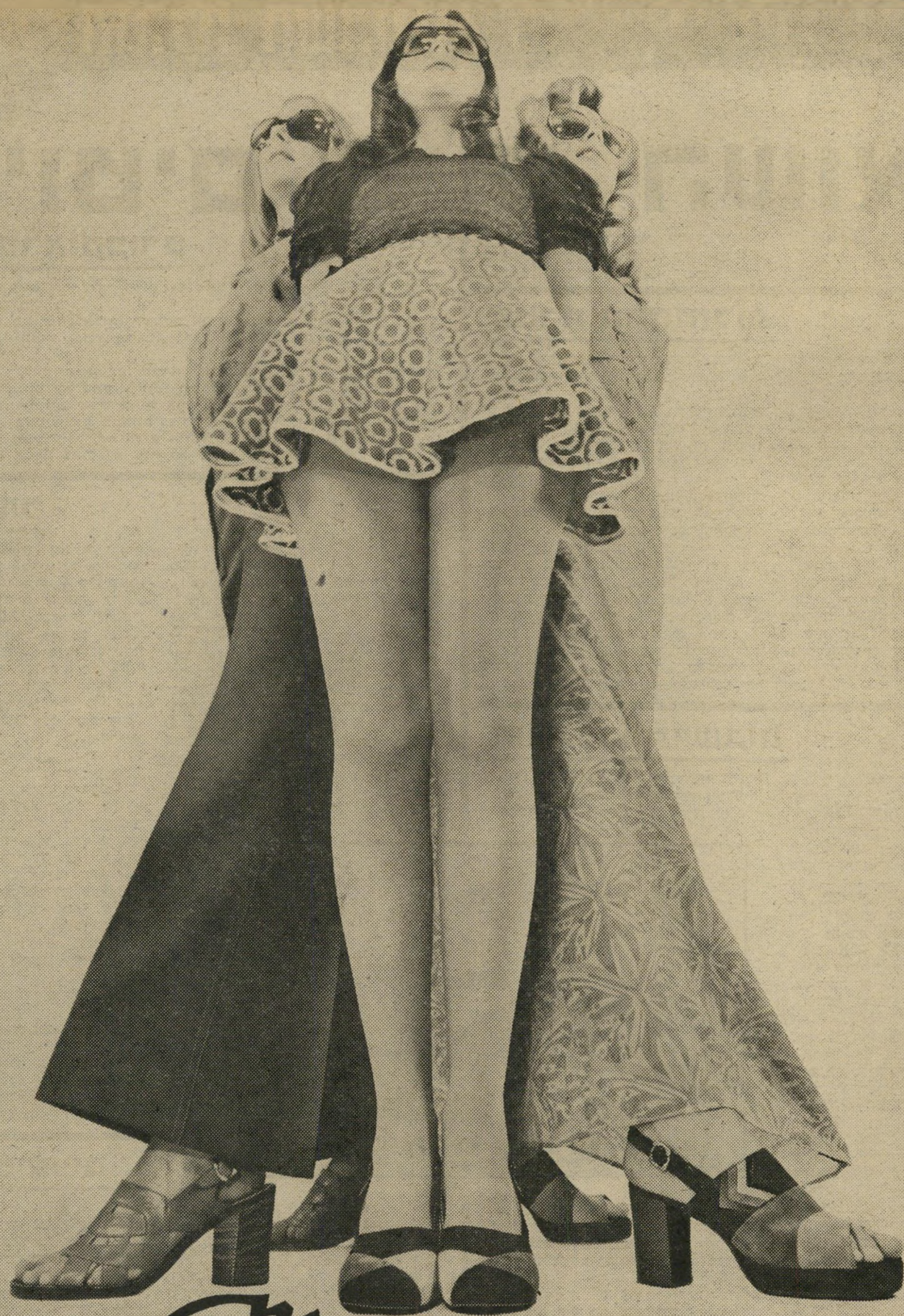
מיספר התושבים שפנו ברצועה 4.000. מכיוון שזו אינפורמציה ממקורות צבאיים, אין סכנה של הגזמה אלא של המעטה בלבד. הן בשטחים והן במיספר התושבים. **בעיית הפיצויים והשיקום:** איש מבין אלה שנפגשו איתם לא פירט בפנינו תוכנית לפיצוי ישיקים התושבים. עד עתה שולמו כ-200.000 ל"י, ומכיוון שפנו 5.200 איש, הרי מדובר בכ-40 ל"י לאדם.

הצבא טוען שקיימת אספקת-מים לאלה שנותקו ממקורות-המים שלהם, ניתנת להם עדיפות בהשגת עבודה וניתנו להם אוהלים למגורים. בדיקה בשטח העלתה ספקות לגבי אמיתות הטענה, או לפחות אין כל ביטחון שכל המפונים זכו באמת ל„הטבות” מגוחכות אלה. העובדה שהפינוי קדם ל-פיצוי אינה מעידה על כוונה רצינית לטפל בבעיה. יש כאן יותר משמץ של אחיזת-עיניים...

דגש נוסף בבעיית ההזמנית: בעת הגידור, הפינוי, סלילת-הכבישים והנחת קווי-המים לא היתה כל הקפדה לגבי שמירת הרכוש: מטעים נהרסו, בורות ובארות נסתמו, מיבנים נהרסו בעזרת טנקים, התושבים גורשו בחיפזון, וגרם נזק רב למיטלטלים שלהם. בידנו עדויות מפי אנשים מהימנים, שראו את הדברים במו עיניהם.

יחד עם זאת, אין זו הבעיית העי קרית: אם תוכנית-האב תתבצע, האנשים שנושלו יהיו רק חלק קטן מציבור גדול שינושל, ובעוד שבפיתחת-רפיה מיבצע-הנישול הוא בעיצומו, ברצועת-עזה הוא רק בתחילתו.

אוכלוסיה גדולה תסבול גם אם החיילים, (המשך בעמוד 14)

מרה קדרה

העל"ם הראשונות - באקר האלח"ה

נעלי "מרה" להשיג בחנויות הנעליים הנבחרות:

תל-אביב: א. מיקולינסקי ובניו דיזנגוף 127. פומרנץ אלנבי 33 דיזנגוף 150. גלור'ס דיזנגוף 122. מיקולינסקי אלנבי 45.
נעלי שרתון מלון שרתון. דמת'גן: ויוה ביאליק 46. חולון: ליידי שנקר 52. בת-ים: טופז בלפור 41. ראשליצ:
א.מ.א. רוטשילד 52. חיפה: דוגבריאלי הרצל 20/18. חדרה: אביב הנשיא 49. נתניה: גזית הרצל 24. נכר ציון. חן
הרצל 14. ירושלים: אחים פרידמן יפו 15. פריימן את ביין יפו 50. קומפורט בן יהודה 23. רחובות: באוס הרצל 70.
פתח-תקוה: דוריןא חובבי ציון 15. באר-שבע: טרקלין הרצל 76.

איך לכבוש ידידים

איש חברה מנוסה ומשופשף, ומומחה בנושא „איך לרכוש ידידים ולהעליח בחברה“.
בתמונה הימנית, שצולמה בתקופת ההמתנה ללוחיתו של יו"ר הכנסת המנוח, ראובן

ברקת, נראה דיין מייד עם הגיעו למקומו. בתמונה האמצעית, הוא מתחיל לסקור את סביבותיו, מגלה, מאחורי השיח שלידי, מתנדבת עזרה ראשונה הניצבת על מישר מרתה. בתמונה השלישית, מתגלה דיין במלוא לבביותו, כאשר הוא מושיט יד לעבר שכנתו, יוצר קשר. הדגמה זו של שיטת קשר הנוצחה על-ידי צלם חובב.

■ זקן הסטודנטים באוניברסיטת תל-אביב, פנחס נאמן בן ה-82, עומד לסיים את הדוקטורט שלו בנושא ההיסטוריה של עם ישראל. המאורע שימש הזדמנות להעלאת זיכרונות. ב-1965, כאשר נאמן היה בן 75, הוא הגיש לאגודת הסטודנטים בקשה לשכר לימוד מוקטן. כך שאר הנימוקים לבקשתו, טען הסטודנט: „אני יתום“.

■ יתכן שאם בנימין זאב הרצל לא היה נפטר בקיץ 1904, הייתה כל ההיסטוריה משתנה וארץ-ישראל כבר אז הייתה עוברת לידי היהודים.

■ מותו של יושבראש הי כנסת ראובן ברקת הוליד גל של שמעות, מפני שהרדיו והטלוויזיה הקפואו את הידיעה עד מוצאי החג. השמועות פגעו גם בראש עיריית ירושלים תדיר קולק, שצילצל בשעה חמש לפנות בוקר אל נהגו האישי והודיע לו כי ר"ר בן גוריון נפטר. הנהג, שקיבל כבר אינפורמציה בצינורות מר שלו, הבחיר לקולק כי ברקת הוא הנפטר, רק אחרי ויכוח השתכנע קולק בצידקת נהגו.

■ אלוף פיקוד הצפון מרצה גור זכה באליפות נוספת. היה זה בשבת שעברה, כשימוטה הגיע בלוויית אשתו וילדיו למדינת אכזיב. כיאות לראש המדינה אלוף אכזיב, אחרי דברי הברכה המקובלים ניגשו משפחת גור ומשפחת אביבי לתחרות הקפצת אבנים על המים. התוצאה הסופית: ניצחון מוחץ של בני משפחת האלוף שזכו באליפות ההקפיצה, לקול תשואות מאות הנופשים בחוף שחזו במאורע.

■ מלבד הקפצת אבנים עסק אלי אביבי השבוע גם בשליחת מברקים לגדולי הי עולם. במברק לנשיא ארצות הברית ריצ'ארד ניקסון ביקש אביבי שיופעל לחץ כבד על ישראל, המכונה בפיו „המידינה השכנה“, כדי שזו תחדל ממדיניותה התוקפנית כלפי מדינת אכזיב. אביבי תירץ את צעדו זה בכך שלא קיבל תשורה על מברקיו לראש הממשלה גולדה מאיר ולשרים משה דיין ויגאל אלון. מי שכן ענו לאביבי היו שרי החוץ אבא אבן שביקש ממנו לא לערב מדינות זרות בסיכסוכו. מפני שאפשר לפתור את בעיותיו במשאומתן ישיר: ושר התיק שורת שמעון פרס שהשיב כי הוא חושב שהמברק הגיע אליו בטעות. מפני שהסיכסוך אינו על תיקשורת אלא על דיפלומטיה.

בתוכניתו של מרדכי נאור בגליציה, סיפורי המחצית הראשונה, נודע על תחילתה של ברית בדווית-יהודית בי שנת 1903. הבדווים בנגב היו באותה שנה בסיכון עמום כי טורקים ומכיוון ששמעו כי ליהודים יש מלך (הרצל) פנו אליו באמצעות האחראי על המושבות בארץ-ישראל ד"ר יצחק לוי שנהג להתכתב עם הרצל. שני שייכים התייצבו אצל לוי ביפו והציעו שהרצל יארגן ברית בדווית-יהודית כי די שיחד יגרשו את הטורקים ויכבשו את כל האזור: ירדן, סוריה וארץ-ישראל. היהודים יתנו את הרובים והתותחים.

אודטה
זמרת שירי העם הכושיים בחברת האמרגן מרקו תורג'מן על מדרגות מועדון הלילה הירושלמי החדש „אבוטור“, שנפתח בהנחתו של מרקו. אודטה היא ידידה ותיקה של האמרגן עוד מביקוריה הקודמים בארץ. כששמעה שמרקו תורג'מן פתח מועדון-לילה חדש, מיהרה לבקרו.

הבדווים את אנשיהם הרבים וי תמורת זאת יתחלקו בפירות הניצחון: ליהודים תהיה ארץ ישראל ולבדווים כל שאר הי שטח. ד"ר לוי כתב את הדבר להרצל שהתלהב מהרעיון וביקש ממנהל בנק אנגלו-פלסט טינה זלמן דויד לבונטין לחקור את רצינות ההצעה וביקש תשובה דחופה מארץ-ישראל על הצעדים להגשמתה.

■ במסיגרת תוכנית אחרת של גליציה, קול בו חלום, שבעריכת בתיה שושני וי אבי קורן ובהגשת שמואל ישי, יצאו העורכים לאחד מביסוי צה"ל וביקשו מחיילי המחנה שידרגו לפי סדר החי שביבות את הספורטאים הבאים: מרדכי שפיגלר, גיאני ריכרה, פלה ופרידריך ניטשה. תוצאות המישאל: ככדורגלן שני בחשיבותו בי עולם זכה הפילוסוף הגרמני אבי תורת הגזע הנאצי פרידריך ניטשה.

■ דעותיו של הסופר ש"י עגנון על מנהיגי ועסקני הי ישוב בשנים שלפני הקמת הי מדינה ואחריה, לא היו חיריות במיוחד. בהארץ של ערב החג, התפרסם סיפור של עגנון, בו כתב על אנשי הקרן הקיימת לישראל: „...אותם ש"היו נקראים סרסורי קרקע וי עכשיו נקראים הם גואלי הי מולדת ובוגי הישוב“. באותו סיפור, אומר עגנון על עצמו: „בני-אדם שכמותי, נזכרים בהם רק כדי לגבות מהם מיסים“.

■ הפיזיומאי חיים חפר חזר מסיבוב בדרום-אמריקה כשהוא מלא חלונות: „לכל מקום שהגעתי, סיפרו לי ש"דידי מנסי" הגיע אליו לפני זה גול ממני את כל ההנאה“, סיפר חפר בחיוך. על ברזילו, בה שהה בזמן הקרניבל בריו, סיפר חפר: „ברזיל תוססת מ"אוד בזמן האחרון בגלל ש"החליטו להעלות את המקסימום של מס ההכנסה ל-15 אחוז“.

■ ואילו לדידי מנסי, ש"חזר גם הוא לארץ, יש גירסה משלו לתלונתו של חפר: „ל"כל מקום שחיים בא לבקש הנחות, אמרו לו שאני כבר ק"בלתי“, אמר דידי שניצל את סיורו בחו"ל למטרות עבודה והוא מתכוון לדווח על המסע שערך מהאמונה עד ארץ האש הנמצאת מדרום למיצר מגלאן.

■ האמרגנית מרים עצי יוני הגיעה למערכת ידיעות אחרונות לפגישה עם עורך הי צהרון נוח מוזס ועם מרכז המערכת דב יורקובסקי. כשנכנסה ופנתה למזכירה, ביקשה ממנה זו שתשב ותמתין. כעבור מספר דקות הוציאה הי מזכירה דף נייר ושאלה את עציני לשמה ולמקומות בהם עבדה. האמרגנית השיבה והי מזכירה רשמה. כשהתארכו די שאלות, התפרצה עציני: „מה כל הפורמליות הזו, בסך הכל באתי לפגישה עם העורכים“ המזכירה המופתעת הבינה כי טעתה והתנצלה: „סליחה, לא ידעתי. בדיוק היום צריכה להי גיע מועמדת למשרת פקידות וחשבתי שזו את“.

■ הצלם הוותיק יעקב אגור הוכיח השבוע כי כוחו לא רק בצילומים. אגור, שצייר גם את בני אמדורסקי, יישראל גוריון ו-י"לוי בן המהווים יחד את צוות ההצגה הטוב, הרע והנערה, הביא לי אחת החזרות את דוגמאות הי צילומים והראה אותם לשחקנים שהתלהבו מטיב עבודתו. „אתם חושבים שאני רק צלם“, אמר להם אגור בטון נעלב. „בוא, אני אראה לכם משהו שאחריו תתחננו בפני שאציטרף להופעה שלכם“. אחרי הי הקדמה המפוצצת פתח אגור, שהוא אב לילד אחרי צבא, בי ריקוד סטפס סוער. בגמר מחיי אות הכפיים. הבטיח בני שאם דורסקי: „אני מבטיח לך שאם אחד מאיתנו יחלה, אתה תחליף אותו על הבמה“.

שיעסקו בפניו, יחייכו כל הזמן אל המפורסם, או יעזרו להם להעמיס את צרורותיהם הדלים.

(מתוך דו"ח חמשותף על נישול ותנחלות ברצועה)

שם וכאן

מנחם: "היתה לי הרגשה קשה להיות בצבא כובש, צבא מנצח. צבא חזק, ואם היתה לי הכרה ברורה של שנות המלחמה העולמית ושל השואה, אז זה ברגע מסוים, כשעליתי בכביש יריחו למעלה, והפליטים ירדו למטה... היתה לי הזדהות בלתי אמצעית איתם. כשראיתי את הילדים האלה, שהוריהם סחבו אותם על הידיים — כימעט ראיתי את עצמי בפועל כשאבא שלי סחב אותי.

זאת היתה אולי אחת החוויות הבלתי-אמצעיות שהתקשרה אצלי עם תקופת המלחמה. וזה לאורדוקא בזמן שיצאנו ועשינו מה שעשינו, אלא דווקא ברגעים האלה של הרגשת הסבל של הזולת, של הערבים שנגרם נזקם.

זה היה אולי הדבר הטראגי, שההזדהות היתה דווקא עם העם השני, עם האויבים שלנו."

(מתוך "שיח-לוחמים")

נזיפה חמורה

מאחר ושרידיה החקירה אסר פירסום מס' קנות ועדת החקירה, אשר מונתה על-ידי הרמטכ"ל כדי לחקור את התלונות בדבר נישול בדוויים ברצועה ובפיתחת-רפיה, ומאחר ושמות הקצינים שזכו בנזיפה מהרמטכ"ל נאסרו אף הם לפירסום, מותר לי להניח שלפחות אחד מהקצינים האלה (או אולי היה זה העובד האזרחי, אשר הועבר מתפקידו) היה האחראי על השק"ם ברצועה.

ועדת החקירה הגיעה מן הסתם למסקנה שהרושם הקשה, אשר נוצר בציבור עקב הפינוי המורזז של הבדווים, מקורו בעובדה שלפני הפינוי שזכו סוכריות בשעת הפינוי, דבר הנוגד בהחלט את הנוהל המקובל במיקרים כאלה.

לאחר חקירה התברר שבמחדל זה יש להאשים את העובד האזרחי, האחראי לפעולות השק"ם ברצועה, שלא טרח לספק למכ"פ (מפקד כוחות פינוי) 20 ק"ג סוכר ריות חמוצות, שהוזמנו אצלו ערב המיבצע.

כתוצאה מחריגה זו מהנהוג המקובל, נוצרה בקרב משפחות המפונים הרגשת מרירות, שהודלפה על-ידי מסיתים לחברי הקיבוצים בדרום, והגיעה דרכם אל העיר תנוות.

האזרח הועבר מתפקידו ברצועה לתפקיד מנהל חנות השק"ם ברעננה, ואילו המכ"פ קיבל מיכתב נזיפה מהרמטכ"ל, ונדרש לא להתחיל בעתיד בשום פעולות-פינוי לפני שהוא מצטייד בכמות הדרושה של סוכריות.

מיכתב תודה

למוטקה ולחברה שלום.

קיבלתי את המתנה היפה ששלחתם לי עם סיום מיבצע הפינוי, וממש התרגשתי. הגמל מעץ זית שליך הבאר יזכיר לי זמיר את עבודתנו המשותפת ברצועה. מאמץ משותף כזה מביא את האדם קרוב יותר אל חברו, ומקדם את שיתוף-הפעולה המקצועי והחברי.

אני רוצה בהזדמנות זאת לצייין שוב כי ביצוע הפעולה שעליה הופקדנו והתרחשה תחת החלקה הוא הוכחה נוספת לכוחו של העבודה של היחידה שלנו. בייחוד שידוע לי מנסיוני בשני מיבצעים דומים כמה עובדת נמלים, כוחות נפשיים ושימחתי ביצוע כרוכים בעבודת הפינוי.

בברכת חברים

שלכם אריק.

לפי מיכתב-תודה שכתב שטורבאנפירר ראפנברגר ל-12.6.42 לאנשי היחידה, שביצעו את פינוי היהודים מוויירצבורג)

במדינה

העם

חוזה שלום?

מה פתאום?

פרקים מספר האבסורד: ברחבי העולם הערבי הופיע השבוע פלאקאט, שנשא את הכותרת: "זוהי הר ממלכה הערבית המאוחדת". מעל לפוסטר מונטז' של פני חוסיין ודיין, עם כאפייה ורטייה שחורה.

בקהיר הצהיר השילטון כי "תוכנית חוסיין" אינה אלא "תוכנית אלון" מוסווית.

בבירות-ערב נעשו נסיונות לארגן פיסגה חדשה של שליטי מדינות-ערב, במטרה לסכל את מוזימת חוסיין לכרות שלום נפרד עם ישראל.

כחלק ממזימה זו, כך נאמר בקאהיר, כבר החליט המלך למנות כראש החבל הפלסטיני האוטונומי של ממלכתו את אחד משני האנשים המקובלים על ישראלי: השייח' מוחמד עלי אל-ג'עברי מחבר רון, או יו"ר הפרלמנט לשעבר חיכמת אל-מצרי משכם. מכיוון שאף אחד משניהם אינו יכול לקבל על עצמו תפקיד כזה בלי הסכמת ממשלת ישראל, ברורה המסקנה: ובאותה שעה עצמה הפעילה ממשלת ישראל את כל כלי-הנשק שלה, כדי לסר כל ולהחניק באיבה את יוזמת המלך חור סייין.

זהירות, אימיי-שדים. בעיני גולדה מאיר ואנשיה היו אימיי-השלוש של חוסיין חמורים הרבה יותר מאימיי-המלחמה של אנוואר אל-יסאדאט. כי בשלום כזה, תצי טרר ישראל להחזיר שטחים, תחת לחץ המעצמות.

בגלל איום זה, הפעילה גולדה מאיר שלב נוסף של "מיבצע פאטה מורגאנה" (ראה הודו). היא עשתה מעשה מדהים בהעזות, במשך דור שלם, היתה המטרה העליונה המוצהרת של ממשלות ישראל להשיג חור וה-שלוש חתום עם הערבים. למען מטרה זו, נדחו מאות יוזמות גדולות וקטנות ל"השגת", "הסדר", או "פיתרון מדיני". בהעדר חוזה-שלום רשמי, כך נאמר, אין על מה לדבר.

השבוע, נוכח איומו של המלך חוסיין לחתום על חוזה-שלום לפי תוכניתו, הכי ריזה גולדה מאיר הכרזה מהפכנית: שאין בכלל ערך לתוה-השלוש.

לעומת חוזה-השלוש, שאינו חשוב, חשוי בים, "גבולות הכיטחון" — כלומר, סיפוח שטחים נרחבים לישראל בצפון, במזרח ובדרום.

מהפכה בשקמ. בצורה זו הפכה גולדה מאיר על ראשה את המדיניות הנוצחית של ישראל מזה 24 שנים — או הודיעה שמדיניות זו היתה מבוססת על שקר.

היה זה אופייני למצב בישראל של ערב יום-העצמאות 25, שהצהרה זו נתקבלה בשקט, מבלי שאיש ישום לב אליה.

היסטוריה

ברחו

או הוברחו?

מאז סופה של מלחמת העצמאות ועד ל"מסע אל החיל", לפני שבועיים, נטשו הוויכוח בשאלה "מדוע עזבו הערבים את הכפרים והערים בהם ישבו בתחומיה של מדינת ישראל?"

בשבוע שעבר פורסמו שתי תשובות מוסמכות לשאלה זו: "ההגנה החלה בביצוע תוכנית ד', של יצירת רציפות טריטוריאלית יהודית ממטולה לרביבים", כתב אל"מ (מיל). מאיר פעיל, מי שהיה מפקד בית הספר לקצינים בצה"ל והיום מרצה להיסטוריה צבאית באוניברסיטת תל-אביב, "במסגרת תוכנית זו השתלטה ההגנה על עשרות כפרים ערבים עוינים, תוך שהיא מסלקת מתוכם את האוכלוסיה".

ייבוי ער. באותו יום בו פורסמה תשובתו של אל"מ פעיל בידענות אחר-נח, פורסם כתובת ארזי, מוחתיק הש"י (שירות הידיעות) של ההגנה ואיש המודיעין הישראלי, וזכרונות משלו בעתון הארץ: "לחיפה באו דויד בן-גוריון, גולדה מאיר

ומשה דיין, לפרש בניו ומשה כרמל * מצד אחד ומשה דיין מאידך, מספר טוביה ארזי על פרשת עזיבת אלפי חושי ביה הערביים של חיפה את עירם, "בקשר למה שיעשה ברכוש הערבי, שמשה דיין רצה להעביר אותו למשקים בעמק, וכן בקשר למדיניותו כלפי אלפי הערבים שהמתינו לתחבורה, שתסיעם ללבנון, לסוריה או אפילו לנצרת."

הוויכוח היה ער, אך בן-גוריון הפסיק ושאל אותי: ביקשתם מהערבים שיישארו בעיר? עניתי בחיוב. והם אינם מסכימים? שאל בן-גוריון. ניענעתי בראשי לחיוב, עשיתם את שלכם — אם הם רוצים, שילכו! פסק דויד בן-גוריון, והוויכוח תם.

החלטה לדורות. עדותו של טוביה ארזי: אילולא החלטתו זו של בן-גוריון, היו התושבים הערבים נשארים בעיר —

א"מ (מיל). פעיל פלמ"ח בדיר-יאסין

מחוסר אמצעי-תחבורה לעזוב אותה. את התחבורה סיפקה להם מסקדת ההגנה, לפי הסיכום של הפגישה עם בן-גוריון ודיין.

אשר לרכוש הערבי: הוא הופקד בידי עו"ד נפתלי ליפשיץ (היום עורך-דינו של מוטי פרידמן, מנכ"ל-1993), אחרי שתוכן ניתן של דיין, "לחלק את הרכוש הערבי למשקי העמק", נדחתה בתוקף על-ידי הי אלוף כרמל.

דו"ח סודי

לגליל

בשנים שלפני הקמת ממשלת הליכוד הלאומי, היתה המילה "דיר-יאסין" לבדה מספיקה כדי להעלות קצף על שפתי אנשי תנועות-החרות, ומבחינת נצחון של שבעות רצון אצל אנשי מפא"י, הכפר הקטן ליד ירושלים, שחושביו חוסלו, רובם ככולם, בעת התקפת יחידה של אצ"ל בלילה ש' בין ה-8 ל-9 באפריל 1948, חדל מאז ליל הקרב להיות כפר סתם, הפך לסמל המלחמה על "טוהר הנשק" בין אירגון ההגנה, שהפך לצה"ל, לבין אירגוני "הפורשים" — האצ"ל ולח"ח.

הדו"ח הסודי. 24 שנים אחרי יום הטבח בתושבי דיר-יאסין, גילה השבוע אל"מ (מיל). מאיר פעיל, (ראה לעיל) כי כבר בשבוע הקרב מסר דו"ח בכתב על פרטי פרטי למפקד ההגנה ישראל גלילי. קריאת הדו"ח מסבירה גם מדוע לא רצה גלילי לפרסמו אף פעם: "קבוצת לוחמים מהפלמ"ח, נאמר בדו"ח הסודי, "סייעה לאצ"ל וללח"ח בפעולות הכיבוש".

מספר אלוף-מימשה מאיר פעיל, כיום מרצה להיסטוריה צבאית באוניברסיטת תל-אביב שהיה עד ראיה: "כאשר חם הקרב והיריות נדמה, האווירה נרגעה, אך הכפר לא נכנע. לוחמי אצ"ל ולח"ח יצאו ממקומות מסתורם והחלו בביצוע פעולות טיהור בבתי. הם ירו בכל כלי הנשק.

(המשך בעמוד 18)

* שהיה אז מפקד ונחית הצפונות.

על המאבק

הפנימי במפלגת

העבודה

בעיקבות מותו

של ראובן ברקת

מ קורו של המישחק בבריטניה. קבוצת ילדים או מבוגרים רוקדים. מסביבם מעגל של כסאות. אולם מיספר הכסאות קטן באחד ממיספר הרוקדים.

לפתע נפסקת המוסיקה. כל הרוקדים מזדקנים לתפוס כסאות.

אחר, האימי ביותר, נשאר בדי כסא. הוא מפסיד. "כסאות מוסיקליים."

כסא מרכזי

מתכנה!

מיפגגת-העבודה, שהיא הבורסה המרכזית במדינה לחלוקת כסאות, מישחק זה מתנהל תמיד, ללא הפסק. כי תמיד יש הרבה יותר רוקדים מאשר כסאות.

מדי פעם, כשמתפנה כיסא מרכזי, מבר קצף המישחק והופך קדחתני. זה קרה הי שבוע, אחרי מותו של יושב-ראש הכנסת, ראובן ברקת.

כי כאשר מתפנה כסא כזה, לא רק הוא לבדו מחזיק את בעליו. כשמשחקים את המישחק בצורה נכונה, יכולים כמה וכמה כסאות אחרים להחזיק אף הם את בעליו הם בהזדמנות זו.

לכסא

הרם ביותר

ל יו"ר הכנסת אין השפעה רבה, אבל זהו כסא מבוקש. כי מבחינה פורמלית, זהו כסא-יוקרה ממדרגה ראשוני-נה, הפותח את הדרך לכסא הרם ביותר — הכס של נשיא-המדינה.

משום כך, יש קופצים רבים על כסא זה. ממילא הופעלו מערכות-חשבונות הי מקיפות את מפלגת-העבודה, על כל חטיבותיה.

נותר שחור

ע וד לפני שברקת נקבר, הופיע שמו של ח"כ ישראלי ישעיהו-שרעבי, כי מועמד מס' 1 לרשת את מקומו.

גרמה לכך עובדה, שהיתה ידועה היטב ליו"ר-העבודה: יש במפיגגת העבודה גורמים רבים הי מבקשים להרחיק את ישעיהו מתפקידו הנוכחי, כמזכיר הכללי של המפלגה.

בשעתו נתמנה ישעיהו לתפקיד זה כימעט על דעת הכל. היו לו כל התכונות הדרושות: עברו כאיש מפא"י, חמיכת הגוש, מוצא אתימיני, ואי-התנגדותו של שום כוח מרכזי במפלגה.

אולם רבים מתומכיו הסירו את ידם מישעיהו כמעט למהרה מיו. גרם לכך צירוף של סיבות.

ישעיהו החל מטפח עסקים של עדות-המזרח, כדי לחזק את מעמדו שלו, וי

כסאות מוסיקליים

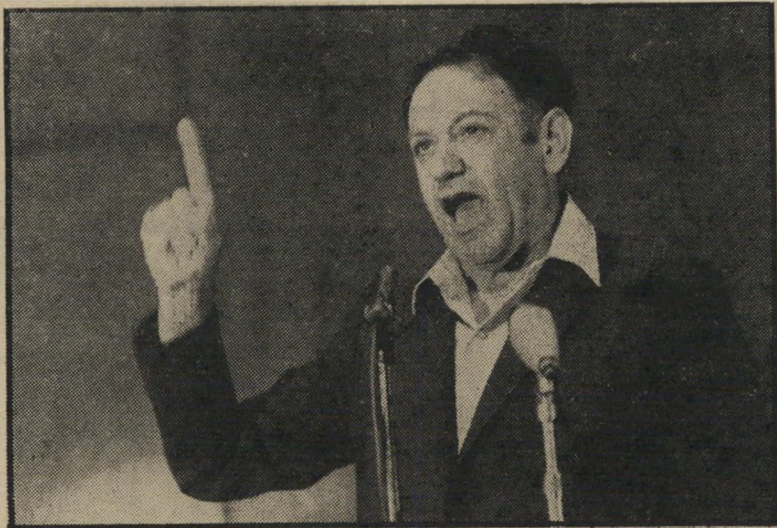
אליאב לא ישתלטו על המפלגה. רפ"י הרבה קץ במיוחד, מפני שיש לה מועמד משדה לכס הי"ר: סגן יו"ר הכנסת, יצחק נבון.

לנבון יש יתרון גדול: אי אפשר יהיה להפעיל נגדו את הנימוק העדתי. הוא ספרדי טהור, בן "עדות המזרח" לא פחות מישעיהו. סיעות האופוזיציה יתמכו במועדותו, נגד ישעיהו, מפני שישעיהו

מזכיר המפלגה מוכרח לבוא מחוגי מפא"י. מבין נאמני הגוש ופינחס ספיר. הוזכרו כמה מועמדים אפשריים, ביניהם שני הידלנים: אשר מחברת העובדים ואהרון ממישרד החינוך.

אך המועמדים האמיתיים הם שניים: לובה אליאב ואברהם עופר.

מצב זה הוא מוזר, כי השניים הם ידידים קרובים, וגם שותפים לאותן הדיעות.

אברהם עופר
אולי אליאב?

ידוע כאיש-מפלגה קנאי, ואילו נבון הו"ר כיח בעבר את נכונותו להגן על כבוד הכנסת כולה גם נגד הממשלה.

אולם הו"ר יתמנה עלידי סיעת מיסל-גת העבודה, ולפי החלוקה הפנימית בה אין אנשי מפא"י מתכוונים למסור לרפ"י כהונת-יוקרה זו. שיקול זה נוסף על הרצון להעביר את ישעיהו מכהונת מוזכ"ל המפלגה.

סיכויי שז נבון הם, ע"כ, קדושים.

שר? שפירא?

מזכיר שדברים אינם פשוטים כל-כך, ויש הסתבכויות לרוב, ככל ש-רבים הרוקדים הרצים לתפוס כסא.

לובה אליאב
אולי עופר?

היחסים ביניהם אינם בגדר התחרות רגיל לה על התפקיד. לובה אליאב כבר היה מוזכ"ל, והוא לא התלהב לתפקיד זה. הוא התפטר בלי סיבה נראית-לעין, וכותב מאז ספר ש-פירסומו יהווה פצצה שקשה לנחש את תוצאותיה. כי אליאב חוקף באופן קיצוני את מדיניות הממשלה, תומך בהחזרת שטחים ובהקמת מדינה פלסטינית.

ממילא אין אליאב מבקש לחזור לתפקיד המוזכ"ל, אלא אחרי פירסום הספר, ועל סמך הדיעות שהביע בו. הוא מעדיף שיתמנה עתה אברהם עופר.

עופר, איש-ביצוע מעולה, שהפך את שיכון עובדים לאחד החברות הגדולות במדינה, מקובל על ספיר והגוש. הוא נראה כמועמד טבעי לכהונת שר בממשלה הבאה, ומוזכרים אותו כשר-השיכון, ואף כשר-האוצר בעתיד.

ספרד

מול תיאני

מזכיר שאין לעופר חשק לנטוש את עמדתו הכלכלית רבת-הכוח כמוזכ"ל שיכון העובדים, ולקבל את תפקיד המוזכ"ל, אם לא יובטח לו מראש שכהונה זו תהיה פרוזדור לכהונה של שר. הדבר קשה, כי גולדה מאיר אינה אוהבת את עופר, שהעז לבטא בגלוי דיעות הנוגדות את שלה, ואילו אנשי רפ"י שונאים אותו ממש, מאז היה היחידי שהעז לתקוף את משה דיין בוועידת המפלגה.

כך נוצר מצב מוזר: עופר מעיף את אליאב, ואליאב את עופר. אך שניהם מכינים שעמדה זו עשויה להיות חשובה לקראת הי-הכרעות על עתיד המפלגה, כי שיהיה צורך לבחור בראש-הממשלה שזה חבא, ותומכים על כן במינוי ישעיהו כיו"ר הכנסת.

מאותה סיבה עצמה מגויסים אד מועמדותו של ישעיהו כל כוחות ארץ ישראל השלמה ורפ"י. הם רוצים שישעיהו יישאר ברחוב הירקון, כדי ש"עופר או

הדבר עורר את כל הפחדים הקיצוניים, שצצו עם הופעת הפנתרים השחורים. בכל עניין שבו היה מעורב משהו מבני עדות המזרח, הפעיל ישעיהו את כל השפעתו לעזרתו, בלי קשר לאינטרס המפלגה.

תוך כדי כך גם גילה ישעיהו, חריף-הלשון, שאינו איש-ביצוע וכותב אירגוני.

משום כך הופקר ישעיהו חיש-מהר על-ידי תומכיו העיקריים. אנשי-הכספים, ובראשם פינחס ספיר, הדלו לעזר לו ב-מימון המנגנון העצום של המפלגה. ישעיהו עצמו אינו מגייס-כספים מצטיין. התוצאה: הוא לא יכול היה לשלם את הוצאות המנגנון, למרות התשלום החודשי שי העצום שמקבלת המפלגה מכספי המס הפוליטי של ההסתדרות.

על המפלגה מאיימת פשיטת-יד.

התפנות מקומו של יו"ר הכנסת סיפקה מוצא אידיאלי לכל מי שרצה להרחיקן מרחוב הירקון. מה גם שבתור מוזכ"ל סירב ישעיהו להתפטר מתפקידו כיו"ר

נבון ושרף
הניצים רוצים

ועדת-הכנסת. למורת רוחם של כמה מחברי ריו. לכן נשאר איש מרכזי בכנסת, ומועמד סביר לכהונת היו"ר.

אם יתמנה כיו"ר הכנסת, יתפטר גם מתפקיד מוזכ"ל המפלגה וגם מתפקיד יו"ר ועדת-הכנסת. את מקומו זה יתפוס, קרוב לוודאי, יו"ר הקואליציה בכנסת, משה ברעם, גם הוא איש הגוש ומנאמני-הנאמנים של מפא"י.

כמו זוג

יונים

מ' יתפוס, במיקרה זה, את מקומו של ישעיהו במפלגה?

ישראל ישעיהו
היונים מעוניינים

כך מי שרוצה לפנות מקום ב-ממשלה למען מועמד משלו, מעלה הצעה להעביר את אחד השרים הנוכחיים לתפקיד יו"ר הכנסת.

למשל: חסידי יצחק רבין העלו בשקט את הרעיון להעביר את זאב שרף מן הי-ממשלה לכס היו"ר, כדי לפנות מקום ל-רבין. לכך מתנגדים, כמובן, העסקנים הי-צעירים במפלגה, שאינם רוצים שכל הי-מקומות בממשלה ייתפסו על-ידי גנרלים "מן החוץ".

אזנה מציעים, באותו הקשר, להעביר את שרף לכס היו"ר — ולמסור את מקומו בממשלה לאבי רהם עופר, כשר-השיכון.

רעיון אחר, שהועלה, הוא למסור את כס היו"ר ליעקב-שימשון שפירא, כהונה למינויו כנשיא-המדינה. ידוע ששפירא מעוניין במישרת הנשיא, אולם סיכוייו נחלשו בגלל המערכה הציבורית שהת-נהלה נגדו על-ידי אנשי רפ"י ואחרים בקשר עם פרשת נתיבי נפט. שלב-ביניים, כיו"ר הכנסת, יכול להכשירו מחדש ל-כהונת הנשיא.

במיקרה זה אפשר יהיה למסור את כהונת שר-המישפטים לחיים צדוק, ואז יתחיל מישחק חדש של כסאות מוסיקליים סביב כהונת יו"ר ועדת-החוק-והביטחון. מועמד אחר לכהונת שר-המישפטים הוא היועץ המישפטי, מאיר שמגר.

המכנה המשותף של תוכניות אלה: הקפאת ישעיהו כמוזכ"ל המפלגה, ובנימת הסתערות היו"רים על תפקיד זה.

האבל שהפך לעוול בדרה

גופתו של ברקת היתה מונחת, וחיכתה בסבלנות לקבורתה. בגללה, שבתו כליר התיקשורת, פסקה הטלוויזיה, מלבד אותו תצלום של דגל בחציית התורן, שמאות אלפי אזרחים למדו לתעב אותו ביומיים אלה.

אולם באותה שעה התקיימו חגיגות המוניות, והרוחות צהלו ועלזו.

ביום החמישי, יומיים אחרי מות ברקת, הצטלמה הגברת גולדה מאיר כשהיא צוחקת במדוא פה, כדי המצוא חן בעיני הכוחרים וצי איימארקו.

(לא אלה שהם "לא נחמדים", אותם שר הם "נחמדים", הסרים למרותו של ה"אדמו"ר שאול בן-שימחון ממיסלגת העבור דה).

ביום הששי הצטלמה הגברת גולדה

תה, וכן השתתפה תדמיתה בעיני הציבור. **כל זה הוכח השבוע בצורה מכישה למדי.**

צחוק

בימי האבל

במשך כמעט 24 שעות, שמרו את מותו של ראובן ברקת בסוד. למה? ככה, לא נהוג להודיע בימי חג על מותם של אנשים, האבל נדחה.

זהו נוהג מוזר מאוד. האבל עז מותו של אדם מוכר ואהוב הוא בבחינת תגובה ספונטאנית. רק

מאת

אורי אבנרי

מאיר כשהיא עטופה באבל תהומי, עיניה זולגות דמעות, ומבטה מושפל בהבעה של צער ומכאוב שאין לו צרי. זה היה בשביל שאר הבוחרים.

מידה מסוימת של צביעות היא בלתי נמנעת, כנראה, בחייציבור. אבל צביעות מצטלמת — זה קצת מוגזם.

חבל חבלים,

הכל חבל

בך הגענו ליום הששי בבוקר, אל ההלוויה.

מאות חיילים עמלו יומם ולילה כדי למתוח קילומטרים של חבלים, לאורך אל-פי עמודיברזל שהוצבו בחיפזון. כל זה,

כמישטר טוטאליטרי קובעת ה"מדינה אם צריכים להתאבל על מישהו, אז דא — ומתי.

כאשר האבל מאבד את אופיו הספוני טאני, הוא הופך לצביעות. מתאבלים לפי פקודה — עמוד נוח, עמוד דום, הכתף שק, התאבל.

איני יודע מה עשו ראשי המדינה במשך 24 שעות אלה, האם התאבלו, או צחקו והשתעשעו?

גם אחרי אותן 24 שעות, לא באה ה"הלוויה. עברו עוד יום וחצי. למה?

לפי גירסה א': מפני שהיה צורך ל"הכין את השטח בהריוזותים, בו ביקש ברקת להיקבר.

לפי גירסה ב': מפני שהיו חגיגות ה"מימונה של יוצאי מארוקו, ואסור היה להפרע להן.

הגירסה השנייה היא כמעט מיפי הצתית — ומיפלצתיות זו מתי כטאת היטב כתצזומים.

זה היה המראה האופייני של ההלוויה. קילומטרים רבים של חבלים נמתחו בין עמודיברזל, שהוצבו בעבודה מאומצת ביום ובלילה. אלפי חיילים משועממים שמרו עליהם, בפני ההמונים שלא הופיעו. למטה גדרות'התייל שנמתחו לאותה מטרה, ללא כל צורך.

החבל המיינות

ע"ש עוזר גורא לראובן ברקת. הלבשו עליו ממדים, שלא היו לו, ושהיו מביכים אותו אילו היה חי.

השניאו אותו על הבריות, אחר מותו, עלידי כפיית נוהגי'אבל ששיבשו את חיי האזרחים ומנעו מהם במשך יומיים שידורים, שהפכו חלק בלתי-נפרד מחיי הם.

סובבו את זיכרו בצביעות בלתי-סבלת, שגבלה לא פעם במגוון.

בתוך כל אלה כמעט אבד ראד בן ברקת שהמדנו, ושהמדנו וחכמו הא מעט.

למען איש

אחר

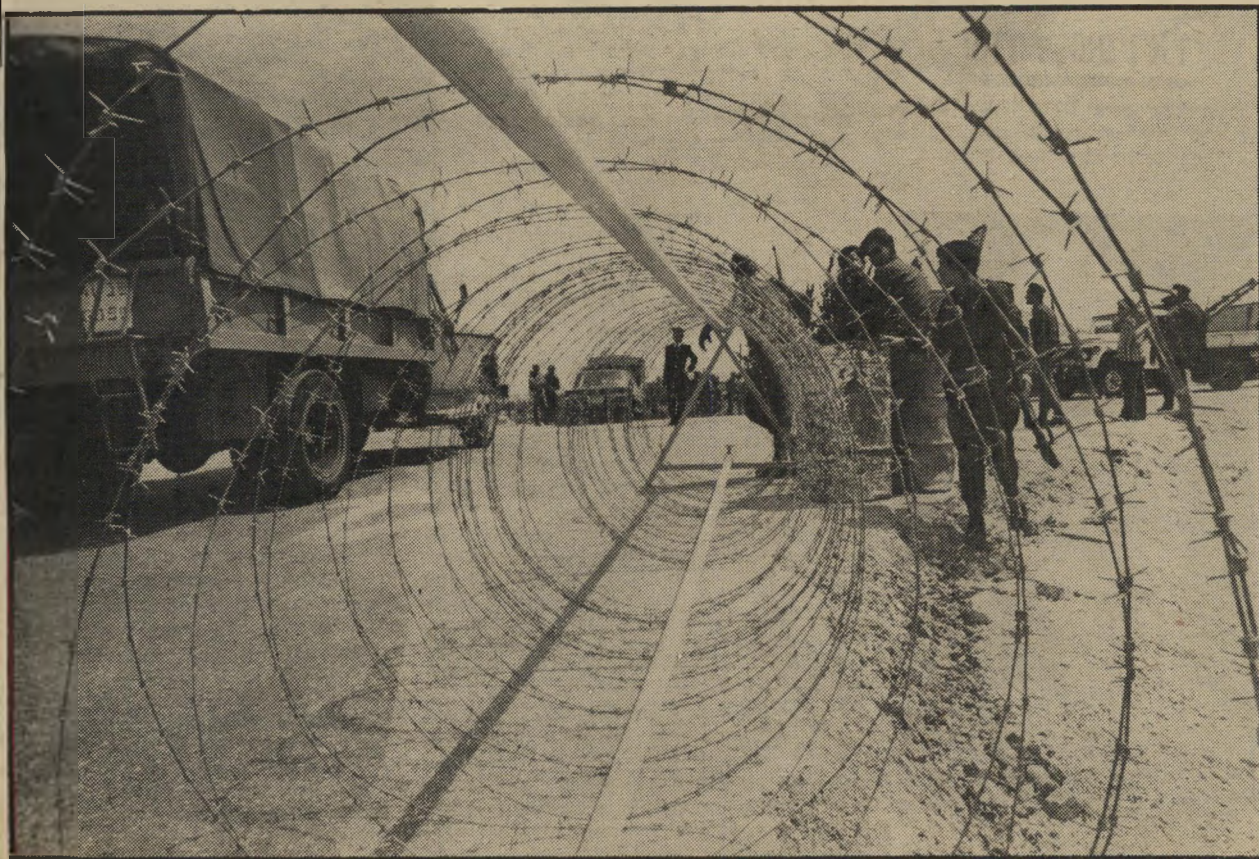
נ' והחי האבל על יושב-ראש הכנסת נקבעו לפני 18 שנה עלידי ועדה ממלכתית.

חברי הוועדה לא חשבו על אדמוני שוישא כתואר בעתיד. הם חשבו על איש מסויים מאז, שבהן אז כושבראש הכנסת: יוסף שפרינצק.

שפרינצק, שכבר נשכח בימינו, היה איש מרשים. לא בגלל צורתו החיצונית, שהיתה קומית במיקצת — ראש גדול, גוף נמוך, עגלגל. (שפרינצק, שהיה בעל חוש הומור, ידע זאת. פעם, למראה איש-ציבור כסויים, גבה'קומה. נאה וטיפש. נאנח ב"קול רם: "אהה, אילו היה לי הגוף שלו — איזו קאריירה הייתי עושה!")

היו ימים, כאשר שפרינצק היה אחד האישים החזקים ביותר בארץ, מאדוני מפא"י, שווה מעמד לדוד בן-גוריון. כאר שר מת הנשיא הראשון, חיים וייצמן, היה שפרינצק יורש את מקומו, לולא התנגדו תו של בן-גוריון. בן-גוריון שנה את שפרינצק, שהיה איש הפועל-הצעיר, ור העדיף את יצחק בן-צבי, שהיה איש אחדות-העבודה וידידו מנוער של בן-גוריון.

חברי הוועדה, כמאם דקבוע

צחוק ודמע - לפי הזמנה

התצלום הימני צולם ביום הזומי, 36 שעות אחרי מותו של ראובן ברקת. בשעה ששידורי הטלוויזיה הושבתו בגלל האבל הרשמי, חגגה גולדה מאיר את חגיגת המימונה, השתעשעה וצחקה עם החוגגים האחרים. כעבור 24

שעות נוספות עמדה באבל והזומי מעל ארונו של ברקת, ניחמה את המשפחה. ההלוויה כולה עוכבה בגלל המימונה. גולדה מאיר ביקשה ממנהיגי העדה המארוקאית, חברי מפלגתה, חוות'דעת אם כדאי לבטל את החגיגות בתקופת האבל על מות ברקת, אך אלה הודיעו לה שלא כדאי מפני שזה עלול להרגיז את בני העדה המארוקאית.

אליו, והיתה לנו שיחה גלוויה מאד. היתה זאת הראשונה מבין שיחות רבות בין ארי בע או שש עיניים (בחלק מהן השתתף גם אמנון זיכרונני, שברקת התייחס אליו כאי-לו היה חבר-כנסת).

בשיחות אלה למדתי להכיר את ברקת האמיתי, ונוצרו בינינו יחסי שיתוף והבנה הדדית, ואולי לידדות מסויימת.

היו לנו שתי נקודות-מגע, האחת פוליטית והשנייה פרלמנטרית.

מבחינה פוליטית נתגזה ברקת בשיחות אלה כיונה שביונים.

למרות שהיה מאנשי גולדה מאיר, היה אויב מושבע של אנשי ארץ-ישראל השלי-מה ורפ"י, ולא היסס בשיחות הפרטיות

(המשך בעמוד 18)

שורת השרים

חליפתו האפורה-בהירה של השר שלמה הילל בולטת על רקע החליפות השחורות של חבריו. מימין: הרבנים הראשיים

יצחק נסים ויהודה איסר אונטרמן, השרים יוסף בורג, שלמה הילל, מיכאל חזני, חיים גבתי ועקוב' שימשון שפירא. מאחור: יושבי-ראש ועדות הכלכלה והחינוך ישראל קרגמן ואלימלך רימלט.

ידעתי שנתמנה בשעתו למוזכיר מפא"י במסגרת המערכה נגד פינחס לבון, אחרי שלבון הדית אותו מראשות המחלקה הדינית של ההסתדרות. לכן, כאשר הוצע לפתע לתפקיד יו"ר הכנסת, התנגדתי לכך. סיעתי היתה ה' יחידה שהצביעה נגדו, ואף הכריזה בפה מלא על נימוקה לכך.

מייד לאחר מכן, התחדדו היחסים בינינו מאד. אחרי פרשת קריעת תעודת-הזהות בכנסת, השימיע ברקת מעל הדוכן דברי-גינאי חריפים. מחיתי על כך בתוקף, מפני שראיתי בכך הריגה חמורה מסמכות ה' יו"ר. כתוצאה מכך ציווה להוציאני בכוח מאולם המליאה — מעשה שלא היה כ' דוגמתו בתולדות הכנסת.

לאחר מכן פירסם ברקת שורה של מיכתבי-הסתה חולניים נגדי, שנתקבלו בלישכתו, שכללו קריאה לרצחני. במעשה זה הביא על עצמו גינוי כימעט אחד ב' עיתונות ובציבור, והוא נאלץ להיסוג מכך. אחרי פרשה סוערת זו ביקשני לבוא

אישיותו לא התבלטו בטלוויזיה אז ברדיו.

בשביל הציבור היה עסקן מפלגתי, ש' נתמנה לתפקידו בשל היותו עסקן מפלג' תי, מתוך שיקולים מפלגתיים. כך הוצג הדבר גם בעת בחירתו. על כן לא היתה תגובת הציבור בימי האבל בבחינת אדי' שות אכזרית. הציבור רק סירב להשתתף במה שנראה לו כאורגיה של צביעות.

רומנטי מאחורי

האפור

מה היה ברקת בשבילנו, שהכרנוהו יותר מקרוב?

בכנסת השישית לא בלט ברקת. הוא לא הירבה להופיע באולם, וכימעט לא נאם. הוא נראה כעסקן אפור, מן המניין.

כדי למנוע בעד ההמונים להתפרץ ולשפש את מסע-ההלוויה.

אבל ההמונים לא באו. החבכים נשארו מיותרים ומבוזזים. ה' צפיפות היתה, בממוצע, איש אחד ע' כה עשרים מטרים של חבכים.

הטלוויזיה שידרה את הכל בשידור חי — ואז מיהרה לשכוח מכל העניין. ממש ניתן היה לשמוע את אנחת-ההקלה של השרים. באותו ערב לא הוזכרה ה' הלוויה אף לא במילה אחת או בתצלום אחד. את השידור החי ראו מעטים, כי בשעות אלה נאלצים אורחים נורמליים לעבור קשה כדי לפרנס את משפחותיהם.

ראובן ברקת האיש לא הטביע את חותמו על תודעת הקהל הרחב. אולי לא הספיק. אבל דומני שלא היתה זאת שאלה של זמן.

הוא לא היה אישיות כארזי' מטיה, ולא מסוג המנהיגים המת' קבלים יפה בכליהתקשורת המו' ררניים. התכונות המיוחדות של

לבוש במכנסיים שחורים, מק' טורן חום וכובע, היטלמאכר בצבע חאקי, עמד רוב הזמן מן הצד.

שלנו לבטא זאת בהירות. לא פעם ביקש ממני למתן את עמדותינו, כדי לאפשר הידברות בינינו ובין האגף המתון במפלגת העבודה.

ומעולם לא שמעתי מדבר רעה על גולדה מאיר, אך נאמר לי כי בחוגים הקרובים לו יותר ביטא לאחרונה את חרדו תו הגוברת נוכח מדיניותה של גולדה.

מבחינה פרלמנטרית השתדל ברקת — אחרי אותה טערה — למנוע סערות נוספות, ועזר לנו לא פעם לשים לאל התי נכילות של חברי סיעתו. הוא גם אימץ לעצמו את ביקורתנו על ההעדרות ממלי את הכנסת, ונטל לידיו כמה פעמים יוזמה לצמצם שיעוריה זו. מובן שכל נסיונותיו העלו חרס.

ברקת, כפי שהכרתיו, היה אדם נכון, מתון, מבקש הידברות, בעל הומור יבש, יותר אינטלקטואלי מרוב העסקנים בארץ. לא פעם ענה כי החשד שהופעתו האפורה משתירה אופי רומנטי, רגישות נסתרת דרכים יפים.

חשבתיו על כל אלו כאשר עמדתי ליד הקבר הפתוח. קולו של המואין הגיע ממרהיבות למטה, פעמוני הכנסיה דינדנו בעדינות בפסגת הירוקים. המראה הנהדר של ירושלים הדרלאומית והתלת דתית השתרע למרגלות הקבר. בחירת ה מקום גילתה חוש ליופי, ואולי גם את כמיהתו לשלום ולפשרה.

מעמדו

של היו"ר

הציבור לא התרגש מפטירתו של יו"ר הכנסת. הרי זה מגלה יחס ציבורי מסויים לתפקיד זה.

מבחינה פורמלית, היו"ר הוא מ"מ הנשיא, ואחד משישית הא"י שים המרכזיים במדינה. למעשה, אין זה שחר.

הנשיא מסמל את הריבונות של המדינה. ויש הסכם אולם להתייחס אל בעל משרה זו כאל אישיות על-מפלגתית. ה מסמל גם את אחדות הציבור על כל זרמיו ופלגיו. ראש-הממשלה הוא בעל סמכות מכרעת לגבי עניינים של חיים ומוות, ו סמכות זו הולכת וגדלה משנה לשנה.

יו"ר הכנסת. לעומת זאת — מה שמכיר תי? מה הוא מסמל?

מבחינת הסמכות, היא קרובה לאפס. הוא יכול לעשות צרות לח"כ או לסיעה, אך בסופו של דבר קובע בכנסת התקנון, ויש יחסי-כוחות, ואין ה"ר יכול לחרוג מהם.

מה הוא מסמל?

יו"ר הכנסת יכול היה — ואולי צריך היה — לסמל את ריבונות בית-הנבחרים כנגד הרשות המבצעת, את עליונות הבית כולו, על כל סיעותיו.

איזה היה זה כן, היה יחס הציבור אל היו"ר שונה, מן הסתם.

אבל אי אפשר לרמות ציבור, והדברים גלויים. יו"ר הכנסת נבחר בפועל על פי שיקולים מפלגתיים טהורים או בלתי טהורים, וגם בתפקידו הוא נשאר איש מפלגה. כאשר הוא איש מפלגת-השלטון, הרי הוא רואה את תפקידו העיקרי בהכנעת הפלמנט לממשלה, במילוי כל מישאלות הממשלה במהירות ובזריזות.

כן בדיוק ראה ראובן ברקת את תפקידו, ומעולם לא הסתיר שגם בתור יו"ר הכנסת הוא ראה את עצמו קודם כל כשליח המפלגה. לא היה אף מיקרה אחד בו ייצג את ריבונות הכנסת נגד ה ממשלה.

כדי יו"ר חדש, שיוכרז ע"י פי אותם השיקולים ובאותן הנסיבות, ינהג כמוהו.

מכיוון שהציבור יודע זאת, הוא מת ייחס אל יו"ר הכנסת כאל איש הממלא תפקיד טכני, ושמעמדו הפורמלי אינו מבטא את מעמדו האמיתי במערכות ה שלטון.

אם זה מצער — הא הציבור איש. מוטב יאמר את הסיבה ה אמיתית.

במדינה

(המשך מעמוד 14)

שבידיהם והטילו מטעני חבלה לבתים. הם ירו בכל מי שראו בחתים, בכלל זה נשים וילדים. המפקדים אף לא ניסו למנוע את ההרג המביש. אני ומספר תושבים מירושלים, התחננו בפני המפקדים כי יורו לחייליהם לנצור את הכלים — אך לשווא. בינתיים, הוצאו מתוך הבתים כעשרים וחמישה גברים והוסעו לסיבוב נצחון בנוסח "טריומף רומאי" בשכונות מחנה יהודה וזכרון יוסף. בתום הסיוור הובאו למחצבה שבין גבעתי-שאל ודיר יאסין וגורו בדם קר...

כתם בהיסטוריה. עדותו של אל"מ פעיל כללת בתוכה את הפרט המפתיע על השתתפותם של פלמ"חאים בפעולה, שמפקדת ההגנה בירושלים סירבה לאשר אותה: "אחד מלוחמי הלח"י החליט להר עיק עורה. הוא יצא דחוף למחנה שגלר. בבסיס נמצאה אז פלוגה של הגדוד השני שי של הפלמ"ח. הלוחם נכנס לדורו של יעקב ("יעקי") ווג מקיבוץ מרחביה ובקול מתנשף אמר: "אנחנו חוקשים את דיר יאסין ויש שם ברוך. אתה מוכרח לי עזור. יעקי העלה מספר לוחמים מהפלוגה על משיאת. נטל מרגמת שני אינטר ו במהירות יצא לכיוון דיר-יאסין... כאשר ראיתי את אנשי הפלמ"ח בשטח, פניתי ליעקי בהצעה כי יסתלקו מיד — אחרת יסתכנו. הם שמעו לעצתי ומיהרו לעזוב את המקום..."

מסכם פעיל: "פעולת דיר-יאסין היא לדעתי כתם רציני על ההיסטוריה של עם ישראל. היא גרמה לנו נזק עצום. חשוב כי בין מגני הפעולה היה מפקד הלח"י נתן ילין-מור ומפקדת הלח"י בתל-אביב."

עיתונות

מאופוזיציה

לשלטון

גליון ערב פסח של על המשמר, עיתון זה מפלגת הפועלים המאוחדת, היה הופך ביד סטודנט הכותב עבודת מחקר על הנושא "מאופוזיציה לשלטון" מיסמך בעל ערך.

על פני 22 עמודים, הצליחו עורכי על המשמר לערוך ראיון מקיף עם מאיר יערי בן ה-75, להגן על אימרות ראש-ה ממשלה (הם לא נחמדים) בקשר לפנ תורים, לטהר את המישטרה מאשמת חי פוי על "הפשע המאורגן", ולהשמיץ את חברי הקיבוץ הארצי המשתתפים ב"מסע אל התיל" כ"פלגנים".

צוות העורכים של על המשמר, ברא שותם של העורך יעקב עמית, מארק גפן וחיים שור, היה עסוק מאוד בימים שלפני החג. הצוות יצא לשכונת-התקווה, כדי להיפגש עם כמה עשרות מאנשי השכר זה, ולהגן בפניהם על עמדות הממשלה ומדיניותה בכל הנוגע לפער העדתי, בי אותה הזדמנות הסביר מארק גפן, כש מישתה מהקהל התקף את דברי ראש- הממשלה בקשר לפנתרים: "אני אניד לך מה שראש-הממשלה אמרה, כדי ש יהיה ברור. זה היה באותו יום שבירו- שלים היתה הפגנת פנתרים, והתגלה שם איזה בקבוק מולוטוב. אז היא אמרה שהם בכלל לא נחמדים שהם זורקים בקבוקי מולוטוב. היא אמרה שזה לא נחמד ש זורקים בקבוקי מולוטוב..."

זכרון נפלא. צוות המערכת סיים את פגישתו עם אנשי שכונת-התקווה, ומיהר לפגישה אחרת עם ראשי המטה הארצי של המישטרה. בהתקווה התקיימה הפגנה שם במעדרון מ"מ, עם המישטרה-נפגשה המערכת ליד שולחן ערוך לארוחה דשנה. גם האווירה בין המשוחרים היתה דשנה: "אתם ברוך השם לא באופוזיציה", קינה בשביעות רצון מפקד המחוז הצפוני, את רון סלע. "אני זוכר תקופה שבה לא ילדנו לבוא אל עמית ולטעון אליו הרבה. היו לו טענות: שטראסיס, וליכלוך קיר רות, וקריית-חיים ומעצר ילדים בחדרה — כל מיני דברים. אני מבין, היום זה לא ככה..."

עורך על המשמר, יעקב עמית, נהנה מאוד מזכרונות העבר: "יש לך זיכרון נפלא" העיר הסוציאליסט-ציוני-מהפכן בפנייה ממשלתית.

ההבדל בין הפגישה בשכונת התקווה לזו עם מטה המישטרה, ניכר לא רק ב ארבע המנות של הארוחה ובמשקאות ש יצבו על השולחן — לעומת המועדון ה אפור והשימוש של השכונה המיוזנת, אלא גם בתוכן הדברים. בשכונת התקווה התי (המשך בעמוד 22)

מה המריץ את אברי אל-עד לפתוח

"הנקמה היא מאכל שיש לאכול אחרי שהתקרר." (ס ט ל י נ)
ה נקמה של. האדם השלישי המתנה זמן רב. במשך 17 שנה היא הספיקה להתקרר.

מתוך 17 השנים שעברו מאז "העסק הביש" ועד היום, בילה האדם השלישי 12 שנים מלאות בבית-הסוהר. מהן היו ארבע שנים. הנמחלות בדרך כלל לאסירים. הן לא נמחלו לאדם השלישי.

במשך השנים האלה, הוטחו בפני האיש האילם-מאונס האשמות חמורות מאין כמור תן. נאמר ונכתב עליו, תחילה בחשאי ולאחר מכן בגלוי, שהוא היה סוכן מצרי, שמכר את הרשת הישראלית לאוייב, וגרם לתליית חבריה, שהיה סוכן כפול, לפני ואחרי העסקה-הביש.

כשהיה בכלא, לא יכול היה האדם השלישי להשיב. הוא לא יכול היה להשיב גם אחרי שיתרוורו, מטעמי צנוניות, עכשיו, כשהוא בחו"ל. ההליט לפרסם את גירסתו. השבוע פורסמה תמצית גירסה זו, יחד עם הפרטים החשאיים ביותר, בשבועון המיליונים הגרמני דר שפיגל. היתה זאת מיקדמה ראשונה על-חשבון ספרו של האדם השלישי, שיפורסם בעוד כמה חודשים בהוצאה-לאור הגדולה ביותר של ארצות-הברית, ראנדום האוס.

גי'בלי, אברי והאשה

ה תוצאה הראשונה של הפירסום הגרמני היא שסוף-סוף ניתן לגלות מיהו. בעצם, האיש שמילא תפקיד זה מרכזי בעסקה-הביש, שגרם לנפילת ממשלת ישראל ולכל שרשרת-הסיוטים של "פרשת לבון". הציבור הכירו במשך שנים רבות רק בשם המלודרמטי: "האדם השלישי". חבריו מכירים אותו בשם "אברי". שמו האמיתי הוא אברהם זיידנוורק (בגרמנית: "מיפעל משי"). רק לאחרונה שינה את שמו לאל-עד.

אברי, 46, גבר גבהיקומה ויפה-תואר, בעל עיניים כחולות מאוד, דומה לגרמני — עובדה שקבעה את גורלו. אין זו חזות מיקרית. הוא נולד באוסטריה, אביו, מנהיג סוציאלי-דמוקרטי שהושם במחנה-ריכוז על ידי הנאצים, נחשב עד היום לגיבור ההתי נגדות האוסטרית. כאשר ישב אברי בכלא, גשלוהו חבריו של האב, מנהיג הסוציאליסטים מווינה לישראל, כדי לדאוג לבן ולהתעניין בגורלו.

עיסוקיו הפוליטיים של האב, והעובדה שנשאר באוסטריה כאשר אברי ואחותו עלו לבדם לישראל במסגרת עליית-הנוער, הטביעו עליו את חותמם. אברי היה תמיד איש "בעייתי", אדם שלא התחבר בנקל עם אנשים, ושלא השתלב בנקל בחברה. בימי מלחמת-העצמאות, כשהיה איש ההגנה בירושלים, נתפס אברי בפרשה שלא היתה או יוצאת-דופן. הוא העביר באופן פרטי מקרר מן הרכוש הנטוש, לדעת אברי, ניפחו פרשה זו כדי להתנכל לו. על כל פנים, הדבר שם קץ לחלומות על קאריירה בצה"ל.

בינתיים התחתן אברי עם אשה, שמילאה תפקיד חשוב בחייו. היא היתה ידידתו של בנימין גי'בלי, ראש אמ"ן, וכך נוצר קשר שהיה הרה-גורל. אמנם, אברי נפרד מאשתו הסוערת, שילדה לו בת, ושירדה כעבור זמן-מה להאמבורג, שם היא חיה עד היום, אולם גי'בלי שם עליו עין, הפעיל אותו במודיעין.

(בתיאור שפורסם בדר שפיגל, לא הזכיר אברי צד זה של העניין. לדבריו, גוייס לפעולות-מודיעין במצריים על-ידי אברהם דר, איש חיל-הים, שהקים את ה רשת).

מדוע הוחשד אברי?

כ אשר החליט גי'בלי כרגע האחרון מש להעמיד את אברי בראש פער לתהיבה במצריים, גייס גם את אשתו של אברי כדי לשכנע אותו. זה היה מור זר, לאור העובדה-שהזוג כבר נפרד קודם לכן, אבל גי'בלי רצה לשבור את היסוסיו של אברי.

ואכן, אברי לא התלהב לתפקיד שנכפה עליו. הוא הצליח ליצור לעצמו זהות חדשה בגרמניה, בשם אולו פראנק, קצין וורמאכט לשעבר, בשם זה יצר לעצמו קשרים במצריים, ניהל עסקים ששימשו כסיו לפעולות-מודיעין. הוא לא רצה לסכן את כל אלה.

אולם לא היתה ברירה. איש אחר, שתתי לה הוטל עליו התפקיד, התחמק ברגע

נושאי הגילויים

גי'בלי בימי הפרשה

גי'בלי כיום

לבון בימי הפרשה

האחרון. אברי נשאר כמועמד יחיד — בחירה שהיתה הסרת-אחריות בצורה מחרידה. כי אין ספק שתכונותיו לא התי אימו מלכתחילה לפעולה מסוג זה, דווקא, המאמר שהופיע בדר שפיגל מתאר בהרבה את פעולות-ההחבלה שבוצעו בקאהיר

את פיו - אחרי שתיקה כפויה שנמשכה 17 שנים?

הנהגה

הצליח לפרסמה ברבים בדרך מקורית. הוא היבר סיפור דמיוני בשם „פרשת אלכי סיס“, שפורסם בהעולם הזה (1385 ו-1386), בפסח 1964. אף שהציבור הרחב לא הבין את כל פרטי הסיפור, הוא הובן היטב עליידי כל הנוגעים בדבר, ששמעו בדרך זו את גירסת אברכי (השבוע), כאשר פורסמה תמצית גירסתו של אברכי בדר שפיגל, לא היה בו כימעט אף פרט אחד שלא פורסם כבר או בהעולם הזה, ושפורסם מחדש בנובמבר 1971, הוך ציון השמות האמיתיים, כשהוסר האפול על העסקה הביש.

הוך כדי כך התקשר אברכי אל העולם הזה, וכמה מאמריו, שהוגנבו מתוך הכלא,

לאברכי לא היתה אס, ואברכי הוזניה את ילדיו. האשה שמילאה בנאמנות את תפקיד האם היתה אחותו הבכירה, אשה פעלתנית. לוחמת ותקיפה כאביה.

האחות נשואה לאיש הבריגדה היהודית, שאיבד את שתי רגליו, כשעלה על מוקש בפעולת-קומנדו. מן הרגע שנעצר אברכי, לחמו האחות והגיס את מלחמתו בצורה בלתי-נלאית. שניהם האמינו שאברכי הוא חף מפשע.

המישפט נערך בסודיות, מחוץ ל- כותלי בית-המישפט, בפני השופט בנימין הלוי. בקיצוניותו הרגילה, הטיל הלוי על אברכי עונש-מאסר מירבי, שהופחת אחר-

ובאלכסנדריה ביולי 1954, את האופן שבו נתגלתה הרשת, את הדרך בה הצליח גיבלי לסבך את לבון בפרשה. התיאור, שבא מפי אברכי, מטהר את פינחס לבון. ברור מדוע נוקט אברכי בקו זה. כי הדבר מסביר, לדעתו, את הצורה בה סובך הוא עצמו בהמשך הפרשה. לדבריו, שימש מכשיר במלחמה בין גיבלי ובין יורשיו אויביו, שרצו לחסלו. ראש אמ"ן שבא במקום גיבלי, יהושפט „פסי“ הרכבי, היה מעוניין — לדבריו — לאסוף את ההוכחות לכך שגיבלי זייף מיסמכים, שהדיח את אברכי לעדות-שקר ושפירק את הטענה שלבון „נתן את ההוראה“. לכן קרא הרכבי לאברכי לחזור ארצה. אברכי הואשם בהאשמות ביטחוניות חמורות, נכלא והורשע. כל זה, כדי לסחוט ממנו את החומר נגד גיבלי. בקיצור: אברכי נפל קורבן לקנוניות בין חוגים שונים בשירות-הביטחון.

(דר שפיגל טורח להסביר לקוראיו את ההבדל בין שלושת השירותים החשאיים של ישראל: „המוסד“, האחראי, לריגול בחו"ל, אגף המודיעין של צה"ל, ושירות-הביטחון-הכללי).

במאמר שבסופו הגרמני, וכנראה גם בספרו, לא נכנס אברכי לניתוח טענותיהם של מאשימיו. זה חבל, כי חומר זה טעון ניתוח והפרכה מצידו.

הטענה של אברכי היא זאת:

כמה שנים אחרי העסקה הביש, נתקלו האנשים המוסמכים בעובדה שהפליאה אותם.

הם נוכחו לדעת כי בגרמניה מס' תובב אברכי זיינדנורק, איש אמ"ן, כשר הוא ממשיך להשתמש בשם פאול פראנק — אותו השם שבו הופיע במצריים בימי העסקה הביש.

הדבר הזהים לפי ההגיון המיון חד של הריגול, היה זה תמוה ביותר. שררי המצרים ידעו כי פאול פראנק הוא סוכן ישראלי, ושעמד בראש פעולת-החבלה של 1954. הם היו צריכים להיות מעוניינים להטות את פראנק, להביאו למצריים ולחקרו, מתוך חשש שמא נשאר סוכנים ישראליים אחרים במצריים, הידור עים לפראנק, מדוע לא חשש אברכי מפני אפשרות זו?

אחות וגיס נכנסים לפעולה

ל אור שיקול זה נכנסו, לבדיקת ה- עסקה הביש מחדש, ונתגלו פרטים נוספים שהדהימו אותם. למשל: עברו 24 שעות בין תפיסת אישה-הרשת הראשון בידי ה- מישטרה המצרית ובין בריחת אברכי ממצריים. מה עשה בזמן זה?

לדבריו אברכי, ניצל את הזמן כדי למכור את מכונתו, ובסוף עלה על מטוס ט.ו.ו. או ווט לרומא. דרך הבריחה שנקבעה לו מראש, דרך גבול אחר, נראתה לו מסור כנת מדי.

הכיצד? שאלו הבודקים את עצמם, האם במצב כזה עוסק אדם במכירת מכונתו? ואין לא חשש שהבולשת המצרית מחכה לו בנמל-העופה?

כל זה הביא את הבודקים לאמונה, שבה דבקם אנשים אלה עד היום: שאברכי מסר את הרשת למצריים, או שנפסע עליידי המצרים ושחרר בעיקבות עיסקה עימם.

עיקוב אחרי פעולות אברכי בגרמניה גילה שהוא מקיים מגעים עם סוכן מצרי, לדבריו אברכי, היה זה בידיעת הממונים עליו, למטרות מודיעין.

בסוף הוזהר אברכי לישראל, נחקר ארוך כות, בעיקבות החקירה נעצר.

כאן נכנס לתמונה זוג, שהצטיין ב- פרשה כולה באומץ-לב אישי בלתי-רגיל, שרק מעטים יודעים עליו. אברכי אינו מספר עליו.

אברכי ואשתו: קורבן או מוסר הרשת?

פורסמו בעיתון בחתימת „האסיר X“, אחד מהם, שהיכה גלים, נגע לשיטות החקירה הנהוגות בארץ. הסביר מדוע נטים אסירים להודות באשמה ולהרשיע את עצמם — בניגוד לאברכי עצמו. אברכי קיווה לצאת אחרי שמונה שנים, בתור אסיר לדוגמה, היה זכאי למחילת השליש האחרון, כמקובל. אולם הדבר לא ניתן לו. היה ברור כי מוסדות הביטחון חששו מפני הגילויים שהיה ביכולתו לגלות.

שוב פנה אברכי אל אבנרי, שנבחר בינתיים לכנסת. אבנרי הורשה לבקרו בכלא, פעל למען שיחרורו, אך לשווא. אברכי שוחרר רק אחרי שרצתה את כל תקופת מאסרו.

עד הרגע האחרון עמד על כך שהורשע שלא בצדק, שלא מסר את הרשת ל- מצרים.

תשוקתה של גולדה

תכן שאברכי היה שותק אחרי שיח-רור, איך נשכחה הפרשה ואילו הסתדר סוף-סוף.

אולם הגבר יפה-התואר, שנראה צעיר ואתלטי גם אחרי מאסרו הארוך, לא השתלב בחיי הארץ. נסיונו להקים עסק משלו — בית-מסחר למכשירי-טלוויזיה — לא עלה יפה. יתכן גם שהשתעמם. הוא התחיל לכתוב ספר, בשיתוף עם עידוא בן-גוריון.

ואז התפוצצה פצצה. בגלל תשוקתה של גולדה מאיר לפרסם את השתתפותה בנישואי מרסל ניניו, גיבורת העסקה הביש, הוסר לפתע מסך-האפול המגוחך, שאפף את הפרשה בלי כל הגיון, במשך שנים. התחילה אורגיה קצרה של פירסומים — ובה הועלו כל האשמות נגד אברכי. הוא

כך עליידי בית-המישפט העליון 12⁴ שנים. במהלך המישפט העלה אברכי את הטענה שמתנכלים לו, כדי לסתום את פיו. הוא גילה לשופט את פרטי העסקה הביש, ואת הדרך בה הוכרח עליידי גיבלי, בעזרת משה דיין, למסור עדות-שקר נגד לבון. (בספרו טוען אברכי שגיבלי ציווה עליו לחזור למצריים אחרי העסקה הביש, כדי לחלץ את חברי-הרשת. רק בגלל איחור מצידו לא יצאה תוכנית זו לפועל. לדבריו אברכי היתה זאת מלכודת, כדי להשתתקן סופית. אך טענה זו אינה סבירה — שהרי גיבלי היה מוכרח להניח שאברכי יתפס עליידי המצרים, ועלול לגלות את האמת בחקירה).

על כל פנים, הלוי האמין לחלק אחד של עדות אברכי — החלק בו גילה ששיקר ב-1954 לוועדה שהוקמה עליידי הממשלה כדי לברר מי נתן את ההוראה לעסקי הביש.

בפסק-דינו הפנה הלוי את תשומת-לב הממשלה לעובדות המחרידות שנתגלו לו. הערה זו של הלוי, שהובאה לידיעת בן-גוריון, היא שהדליקה את הפתיל שפרץ את הפצצה הענקית של פרשת-לבון, על כל גילגוליה והסתבכויותיה, עד לנפילת הממשלה ב-1961 ועריכת הבחירות החד-שות.

אברכי פונה לאבנרי

ל זה לא עזר לאברכי. הוא ישב בכלא רמלה, מנותק מן העולם. אך לא לגמרי. כי אחותו וגיסו יכלו לבקרו. הוא גם הצליח להתחבב על חבריו בכלא. שהתנדבו ברצון להגניב החוצה מיכתבים. אחרי ששאר הדרכים איכזבו, פנה אברכי אל אורי אבנרי. הוא העביר לו את גירסתו על העסקה הביש ועל הרשת — ואבנרי

הואשם בגלוי, מעל דפי העיתונות, בנטיית רת הרשת למצריים.

יתכן שזה הגדיש את הסיאה אצל אברכי זיינדנורק. את זעמו ביטא במכתב ששלח לפירסום בהעולם הזה (1798). הוא ידע שיש באמתחתו פגז עולמי — והוא החליט לירות אותו. הוא התקשר עם סופר אמריקאי מפורסם, כותב עימו מאז את הספר שנועד לטהר אותו.

תחילה מצא אברכי תומך ומממן בדמותו רבת-הפעלים של המיליונר ברני דויטש, האיש המממן את הליגה להגנה יהודית, והעומד מאחורי פעולות גאולה כהן ושאר שלוחות הימין האולטרה-קיצוני בארץ. אך משנתברר לברני מה עלולות להיות תוצאות העניין, נסוג. אמר השבוע דויטש להעולם הזה, כשהגיע לביקור קצר בארץ: „הסרתי את ידי מכל העניין. אין לי עוד שום קשר אליו. אינני יודע שום דבר על פירסום הספר.“

אולם הספר עומד להופיע בסוף השנה, בהוצאה האמריקאית המכובדת ביותר. הגופים הישראליים, שהצליחו לשכנע את ברני דויטש שלא לתת את ידו לפירסום הספר, הצליחו פחות אצל אברכי עצמו. לשווא נשלח אליו כמה פעמים שליח סור-די, שניסה להרתיעו בעזרת איומים ופיתויים. אברכי עמד על שלו. הספר עומד להופיע בסוף השנה, בהוצאה האמריקאית המכובדת ביותר.

הנקמה הגדולה התחילה

א ברי לא רצה לחכות עד אז. הוא יזם פירסום מוקדם. עיתונאי בריטי בשם נאנדר שירר קיבל את החומר, פירסם אותו החודש במסגרת סוכנות כתבות בינלאומית. משם הוא התגלגל לעמודי דר שפיגל, שפירסם אותו בשבוע שעבר על פני חמישה עמודים. הקורא הרגיל בחו"ל מקבל מסיפור זה רושם מדכא ביותר על הנעשה בישראל, על שילטון השירותים החשאיים בה. על קנוניות מצד קצינים בכירים נגד הממשלה האורחית, ועל פעולות הריגול והחבלה שהיא מנהלת בעולם.

בשעה שתמיכתה של ישראל בעולם הופכת יותר ויותר מיליטריסטית, לאומנית ושוחזרת-כיבושים, ישבש ספר זה עוד יותר את מאמציו הדלים של משרד-החוץ בשטח ההסברה.

אברכי זיינדנורק אליעד יכול היה להיות מרוצה. הנקמה הגדולה שלו התחילה.

1 מלך, 1 דוכס, 1 בן־נשיא - והר כל אנשי ה

תא של מליון, ולימיני
הבולגרים בישראל -
או בלעדית, לראות א
אחרונות באולם. 500

המלך סימיון השני, כשלימיני
אשתו, ניצב במרכז בני עמו
הנהלבים, במסיבת בריהמצווה של מליון מורלי. בצד שמאל, משופם
וממושקף, הסבא של מליון. האשה המבוגרת לפני המלך - הסבי

המלך והפלגס

והרוויח את לחמו בצימצום. כשהפרוט
לא היתה מצויה בכיסו, נהג האיש ללכ
למסעדת ניקי שביפו, שהיתה בבעלות ב
דודו, ניקי אהרונוף, ולאכול שם ע
החשבון ארוחה על טהרת המטבח הבולגרי
יום אחד קם האיש ונסע לארה"ב. ה
לא ישב שם בחיבוק ידיים. הוא התח

ויקטור שס-טוב הוא אולי שר בריאות טוב, ואולי אפילו מפ'מניק
טוב - אבל קודם כל הוא בולגרי טוב. הוא מוכיח זאת
בהצטרפותו לנחירת הבולגרים בישראל לקבל את פני מלכם, ובריקוד בולגרי עממי, בארוחה.

השר מקפיץ

האב המאושר
ניקולס מורלי, לשעבר ניסים משולם, ובנו מליון,
טייל לפני הארוחה המפוארת. האב המאושר עונד את אות „מיסדר אלכסנדר“
שהוענק לאביו שלו על־ידי המלך בוריס - אביו של המלך סימיון השני. חתן
השימחה, מליון, נראה הדור ביותר בחליפתו בעלת דשי הקטיפה וחולצת המלמלה.

ה דוד מאמריקה חזר. ולא סתם
חזר.

כמו במטה קסם, החיה הדוד הטוב ביום
שבת האחרון את אגדות ילדותנו. ודווקא
כאן, בארץ האבות.
יפים והדורים יצאו מתוך הדפים המיו
שנים מלך ומלכה, דוכס וסתר אנשי חצר
עתירייהו. כדי לפאר את מסיבת ברי
המצווה שערך הדוד לכבוד בנו היחיד.
קוראים לו ניקולס מורלי. חבריו מכנים
אותו בחיבה ניק, מרבים לדבר בשיבו
בפניו.

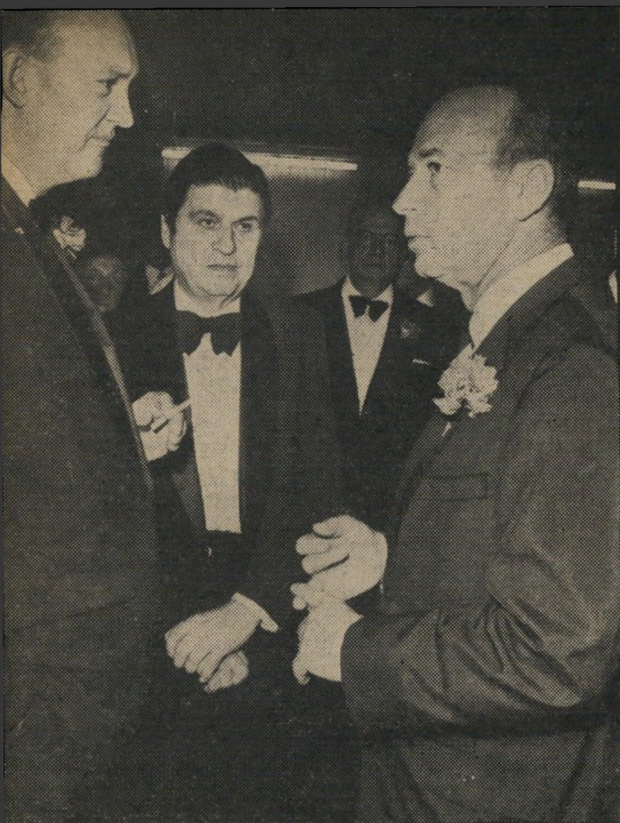
כי ניק הוא לא סתם. ניק הוא גאון. הוא
סיפור הצלחה. הוא הסמל החי של אמרי
קה. ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות.
אין ספק שאת האגדה המופלאה מכולן
עשה ניק בעצמו. אגדתו שלו מתחילה
כך: היה היה נהג משאית שחי בישראל.

הדוכס
ד"רס מדליק נר בחנו
כיית הענק, כשלידו
ממתין מליון לנשיאת הדרשה. למטה:
הדוכס ד"רס ואשתו בחברת מודטוס.

ה יהודים טובים מלך

המלך והגנרל

המלך סימיון השני בשיחה ערה עם אלוף פיקוד המרכז, רחבעם ("גנדי") זאבי. האם התעניין המלך הבולגרי לשעבר, כיצד מגינים על ממלכה?

אייק והשגריר

ג'ון אייזנאוהר, בנו של דווייט אייזנאוהר, בשיחה עם השגריר רבין. בין שניהם: מקסוול ראב.

להתקשר עם חברות גדולות יותר. הוא עבר לעסקי קרקעות. 15 שנה נוספים עברו. ניסים משולם הפך לניקולס מורלי, אזרח אמריקאי ובעליה של אימפריה עצומה התולשת על בנייה וכספים. באותו זמן הספיק גם להוליד בן אחד. מלווין, להתגרש מאשתו, לילי, ולמצוא לו חברה חדשה, פורטוריקנית צעירה.

מתנה

מהקיסר לנסיך

כשמלאו למלווין שלושה עשרה, שאל אותו אביו אם היה רוצה שחגיגת הבר מצווה שלו תיערך בישראל. מלווין רצה. מזה זמן רב רצה לראות את ירושלים העתיקה. עליה קרא הרבה בתנ"ך. מה שהנסיך רוצה, הוא מקבל. ניק הז' מין 40 מידידיו. עשה מסיבת פרידה צנוע בביתו שבמיאמי לבני משפחה שלא יכלו להצטרף, שכר מטוס של חברת או' לימפיק, העלה את כולם על המטוס ובא. ישראל לא נשארה אדישה למחווה ה' מרגש. זה האיש שמלכים, דוכסים ושרים רוצים ביקרו, הכריזו הכותרות. (המשך בעמוד 24)

המלך והמלכה

המלך סימיון השני, 35, ורעייתו דונה מרגריטה, בעת המנה הראשונה בחגיגת הבר מצווה של בנו בכורו של ניסים משולם. המלך הבולגרי ברח מארצו בגיל תשע, מאימת הקומוניסטים.

— אביו של מלווין. כל מי שהוא מי בעדת מי בעדה זו איננו משהו? — נהר, בהזמנה פני מלכם הנערץ. בתמונה למטה: הכנות בולגרים איכלסו אותו, כעבור זמן קצר.

לעבוד בחברת סטסיל. מהגדולות בארה"ב, דייוויד ודאש. התחיל בקטנות. המשיך בגדולות. לא עבר זמן רב, והוא הפך להיות סוכן המכירות הראשי של החברה. וידידו הטוב של בעלית, פיליפ דאש. חמש שנים עברו. והוא עזב את מקום עבודתו. מעמדו והונן הספיק כבר כדי שיוכל

שיח בולגרים

מימין לשמאל: המלך סימיון השני, מזוקן ובולגרי. אשתו, המלכה מרגריטה. לילי מורלי, אמו של חתן הבר מצווה וגרושתו של ניקולס מורלי. שר-הבריאות ויקטור שם-טוב, ואשתו גרטי, מזכירת מפ"ם בכנסת. בין הבולגרים המונרכיסטים והסוציאליסטים התפתחה שיחה.

(המשך מעמוד 18)

קיפו אנשי השכונה את צוות העיתון, בראותם אותו בצדק כנציגי הממשלה, ליד שולחן האוכל התקיפו אנשי הממשלה את צוות העיתון על אשר לא החשלב עדיין די הצורך במימסד השילטוני. בשני המקרים היה על המשמר בהגנה: הגנה טוטאלית על הממשלה בהתקווה, והגנה מתרפסת על עצמו בסעודה עם מסקדי הממשלה.

מכות

לעיתונאי

משה בדשי (18), כתב השבועון באנגר לית YOU וחבר מערכת מרגנית, ביטאון הצעירים בהסתדרות, החל את דרכו כעיתונאי לפני כשנה. אך רק לפני שבועיים הרגיש את עצמו לראשונה כעיתונאי לכל

דבר — כאשר חטף מכות בסעם הראשונה. היה זה כאשר בדשי ביקש לראיין צעירי רים בפתח בית-הנוער בגבעתיים. יוסף זוהר, מנהל המוסד, הורה לו להסתלק. בדשי שלף תעודה, וזהה את עצמו, המי שיד בעבודתו. קרע והרביץ. ניסה להמשיך, ליתר דיוק, לאחר כמה דקות, נאלץ לבקש את עזרת הג'אנדרמים. סיפר בדשי: "מנהל בית-הנוער התנפל עלי, הוציא מדי את הנעירות שעליהם רשמתי את תשובות הניגונים, דחף אותי, קרע את החומר, והרביץ לי".

הנעירות הגיעה, ובדשי וזוהר הוסעו ליתחנה למסור עדות. בעדותו, טען יוסף זוהר טענה מקורית: שתעודת העיתונאי של בדשי היתה מזויפת. השוטרים שיחררו את זוהר, ביקשו מהעיתונאי להשאיר את התעודה שלו לבדיקה.

"הלכתי מאז כבר כמה פעמים למשטרת רמת-גן, כדי להתעניין בגורל תלונתי, וביקש את התעודה שלי", סיפר השבוע הכתב הצעיר. "כל פעם נאמר לי שאקבל אותה. בפעם האחרונה אמר לי פקד קסלן, שתוך שעה אקבל אותה. זה היה לפני שבועיים. עד היום לא קיבלתי לא תשובה לתלונתי, ולא את התעודה". צרות. הסביר יוסף גיית: "אני גירשתי את משה בדשי מהכניסה למועדון. לא רציתי שום כתבה. רק גירשתי אותו. לא הרבצתי לו. לגבי התעודה שלו, זו לא תעודת עיתונאי".

"למה לא רציתי שבדשי ישוחח עם הנערים? היו לי בזמנו צרות עם כמה צעירי רים שביקרו בבית-הנוער. אחרי זה, הניגונים שלחם היו אצלי, והעניין נסגר. אמרתי לבדשי שאני לא רוצה שהוא יראיין את הצעירים האלה. הוא סירב לשימוע לי. אז גירשתי אותו. לא הרבצתי לו."

משטרה

מיטב החוקרים

יוצאים למצוד

שלושת הצעירים, שהתייצבו בשעה עשר בערב, לפני שבוע, בפתח דיסקוטק אטרקציה, ברחוב יורדיה-הסירה בצפון תל-אביב, לא דמו למבקרים הקבועים של הדיסקוטק — שהפך לאחרונה למקום מיפגש לתיכונים. ואכן, ללא שהיות מיותרות, ניגשו למלאכה, ומנהיגם פנה לשומר הדיסקוטק, יהודה מנחם:

"החבר שלנו קיבל 13 שנה בית-סוהר. אנחנו ארספים כסף בשבילו. צריך לעזור למשפחה שלו. כל דיסקוטק נותן, גם קינגס קלאב גם טיפאניס. גם אתה נותן שוד ראשון: 5 ל"י. יהודה ניסה להסביר לשלושת המוסקטרים שהוא רק השומר, ועליהם לשוחח עם בעל הבית. אברהם רונאלי — מבצעי תיכונים ערב יעד. תגובת החבורה: "אנחנו מדברים רק פעם אחת." לחיזוק הרושם, שדדו מיהודה את חמש לירות הבודדות שהיו לו — פדיון מכירת כרטיס למבקר יחיד — הוסיפו מכה קלה, סמלית, והסתלקו. אך לא לפני שהבטיחו חגיגת לחזור בשעה מאוחרת. השומר המבוהל לא המתין לביקור הנימוס. הוא פינה את הלכות היחיד. מיהר לסגור את העסק, וסר לתחנת המשטרה. החקירה נפתחה. בתחנה סיפר יהודה את סיפורו ליומנאי. אחר, חזר וסיפר באוזני שוטר חוקר. מאוחר יותר, סיפר שוב — הפעם כבר בפני סמל. הסמל הביא קצין — והקצין ביקש מיהודה את שמותיהם וכתובתם של הסחטנים.

לדאבון לבו של הקצין, לא השאירו הסחטנים ליהודה שמות וכתובות. למרות זאת, הבטיח הקצין לטפל בתלונה: למחרת בבוקר, נאמר לו, יבוא שוטר בלבוש אזרחי לדיסקוטק, ימתין לבאות. למחרת בערב פתח יהודה את הדיסקוטק, חיכה לשוטר. חיכה וחיכה, והיכה לשוא. כלומר, לא בדיוק. במקום השוטר המובטח, הגיעו, כמובטח, הסחטנים. "נכבד בלילה". "איפה הכסף?" התעניין. "בעל הבית איננו", השיב יהודה. "אם כך, השיבו השלושה, "גנבה לירה מכל מבקר. נבוא לכאן מאוחר יותר."

עיתונאי בדשי
טבילת'אש ראשונה

רק נעלמו הגוברים האלמונים — ולמקום הגיע, נמרץ ומשתוקק לפעולה, סמל משרה, שנחשד כי החמיץ את המיפגש. התיישב הסמל והמתין. חמש דקות עשר דקות. הסחטנים, משום מה, לא הגיעו. אולם דקות ספורות אחרי שהסמל התיישב והסתלק — חזרו. למי תלונה? הפדיון הדל לא השביע את רצונם, והם הבטיחו להוסיף למחרת. בעל הדיסקוטק לא התיימש, חזר והתלונן. הגיב על המעשייה בעל דיסקוטק סמוך. "צריך להתלונן נגד המשטרה, לא נגד הסחטנים. כשבעל מועדון כבר מוכן פגם למסור עדות למשטרה על סחיטה — הטיפול שתתלונה שלו מקבלת? זה קי"

כבר בגליון הראשון, לא נרתע לנדא לצאת בהתקפה חריפה על חברות האוטר בוסים. בהאשמה, לפי נתונים של הליש"ה המרכזית לסטטיסטיקה, כי האוטובוס היו גורם ראשי בתאונות. המאמר זיכה את בדרך במכתב תשובה חריף של מרדכי שיפמן דובר אגד, שתקף את טענותיו של לנדא. זה האחרון לא ויתר, השיב מלחמה שעה.

כותרת אחרת באותו גליון: "ההרג בעתלה נפסק — ההרג בכבישים נמשך. אין מי שיעמוד בראש המערכת הקשה."

לנדא גם לא היסס לבקר בצורה קשה שוטרי-שלום נתייית, על שגור שנת מאסר בלבד לנהג שהרג ארבעה אנשים בתאונה.

בגליון אחר תקף לנדא את סגן שר-התחבורה, גד יעקובי: "מחלת הפאטאליזם האוריאנטלי פשטה במשרד התחבורה", כתב, בהתייחסו לקביעתו של יעקובי כי "איאפשר כלל לחסל תופעה זו של תאונות דרכים".

כותרת אחרת של בדרך: "הממשלה מחפשת אליבי. 300 מלכודות-מוות ביבשה. הכסף לחיסולן מובטח — ואין מי שיעשה את המלאכה".

נושאים אחרים: "רמון הראל, מנכ"ל משרד התחבורה שהתפטר: יש להכריז מצב חירום. במאה מיליון ל"י נחסוך מאה הרוגים לשנה". "המרכז בבטיחות בדרך: כיס: בהשקעת כסף, אפשר להקטין את התאונות ב-50 אחוז". "משימה אפשרית: שלושה מיליון ק"מ — ללא תאונה. נהגים מקצועיים לא זיהרים — לפנסיה מוקדמת". "מי יפסיק הרצח בכבישי ישראל? נשיאות הכנסת דחתה הצעה לדין דחוף בבטיחות בדרכים". "מעצ' לא תיקן הכביש — אב ובנו נהרגו, אם ובתה

אל תהרגוני שוב!

המוראלי היה על הגובה, בטנדר הגלדיאטור הצבאי שהיה בדרכו צפונה שש חתיילים והחטילות שישבו בארגו ה"אחורי שרו והתבדחו. הם היו בדרכם מן הבסיס לבאר-שבע, לחתונה של אחת מן החילות הבסיס, ולא היתה כל סיבה שלא יהיו עליונים. אחרי הכל, הם לא יכלו ל"חיות. שהנסיכה תסתים במוות, ושבמקום לחתונה יגיעו להלוויה.

מוותם והלווייתם של חוות לנדא.

מוות הופיע במבואות הצפוניים של באר-שבע. מכונית פרטית הגיי עז לצומת, התנגשה עם הגלדיאטור. 6 נוסעים משתי המכוניות נפצעו, חווה, אחת החילות בגלדיאטור, בת 18, נהרגה. כאשר קם אביה, וולף לנדא, מהשבעה, החליט להקדיש את עצמו להנצחת זיכרה של בתו היחידה. הדרך בה בחר: מלחמה בתאונות דרכים. בימים אלה, שלוש שנים לאחר מותה, יצא גליון מס. 10 של בדרך, הדיריחון שהאב השכול מוציא.

הקו המאפיין את הביטאון: הוא אינו מהסס לתקוף פרות קדושות וטמאות. ביניגוד לביטאונים מקצועיים בתחום זה, ההייבים לשמור על יחסים טובים עם הרשויות. מרשה לעצמו לנדא לומר את האמת בלא חשש.

ביד לאחר מותה של חווה, ששמה בבית היה אווה, פנה אביה, מהנדס כימאי במקצועו, אל הפסל יגאל תומרקין, ביקש ממנו אנדרטה לזיכרה של אווה על נושא תאונות-הדרכים. את האנדרטה הציב בבית-הספר התיכון ד', בצפון תל-אביב, שם למדה אווה. היה זה רק השלב הראשון. כעבור זמן מה, הופיעו בעיתונות מודעות: תמונה של אווה, במדים וחיוך שובה-לב, כשהיא פונה לנהגים: "הייתי בת 18. נסענו ליתחנות חברתנו. מכביש צדדי יצאה מכונית ופגעה בנו. נהרגתי. נהגים — היוזרו! אל תהרגו אותי עוד פעם. באהבה, חווה". לנדא לא אמר די, החל מוציא את בדרך.

נפצעו. "התחזית: אלף הרוגים בשנה. מספר לנדא, שעלה ארצה מפולין, עם אשתו קמילה ואווה הקטנה, בי 1957: "אני מוציא את העיתון בכספי. אינני רוצה להיות תלוי באיש. אני רוצה לכתוב מה שאני חושב בנושא זה. את העיתון אני שולח חינם. כל דורש וכל בית-ספר מקבל עיתון חינם. אני שולח את העיתון גם לכל חברי הכנסת."

את נסיונו בשלוש השנים האחרונות הוא מסכם:

"יש אדישות גוראה בנושא הזה. ה"ממשלה מקדישה למניעת תאונות-דרכים רק 70,000 לירות בשנה. כלומר — 12 אגורות לילד. זה מצב קטסטרופלי! צריך לזכור שלא רק הנהג אשם בתאונות. אשמים גם מצב הכביש, המכונית והתמריר. יש כבישים שהינם סכנת מוות. אני חוזר שוב ושוב, ונידהם מהאדישות ש-מגלים באיך כלפי כל ההרג הזה. ולמרות כל הדיבורים וההבטחות, אני מסופק אם מתכוונים לעשות משהו רציני גם להבא."

היינו חברות בדם ובנפש

אומרת אתי להידוס - החשודה

בנסיון לפוצץ בית ברחוב הירקון

לפני כחודש ימים, ניסו אלמונים להצית את דלת דירתה של מינה טורקניץ. אז נחקרה אתי להידוס, שוחררה בערבות. לחוקרי המשטרה היה ידוע אז כי לפני נסיון ההצתה פגשה אתי את אהובה, איימה עליה: "אנו עומדים להרוס לך את הבית". סניגורה של אתי, עו"ד משה אלוני,

כבר בחדר המדרגות של הבניין, הם גילו שלפני הדלת של שכנתם, מינה טורקניץ, מונחת לבנת-חבלה, והפתיל המחובר אליה, בוער. איש מהם לא טרח לכבות את הפתיל. במקום זאת, הועיקו משטרה. השוטרים הצליחו לכבות את הפתיל כאשר כבר נשארו רק כשלושה סנטימטר, לאחר

האהובה

אהובה גזית נהגה להקפיד תמיד על הופעתה, היתה אהובה על כל רואיה. כל תובע שהגיע אליה לדרוש את כסו, נמס נוכח הופעתה המשכנעת.

כ שנייה ביום השישי האחרון רב סמל יחזקאל נחום לרוכנן התביעה ב"ממשפט השלום בתל-אביב, וביקש ל"עצור ל-15 יום את אסתר מזרחי כחשודה בנסיון לפוצץ בית ברחוב הירקון 67, בתל-אביב, היה האולם מלא עד אפס מקום. פקידי בית-המשפט וקהל סקרנים תפסו מקומות בעמידה כבר משעות הבוקר המוקדמות. כדי לראות את אתי להידוס המפורסמת, מלכת היצאניות התל-אביביות. אתי להידוס — כינוי שניתן לה בזמנו

חבילת התופת זוהי דלת דירתה של מינה טורקניץ, ברחוב הירקון 67 בתל-אביב. לפי החשד, הונחה חבילת-התופת לפני דלת הדירה, כדי לנקום באהובה גזית, בתה של בעלת הדירה. לוא התפוצצה חבילת-התופת, שכללה רבע קילו חומר נפץ — היתה הורסת חלק ניכר של הבניין. ההתפוצצות נמנעה כאשר שכנים גילו את העשן שעלה מפתיל ההצתה.

לעשות דבר כזה!

טען כי לאהובה גזית יש הרבה אויבים שהיו מוכנים לגמול לה עבור הסבל שגרמה להם, לאחר שסיככה אותם בכסף פים שלא החזירה להם. כשנשאלה אתי להידוס איך הגיעה לידי כך, שנתנה לאהובה גזית 10.000 ל"ג, סיפרה:

"הכרתי את אהובה בבית-הסוהר גוזה תירצה. שם התחילה החברות שלנו. יצאנו לפניה. כשהיא השתחררה, שכרתי לה וילה ברח' זוהר מס. 35 בתל-אביב. שילמתי 1.000 ל"ג לחודש שכר דירה. כך שילמתי במשך 10 חודשים. היינו חברות טובות. היא אשה מלומדת. היו לה ילדים אחרים, לא כמו שלי.

זה, שפכו הדיירים מים על לבנת החבלה. מה שבטוח בטוח, חשבו לעצמם. גבר אלמוני שהודמן למקום הציע לי שוטרים לא לעשות רעש מכל הענין הזה, ולא להודיע לציבור. עד שהתעוררו ה"שוטרים, נעלם האיש.

בפני השופט זלמן ליכטנשטיין טען ה"תובע המשטרתי שלא החשודה בעצמה הביאה את חבילת-התופת אל דלתה של מינה טורקניץ. היו לה חברים אשר עשו את המלאכה. הרקע לנסיון לפוצץ את הבית, טען החוקר, הוא סיכסוך בין אתי להידוס לבתה של מינה טורקניץ. אהובה גזית, למשטרה ידוע, הסביר, כי אהובה גזית הוציאה מאורחים שונים רבבות ל"במירמה. מאסתר מזרחי, קיבלה אהובה גזית 10.000 לירות — אותן לא החזירה.

לאחר שעשתה לעצמה תסרוקת כשל ה"שחקנית שירלי מקליין בסרט אירמה לה דוס — נראתה שונה לגמרי ממה שהיתה בעבר. רזה, פניה עייפות, לבושה בפשר טוט, עשתה היצאנית הידועה רושם יותר של תופרת ענייה, מאשר של מלכת חיי הלילה. החוקר המשטרתי — שגם הוא אחד ממכריה הוותיקים של אסתר מזרחי — סיפר איך נמנעה בנס התפוצצות חבילת-התופת, ביום ה' האחרון.

הצלה

ברגע אחרון

היה זה בשעות המוקדמות של הבוקר, כאשר הבחינו דיירי הבית בעשן

אהלן! אתי להידוס, בבית משפט השלום בתל-אביב, מברכת, כמכרה ותוקה, כל שוטר.

לא נכון מינה אתי ידה בהכחשה, למיש"מע טענת התובע כי שילחה לבנת-חבלה.

קבלת הדין בכניעה, מק"שיבה אתי להידוס החלטת השופט לתאריך את מעצרה, משלא האמין לטיעוניה: "חפה מפשע".

(המשך בעמוד 26)

נאום הילדה גולדה מאיר

**מאת
עמוס
קינן**

שמי גולדה מאיר. נולדתי לפני שבוע לעגלון ערבי ביפו, ואני מזור עזת.

לאבי 12 ילדים, עגלה וסוס. אבי גר בחורבה. כל המישפחה גרה בחדר אחד מט לנפול. טחוב. כלילה מטיילים בו עכברו שים וביום זורמים בחצרנו מיהביו. יש לנו בחצר ברו אחד לשתי משפחות. המור נות ביחד 20 נפשות. ממנו אנו שותים, וגם מתרחצים ומכבסים. כולנו.

יש לנו בית-שימוש אחד לחמש משפחות — 50 נפש. אני עוד לא עומדת בתור לבית-השימוש כי אני קטנה, ועוד עושה בחיתולים. אבי העגלון קרא לי גולדה מאיר, כי הוא מעריך אותה. אני מקווה שגולדה לא מזועזעת מזה.

סבתא שלי ישנה במיטבה. כאשר היא רוצה להתלבש, אי אפשר לבשל. אחי הבן כור גר בכור, שבנה לעצמו בחצר — 1.80×2.00 . עם ריצפה של חול, גג של פח וקיר של בלוקים. ועם עכברושים. אבל הוא כבר גדול, ולא פחד.

בשנת 1948 ברחו כל הקרובים שלי, והיום קוראים להם פליטים. את העיר שלנו לקחו היהודים, וזה היה מול גדול, כי אחת היה צריך לבנות בשבילים עיר. אותנו ריכזו בפינה אחת, הקימו גדר מס' ביב, ואמרו לנו: כאן תחיו.

את הבית הגדול, היפה שלנו אנחנו רואים יום-יום, אבל לא גרים בו. גרים בו

אנשי המלך

(המשך מעמוד 21)

אכן, בראש הפמלייה בא המלך, מלך אמיתי, מלך בשר ודם. סימיון השני, מלך בולגריה האחרון. וכשנכנס המלך, בערב הגדול, יחד עם אשתו הספרדיה, מרגריטה יפת-התואר, לאולם המפואר שבו נערך הקונסיל לזני ארוחת-הערב החגיגית, קיבלוהו נתיניו במחאות-כפיים סוערות. כי גם אם הוא מלך גולה, עדיין נשאר דמו כחול. „אביו של סימיון השני, בוריס, הציל אותנו מהגרמנים.“ מספר יצחק פרנקו, קרוב משפחה — של המשולמים, לא של המלך והעורך הראשי של העיתון הבולגרי טריבונה. „ואנחנו, הבולגרים, לא שוכחים.“ בנו של בוריס סיכן הרבה כדי לבוא לברמצווה. כי סימיון השני הוא ידיד טוב של חוסיין מלך ירדן. הם למדו יחד במכללה הצבאית בארה"ב. נשארו מאז ביחסים הדוקים. עכשיו הוא מסכן את הידידות הזאת.

הרבה

דס-כחול

יחד עם המלך הגיעו לברמצווה של מלווין הרבה אנשים יפים אחרים. הדוכס דייס — הנושא בתוארים של „הדוכס הראשון של פאריס“ ו„שומר הכתר“, תואר המקנה לו את הזכות להכתיר את מלך צרפת, כאשר תשוב המונרכיה לשם — יחד עם אשתו הבלגית. ג'ון אייזנהאואר, בנו של נשיא ארה"ב לשעבר, וכיום מחותנו של ניקסון. מכסאוול ראב, לשעבר שר בממשלת אייזנהאואר. סטיפן קלארק, ראש עיריית מיאמי. ועוד כחולים רבים אחרים.

גם הישראלים בחבורה לא טמנו ידס בצלחת. כל מי שרק קיבל הזמנה — הגיע. ומי שלא קיבל — השתדל לקבל. וכך, אפשר היה לראות את יצחק רבין בשיחה ידידותית עם אייזנהאואר, את גנרל ואבי מסתופף בצילה של המלכות הבולגריה, את שרי-הבריות וקטור שטייטב, מדליק נר לכבוד חתן השמחה, ואת הרב הראשי של תל-אביב, הרב גורן, משוחח להנאתו על נושאים משותפים עם מודסט, ראש הכנסיה הפרבוסלבית בתל-אביב-יפו. ידידיו הרבים של ניק אינס חדלים לחלק לו מחמאות. הוא גאון, הוא דינמי, הוא בעל דחף עצום להצלחה. מעידה עליו גלוריה קינס, עיתונאית אמריקאית המשיחית במגזין שעומד מורלי להוציא בחודש ספטמבר.

האיש הזה יעשה היסטוריה בעולם הפיננסים, אומר מוריס למפידוס, אחד הארכי-טקטים המפורסמים בעולם, העובד יחד עם מורלי בבניית בתים ומלונות-פאר. מרכז כל התשבחות מחייך, פושט זרועות חסונות, ואומר: „אני איש צעיר, צנוע, נדיב — ועכשיו גם עייף מאוד.“

נשיקה

למלכה

אחרי שהיטיבו את ליבם בשפע נקניקים, סלטים ומשקאות קלים, וכשכבר לא היה למי ללחץ ידיים, ירדו 550 הקרואים לקומת הקרקע, שם חיכתה להם ארוחת הערב שעלתה 40 ל"י המנה. את האכילה הבולגרית ליוותה מוסיקה בולגרית שהצליחה לשלהב את הרוחות, ולהביא את האורחים לידי ריקוד בולגרי. מהשתיימה הארוחה, עלה מלווין הקטן והמוצק על במה קטנה, והבטיח להיות בן נאמן לעמו. בדיוק כמו כל ילד טוב ירושלים המגיע לברמצווה. אבל לא כמו כל הילדים הטובים הרגילים וזה מלווין, לנשק את ידה של מלכה אמיתית, לעמוד במחיצתו של שרי-בריות, ולקבל את ברכתיו הנרגשות של מלך.

בשעה עשר וחצי התחילה התוכנית האמנותית. מקהלת-הילדים עלי-שם צדי-קוב, שייקה אופיר, להקת-המחול של עמק הירדן, אילן ואילנית — כל אלה שרו, רקדו וסיפרו בדיחות לקהל.

אבל את הקהל המשיך יותר לעניין סיפורו המופלא של הישראלי המביא מלכים לשמחותיו: הוא הגיע לאמריקה עני, ועכשיו הבן של אייזנהאואר עובד אצלו כאחד המנהלים, התפעלו הישראלים. הוא יהודי נאמן. הוא נותן הרבה כספים לישראל. גם המתנות שהתקבלו בבר מצווה מוקדשות לנכי צה"ל, חזרו וסיפרו קרובי המשפחה. חזרו וסיפרו, עד צאת הלילה.

ספורט טוטו

12X21X12X21X12X21X12X21X12X21

השבוע מתחדשים
משחקי הליגה הלאומית

מינימום
פרס ראשון
עלה השבוע ל-
175 אלף ל"י

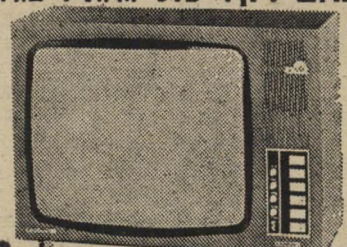
*** מינימום הפרסים:**
410 אלף ל"י
(כולל העברה)

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו כל שבוע!

לבחירתכם!

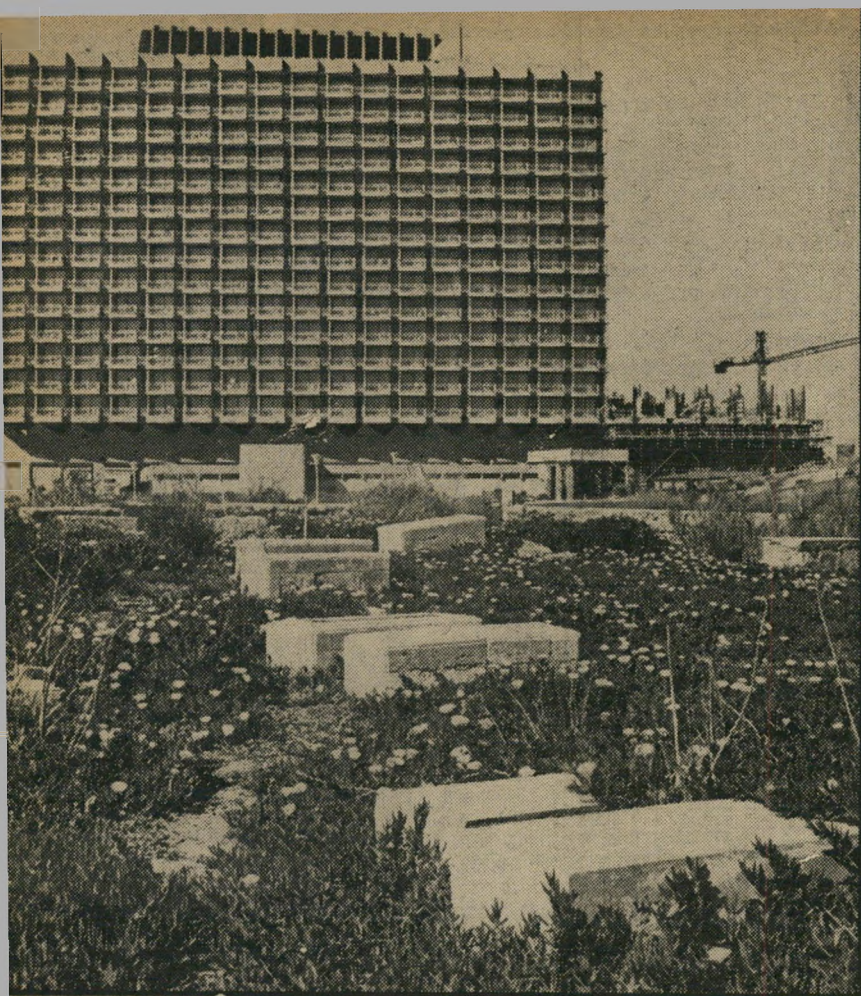
מבחר דגמי
טלוויזיה
אמקול

עם מסך ברוחב 24" ו-20"
מבחר צבעים
מותאם לקליטת U.H.F ו-U.E-1

יתרון חשוב: שרות אחיזא
לי תמכורד
אמקול

חורפות יפו

נישאר בין העכברושים. כדי שנוכל לר-
אות יותר מקרוב מה שהיה פעם כולו
שלנו.

אני לא חושבת שבית-קברות זה מקום
קדוש, ולא מבינה מה הרעש שעשו היהודים
דום מהר-הזיתים, שעליו בנו הערבים את
מלון אינטרקונטיננטל. לפי דעתי, החיים
חשובים יותר מהמתים. אני בכלל לא אור-
מרת לא למכור את בתי-הקברות שלנו
ליהודים. שיקחו את כל בתי-הקברות חיי-
נם. רק שיתנו לחיים מקום לגור.

לנו בין כך כבר לא נשאר שום דבר
קדוש. רק לחזקים יש דברים קדושים. ל-
חלשים שום דבר לא קדוש. הם רק רוצים
לחיות.

יהודים עניים מצפון-אפריקה. אנחנו גרים
בבית של פליט ערבי, ומשלמים שכר-דירה
לעמידר. כמו כל אזורי ישראל שגר ב-
בית נטוש. בעניין שכר-דירה אין אפלייה.

מכל מה שהיה לנו, לא נשאר שום דבר.
אנחנו גם לא רוצים שום דבר. לא איכפת

את הבית היפה שלנו אנחנו רואים יום-יום, אבל לא גרים בו

ש לנו כיפי בית-ספר תיכון ערבי.
בית-הספר התיכון היחידי בארץ בלי
חשמל. כל יום באים תיירים לראות איך
היהודים הצליחו להשאיר שמורת-טבע
פרימיטיבית בלב הקידמה. כמה מאנשי
הוועדה שהיהודים מינו כדי למכור את

לנו שבבית שלנו גרים אחרים. לא איכפת
לנו בכלל כלום. אנחנו רוצים רק לצאת
מהחור שאנו חיים בו. אבל מי שלקח
מאתנו את הבית, יש לו מצפון רע. אם
יתחיל להתנהג אתנו כאילו היינו בני-אדם,
אולי נתחיל לרצות עוד. לכן רומסים אר-
תנו עד הסוף.

יש לנו רכוש גדול. היה לנו פעם בית-
קברות. במקום שבו עומד היום מלון היל-
טון. היהודים עשו ממשלה, אבל היא לא
ממשלה שלנו. בשבילנו יש "מחלקה לעני-
ינים ערביים" במשרד גולדה מאיר. המחר
לקה מינתה ועדה, והוועדה מוסמכת למי-
כור בשמנו את כל הרכוש שנשאר לנו.
רק ליהודים מותר לבחור בעצמם את ה-
וועדות שלהם, שקונות את הרכוש שלנו.
בשבילנו הם ממנים את אלה שימכרו
להם מה שנשאר לנו.

הערבי הקודם שהיהודים מינו ברח
לחוץ-לארץ עם הכסף שקיבל בעד מכירת
הילטון. מכל בית-הקברות של אבותינו
נשארו רק שני דונם. עכשיו היהודים מינו
ועדה חדשה, שתמכור להם גם את זה.
וגם את בית-הקברות של סידנא עלי. 250
דונם. במחיר 100 אלף לדונם. ביחד 25
מיליון. אבל את ה-25 מיליון לא יתנו
לנו, כדי שנוכל לעבור לשיכון. אנחנו

מלון "הילטון" ושרידי בית הקברות

אפילו הנהגה אין לנו. עכשיו התארגן
אצלנו ועד שדורש בחירות. חברים בוועד:
פועל גרין, פועל מתכת, נהג מונית שכיר,
דייג, איזה סיכוי יש לדייג שכיר ולנהג-
מונית שכיר להילחם את מלחמתנו?

אם היהודים לא יעזרו לנו, נלך קאקו
עד הסוף. אנחנו לא דורשים שום דבר
בחזרה. בכלל לא מתעסקים בפוליטיקה.

היה לנו פעם בית-קברות במקום שבו עומד היום מלון "הילטון"

לא הולכים לעיתונות-חוץ ולא לאו"ם,
כדי שלא יהיה קל להאשים אותנו בתור
אויבי המדינה. אנחנו אורחים ישראלים.
רוצים להיות אורחים כמו כולם. שאם בא
בולדור להרוס לנו בית נופל — שיעבי-
רו גם אותנו לשיכון. כמו את השכנים
היהודים שלנו. כל יום מעבירים עוד שכן
יהודי שלנו לשיכון. אבל לנו לא נותנים.
כי אומרים שהיהודים לא רוצים לגור אר-
תנו. למה רצו לגור איתנו אצלנו, ולא
רוצים לגור איתנו אצלם?

נחנו אפילו לא מצייצים. ואבא
שלי לא קרא לי "ליילא חאלד", הוא
קרא לי גולדה מאיר. הערבים בכל העיר
לם בזים לי, והיהודים קוראים לי גייס
חמישי.

קחו את כל האדמה שלנו. בנו לכם בתי-
מלון. אנחנו נשטוף את הצלחות. נעשה
לכם גרין. נבחר אתכם לכנסת. רק תנו לנו
לצאת מהגטו ולגור כמו בני-אדם.

ואולי תרשו לנו לבחור את הנציגים
שלנו. אם אפשר. אנחנו מבטיחים שגם ה-
נציגים הנבחרים יעשו מה שתגידו להם,
אין פחד.

אני כבר לא יכולה לדבר יותר, כי אני
מועזעת. זה בגלל השם שלי.
השם מחייב, לא?

רכושנו, יש להם תיקים במיטרה, ולכן
מינו אותם. על כאלה אפשר לסמוך ש-
יקחו טובת-הנאה וישתקו. זה כל-כך הרר

בה כסף, שכולם חיים ממנו: הקבלנים
והמתווכים, והפקידים הממנים והממונים,
וכולם יודעים את זה, אבל פוחדים לדבר.
כאשר החבר הערבי, הממונה עליידי ה-
יהודים, אומר למישהו: "מחר יהיה אצלך
חיפוש", באמת יש חיפוש.

אצל היהודים היו קוראים לוועד כזה

היהודים היו קוראים לזה "יודנראט". אצלנו זה "ערבראט"

"יודנראט". אצלנו זה "ערבראט". אצל
היהודים היו קוראים לזה "מיניסטריון"
לענייני היהודים. אצלנו זה "מחלקה ל-
עניינים ערביים". איזה עוד עניין ערבי
יש להם. חוץ מאשר לקחת מאיתנו את
המעט שעוד נשאר לנו?

לנו כבר לא נשאר כוח. לא נשארה
גאווה. אין לנו דרישות ואין לנו שאיפות.

יפו של תיירים ויפו של ערבים

התיידדותי איתה. חיינו חברות בדם ובנפש. נחתי לה את הכספים שביקשה ממני מבלי לחשוב הרבה.

„היה בינינו קשר הדוק. חיינו גם מבלות יחד. לקחתי את אהובה ליס-המלה, ובכל מיני מקומות אחרים. עד שהיא בגדה בי. וסירבה להחזיר את הכסף שנתתי לה. אבל איך אפשר לחשוב, שאני עשיתי לה דבר כזה? ששמתי לה פצצה בדלת? לי יש לב טוב. אין לי לב לעשות דבר כזה. יש לי ילדים ואני רוצה להביא אותם בדרך הטובה.“

מי היא אהובה גזית — האשה שהצליח להתיידד עד כדי כך עם זונה ותיקה שהצליחה להוציא ממנה 10,000 ל"י? אהובה היתה אשתו של סגן-אלוף גזית. במשך 12 שנה, ילדה לו ארבעה ילדים. בעזרת הוריה בעלי-האמצעים, ומעמדו הרם של בעלה, ניהלה חיי-מותרות ורווחה על רמה גבוהה ביותר. דירה מרור-

פרקליט אדוני הרבה אויבים

חת. מכונת פרטית ונסיעות לחוץ-לארץ היו עבורה דברים מובנים מאליהם. המצב השתנה כאשר אביה נפטר. אמה האלמנה לא יכלה להמשיך לספק לבתה כספים כמקודם. משכורתה של בעלה — היתה רק משכורת צבאית. ההגיון דרש שאהובה תתאים את עצמה למציאות החדשה ותצמצם את הוצאותיה. אולם היא סירבה אפילו לשמוע על כך: היא לא ידעית בלונדון, בפאריס, באמסטרדם — והיא הרגישה חובה לעצמה לבקר אצלם לפחות פעמיים בשנה. לקבלות-הפנים הרבות אליהם הוזמנה, היתה חייבת להופיע כל פעם בשימלה חדשה. והיה עליה גם, כמובן, לארגן קבלות-פנים ומסיבות בביתה. אהובה נשארה אלמנה עם ארבעה ילדים. מחברות-הביטוח היא קיבלה, לדבריה, מקדמה של 70 אלף לירות. כסף זה יכול היה להספיק לה לשלם את חובותיה ולארגן מחדש את חיה, תוך שהיא מתפרנסת למחייתה מדקורציות-פנים או קוסמטיקה, שני מיקצועות בהם התמחתה.

אולם אשת-החברה היפהפיה לא היתה מסוגלת לוותר על חייה-הזוהר והמותרות גם לאחר שהתאלמנה. במקום להחזיר חובות, השקיעה את כספה בעסקים, הפסידה את כולו — ונכנסה לחובות נוספים.

צ'קים

ללא כיסוי

הפרץ הסנסאציוני ביותר בפרשת הסתבכותה של אהובה גזית, התגלה כאשר נחשדה בזמנו בהוצאת 200 אלף לירות במרימה. הפרט: אשת-החברה ניסתה לשלם את חובותיה — בגופה. גילה זאת אחד מקורבנותיה, אברהם חלמיש. בעל חנות רהיטים בתל-אביב: „אהובה באה לחנות שלי, וקנתה רהיטים טיים באלפי לירות. תמורתם היא נתנה לי צ'ק. כשמסרתי את הצ'ק לפרעון, הוא חזר עם הסימון הידוע לשימצה נא לפנח למושב. ניגשתי לביתה בל ביום. פתחתי לי את הדלת בבת הבת החמש. גברת גזית שכבה במיטתה. מכוסה בשימלה דקה. כשביקשתי את הכסף, היא נתנה לשימלה ליפול. וגילתה לי את גופה העירום. אבל זה לא עזר לה. אמרתי לה שאני רוצה את הכסף. רק את הכסף. היא הציעה לי אז לנסוע ללונדון על חשבונה, לקבל שם את הכסף מעורך-הדין שלה. היא טענה

שאני יכולה להעביר את הכסף ארצה באופן רשמי, ומשתלם לה לשלם לי את הנסיעה. החלטתי להתייעץ תחילה בעורך-דין שלי, וקבענו פגישה נוספת.“

יחי

הרושם

המאמר לא פתר את התעלומה שאפפה את הפרשה מרגע שהתפוצצה החוצה: כיצד אירע שאנשי-עסקים מנוסים הללו לא סיכומים כה נכבדים? נכון שרבים מהם היו ירידיה וידידי-משפחה ותיקים. נכון שהיא היתה אשה יפהפיה. יתכן שגברים נוספים יכולים לספר על סציונות עירום במיטה, דוגמת אברהם חלמיש. אך כל זה עדיין לא היה סיבה מספקת לתת עשרות אלפי לירות לאשה, הידועה מזה שנים כשקועה בחובות.

סיפר אז אחד מידידיה הנדיבים, עולה בעל-אמצעים מסקנדינביה: „היכרתי את אהובה לפני מיספר חודשים בקבלת-פנים אצל ידידים משותפים. אנשים מכובדים, ידועים בארץ. היא עשתה רושם כביר, יפה, אלגנטית. בעלת כושר-שיחה א-סליגנטי ומבדר. אשתי והיא הפכו מייד לחברות.“

„כחודש לאחר שהיכרנו, היא ניגשה אלי יום אחד וסיפרה לי סיפור נוגע-ללב. היא לוותה כסף מאדם מסוים, וזה דורש פיתאום שהיא תחזיר לו לפני הזמן. לי דבריה, נמצא כל כספה, המסתכם באלפי לירות שטרלינג, באנגליה — וזה יקח לה חודשים להסדיר את העברתו לארץ. „האמנתי לה בלי היסוס. שאלתי אותה לכמה היא זקוקה. היא אמרה לא הרבה, 8,400 ל"י. נתתי לה את הכסף, בלי לחשוב פעמיים, ולקחתי ממנה צ'ק דחוי לחודשיים תמורתו. היא עשתה כזה רושם טוב, של אשה מהימנה, בעלת כסף, ואם כל-כך מסורה לילדיה — שעוד הוספתי ואמרתי לה, שאם היא תצטרך את הכסף לזמן ארוך יותר, שרק תגיד, זה לא דחוף לי. אבל אחרי חודש ימים התחלתי להרגיש שמשוה לא בסדר. למרות שהיו לה חובות של אלפי ל"י, היא היתה נוסעת כימעת כל שבוע למיספר ימים עם הילדים לאיזה מלון מפואר. התחלתי לדאוג. אשה אלמנה, שאין לה הכנסה — וחיה כמו נסיכה. „כשהגיע זמן פרעון הצ'ק הלכתי לבנק. נעשה לי חושך בעיניים. הפקיד צחק לי בפנים. הוא אמר שהחשבון שלה סגור מוזן. אין בו גרוש.“

רצתי מייד לאהובה. היא נתנה לי צ'ק אחר, לעוד חודש. כמובן שגם לצ'ק הזה לא היה כיסוי. כך היא דחתה אותי בלך-ושבו, בסיפורים אלגנטיים במשך שבועות. למרות הכל לא רציתי ללכת למשטרה. אמא שלה התחתנה בדיוק באותו זמן עם איזה אמריקאי, וחשבתי שאולי הוא עשיר ואני אקבל את המגיע לי. אבל בעלה החדש מת כעבור חודש ולא יצא כלום. „אז הבנתי שהכסף אבוד. הלכתי למשטרה. אמרו לי שם שאני לא הראשון, ושיכמעט אין לי סיכוי לראות את הכסף.“

לא פושעת

סתם

הבת שלי איננה פושעת, היא פשוט נשברה, התייפחה, בעת המשפט. אמה של אהובה — שעשתה היתה הקורבן המיועד למעשיה של בתה. „היא לא יכלה לעמוד בכל הצרות שפלו עליה ונשברה. אנחנו חיינו משפחה עשירה מאוד. היו לנו בתי-חרושת ומיגרשים. לאהובה אף פעם לא היה חסר שום דבר. גם אחרי שהתחתנה היו לה חיים טובים. בעלה היה קצין גבוה בצבא, היא הסתובבה תמיד בחוגים של החברה הגבוהה. ואנחנו עורנו לה תמיד כשהיה חסר לה כסף. עד שבעלי מת היא לא ידעה מה זה דאגה. והיא היתה תמיד אם מסורה מאוד לילדיה. תמיד רצתה רק שלא יחסר להם כלום. וכשבעלה מת, זה שבר אותה. וכשי ראתה שכולם נותנים לה כספים בקלות, היא חשבה שאפשר להמשיך.“

ואכן, היא המשיכה — גם לאחר המאסר. לרוע מזלה, היא החלה חולבת גם ידידים וידידות מסוג אחר — מסוג מכריה של אתי להידוס. איתה התיידדה מאוד. ואצל ידידים וידידות מסוג זה, אין חוכמות. אצלם — לא רצים למשטרה, כשיש בעיות. אצלם, פותרים בעיות בלבנייה-בלה.

במדינה

ישראל השנייה

„השוטרים הרביצו

לאנשים שצעקו“

„זה היה כמו הפגנה. השוטרים רצו לקחת את משפחת רוזווליו בכוח ולזרוק אותם. כל תושבי המעברה באו מהר, ור התחילו לצעוק נגד השוטרים ולקלל את תם. אז השוטרים התחילו להרביץ מכות לאנשים שצעקו נגדם. גם אני קיבלתי מכות משוטרים אחד, אחרי ששאלתי אותו לאן אני צריך ללכת עכשיו.“

שאלתו של חיים צור (18) אל השוטרים לא היתה רטרורית. שכן צור נותר כצור יקוב, ללא קורת גג מעל ראשו.

צמירת לחי. פעולתה הנמרצת של המשטרה, שגרמה להפגנת-הזעם של תושבי מעברת נוף-ים, שליד הרצליה, כוונה, במקורה, רק נגד משפחת רוזווליו. חיים

בתום הפינוי, הועברה המשפחה לאזבסי טון אחר, בקצה שני של המעברה. דירת שני חדרים מסכנים, בהם יתגוררו חמש הנפשות. תיקרת קרטון קודרת, מקושטת בכתי-מייסחב גדולים. „התינוקות רק עכשו חזרה מבית-החולים מדלקת-ריאות.“ מספר רת יהודית רוזווליו, תוך שהיא מחליפה חיתולים לפעוטה. „עכשו אנחנו צריכים לגור בחור הזה.“

אבל אפילו החור הזה היה טוב יותר ממה שרצו לתת למשפחה קודם לכן. „רצו לשלוח אותנו לרעננה“, אומר חיים רוזווליו. „להכניס אותנו לדירה של חדר אחד. חמש נפשות — בחדר אחד. לא הסכמנו. ואז פרצה כל המהומה. רצו לקחת אותנו לשם בכוח, ואז כל התושבים באו לעזור לנו. המשטרה הזמינה תעבורות. באו יותר משלושים שוטרים.“

מזל. בני-הזוג רוזווליו מתגוררים במעברת נוף-ים מאז עלו ארצה ממרוקו. חיים עובד בתעשייה הצבאית, אין לו כל אפשרות לרכוש דירה, וגם לא תהיה לו. הוא חשב שגרוע יותר כבר לא יכול

מפונה רוזווליו — בלי דירה

מפניה ורהיטיה — ובלי סיכוי לדירה

להיות, כשפרצה השריפה. „עוד היה לנו מזל“, מספרת יהודית. „חיים היה ישן עם הילדים בצריף. פתאום באה שכנה, אמרה לי הצריף בוער, באתי בריצה, ראיתי ש-חיים כבר מוציא את הרהיטים החוצה. היה מזל שהאש התחילה בחלק השני של הצריף, בדירה של צור. לפחות הדברים שלנו לא נשרפו.“

לצור עצמו לא היה מזל כזה. בזמן השריפה, היה באילת. כשהחזר, גילה כי נותר ערום ועריה בעולם. „היו לי שם דברים ב-18 אלף ל"י“, סיפר. „כל הבגדים שלי. טיפיקורדר, סטיפון, גיטרה. הכל הלך.“

מאחר שהוא לא פלש לגן-הילדים, יחד עם שכניו, ומאחר שהיה רווק, לא טרה איש לדאוג לצעיר למקום מגורים אחר. „זה כבר הצריף השישי שנשרף כאן ב-שנתיים האחרונות במעברה“, אמר צור. „מזל שאף אחד לא נשרף עד עכשיו. אולי רק אם מישהו יישרף, ייזכרו שגם אנחנו בני-אדם. ויתנו לנו דירות כמו לי בני-אדם.“

ויהודית רוזווליו ושלוש בנותיהם — מזל (4), אורית (2), וגלית בת שמונת החודשים — התגוררו, עד השבת האחרונה, באזבסטון דרומ-מזרחי בלב המעברה, הי ניצבת עדיין, במיטב המסורת של ראשית שנות המדינה, כסטרית-לחי מעליבה לי-ישראל הראשונה והשבעה.

בשבת, התלכח האזבסטון של משפחת רוזווליו ועלה באש. המשפחה, שנותרה לי-לא קורת-גג, פלשה לגן-הילדים הסמוך. השתכנה שם. דייר הדירה השניה באזבסטון, חיים צור, עבר ללון אצל חברים.

דלקת ריאות רתינוקת. ביום ה-שני בצהריים כבר היתה המשטרה בגן-הילדים. נחושה בהחלטתה לפנות את הפוליסים. למרות התנגדות המשפחה, הועלו חפציה של המשפחה על טנדר. בשלב זה, הפך הפינוי להפגנה. לאחר שקהל תר מפגינים פונו, נמשך הפינוי, כשאם ה-משפחה מתרוצצת בין השוטרים, מנסה להשיגה על שלוש פעוטותיה ועל שלמות רהיטיה גם יחד.

קשה יותר היה לפסול את העובדות היבשות. והעובדות היבשות היו — עובדה מספר 1: זמן רב לאחר שאילון אשורב כבר עבר לעולם שכולו טוב, החזיקה עדיין הר משטרה בטענה כי מאומה לא אירע לו, וכי הוא נעלם מרצונו הטוב — עם פילגש, כפי הנראה. באותו זמן, היה כבר אילון גוסה נקובת

מלבד משטרת ישראל, ידעו כולם כי אילון אשורב הוא גווייה מהלכת, ושאלת הוצאתו להורג היא עניין של קב"ר עת תאריך בלבד. ידע זאת, בראש וראשונה, אשורב עצמו. פושע ותיק, שאורחות העולם התחתון היו נהירות לו ללא אשליות. ידעו זאת אשתו, הוריו וכל מכריו. שמעו על כך שופטים וחוקרים. שמעו על

האם רצח

אדגר זמור

כדורים, מוטלת מאחורי סלע בצידי כביש בית-אורן-חיפה. מכנסיו היו מופשלים — סימן-היכר המקובל בין אנשי העולם התחתון של יוצאי צפון-אפריקה לנקמה. אילון הוצא להורג ב-21 לפברואר. הוא נעלם בשמונה וחצי בערב, במרכז הסואן ביותר של תל-אביב, כאשר היה בדרכו

כך כל אורח שטרה לפתוח עיתון, לקרוא שם כי אשורב הוא המועמד הבא לחיסול בפני בית-הדין של העולם התחתון. רק משטרת ישראל לא ידעה. או שבחלה לא לדעת. השבוע, כאשר עצרה המשטרה, כי חשוד ברצח אשורב, את בעל מסעדת

גזר דין מוות באישור הממשלה

לאחר שהועמד בפני הברירה להיות מואשם פסק בבית-המשפט, אם יסרב להעיד, העיד אשורב: "אני לא חייב לפנה כסף. החוב שהוא טוען, זה היה מעסקה משותפת לא כשרה שלנו. מאז הסתכסנו. הוא מבקש ממני

נעצר מיכה רוקנשטיין, המכונה פנה. יחד עם שני חברים, כחשוד בביצוע פריצה בבית ברמת-השרון. במשפטו בבית-הדין המחוזי בתל-אביב, העיד פנה, הנחשב לקליבר רציני בעולם התחתון, והמתגורר בוויולה מפוארת בבתים:

את הפושע

אילון אשורב

כסף כל הזמן. פנה הביא את סוקניק. סוקניק פסק שאני חייב לשלם לפנה את הכסף. לא היגשתי עירעור על קביעתו של סוקניק."

ירצחו

אותי

הסיף אשורב: "מי אמר שאני מל- שין? לא עלה על דעתי הרעיון לחסל את פנה. איימו עלי פה למעלה, באולם, וגם במיוון בית-המשפט. אני לא מפתח מפה. הוא יכול לשלוח משהו שיירה בי. אבל בעולם התחתון אסור לפחד. אתמול איימו עלי בבית-המשפט, ולכן הלכתי הביתה. "אתה", פנה לעבר התובע אור, "היית צריך לפעול ולהגיש תלונה. אמרו לי שאם פנה ישב בבית-סוהר, יחסלו אותי."

מילים ברורות. אולם משום מה, לא ברורות מספיק לאוזני המשטרה. אפילו

"זה הכל בגלל השפל הזה אילון אשורב. הוא היה חייב לי כסף. הוא אמר לי לבוא בשתיים בלילה לסנוקר ברמת-השרון. הוא הבטיח לשלם לי שם את החוב. כשהגעתי למקום, אמר לי אשורב לחכות עד שיביא את הכסף."

"מדוע לא סיפרת את זה במשטרה?" שאלו הסניגור.

תשובת פנה: "אצלנו בעולם התחתון לא מספרים את הצמת למשטרה. יש לנו חוקים משלנו. אבל כאן, כשאני רואה שר נפלו בפח גם שני חברים שלי, אנשים חפים מפשע — החלטתי לספר את כל האמת על העניין המלוכלך עם אילון אשורב."

בפרוטוקול המשפט מצוי המשפט הבא: "אשורב הודיע כי הוזמן כעדי-הגנה. הוא אמר שמאיימים עליו. הוא אמר שקראו לו מלשין. בגלל זה הוא חושש להעיד." החליט השופט, בהקשר לכך: "המשטרה תפתח בחקירה נגד המאיימים, ובית- המשפט יטפל בשאלת סירובו של אשורב להעיד במשפט זה."

מבר פורטוריקו כרחוב דיזנגוף, שם עבד, לביתו.

מאיימים

עלי

היעדנו לא היה הפתעה. ימים מספר קודם לכן נעשה הנסיון הראשון להתי נכל לו. כפי שסיפר לאשתו, ניסו 3 גב"ר רים רעולייפנים לחטוף אותו. אילון הר חסון הצליח להימלט. ואף זיחה אחד הר תוקפים, לאחר שהצליח להסיר את המסמך מהעל פניו.

עובדה מספר 2: פרשת פנה: בחמישי למאי 1971

וזיכו התל-אביבית, אדגר זמור, טענו רבים, ביחוד בעולם התחתון, שהיתה זו ברכה לבטלה:

"המשטרה ידעה שהולכים לרצוח את אשורב, ולא התערבה בכוונה." טען איש קשר ידוע בעולם התחתון, "לא איכפת היה לה שיהרגו אותו. עכשיו, היא צריכה לעצור משהו, בשביל להראות עבור דה."

גופה

נקובת כדורים

היתה זו כמובן גירסה של צד מעוניין. קל לפסול אותה.

מוֹנָה . לקצין חינוך ראשי, במקומו של תת-אלוף יצחק ארד, העומד לפרוש מצה"ל ומתמנה למנכ"ל יד ושם, אלוף-מישנה **שאול גבעולי** (46) שהועלה עקב המינוי לדרגת תת-אלוף, יליד הארץ, היה פעיל בהגנה ובחי"ש, נעצר על-ידי הבריטים בגלל פעילותו, הצטרף לקרי בוך נירים ושימש במלחמת העצמאות כמא"ז של נירים והסביבה. לאחר שסיים ב-1952 קורס מג"דים, השתחרר מצה"ל, במלחמת סיני היה מפקד גדוד מילואים, חזר לשירות קבע ב-1959. במלחמת ששת הימים היה סגן מפקד חטיבה ש-פעלה באזור ג'נין, אחר מונה למושל אל-עריש וב-1968 למפקד נפת שכם.

נולדה . לשדר הספורט והחדשות של הטלוויזיה באזור חברון **מוחמד אבו זינה**, בת בכורה.

נישא . השדרנית הבלונדית של הטלוויזיה הישראלית בשפה הערבית

סוהאר מסווארי
מכונת כחנת חתונה

סוהאר מסווארי והמורה ממורח ירי-שלים **באסר דרוויש**, אמה של סוהאר העניקה לה כמתנת חתונה מכונת אודי חדשה.

נפטרה . בגיל 50, סגן המנהל לתפקידים מיוחדים במשרד-השיכון **רות לברון**, שהחלה לעבוד בשירות המדינה ב-1949.

נפטרה . בבית-חולים במיאמי, בי-גיל 63, מי שהיה אחד המדינאים הכריזמים והבולטים בארצות-הברית — **ארתור קלייטון פאוול**, שייצג בקונגרס האמריקאי את מחוז הארלס במשך 26 שנים. נבחר לראשונה לקונגרס ב-1944, היה בשיא הקריירה שלו, יו"ר ועדת החינוך והעבודה של בית הנבחרים, גורש ב-1967 מבית הנבחרים לאחר שהסתבך עם מס'הכנסה. נבחר באותה שנה שוב כציר והובס בבחירות של 1970 וסיים בכך את הקריירה הפוליטית שלו.

נפטרה . ברחובות, בגיל 73, פרוי-ספור **יחזקאל ריבנאי**, מבחירי החוק-רים במכון וולקני ומי ששימש מנהל האגף להגנת הצומח במכון, יליד זכרון-יעקב, סיים לימודיו בארצות-הברית ועם שובו לארץ ב-1932 הצטרף לתחנת הנסי-יונות ברחובות והיה ממניחי היסוד למח-קר המזיקים בחקלאות.

נפטרה . בניוירוק, בגיל 76, אחד הפסיכואנליטים הבכירים בעולם, ד"ר **גוסטב ביחווסקי** שגולד בוארשה לאב שהיה פסיכיאטר מפורסם ומנהיג ידוע של יהדות וארשה, למד בווי-נה בהרדית פרוי-ספור ויגמולד פרויד וכתב ספרים רבים ערך.

נפטרה . בגיל 77, לאחר גיר-תוח שבעק-בות דימוס קשה, **היינריך ליבק**, שהיה נשיא מערב-גרמניה מ-1959 עד 1969. היה חבר הי-מפלגה הנוצרית-דמוקרטית מאז היווסדה ב-1945 וכיהן בין היתר גם כשר-החקק-לאות בממשלה השנייה של אדנאור.

שים. זמור הוסיף, שיש לו חמישה חב-רים שהגיעו במיוחד מצרפת, ושהמשטרה רודפת אותם. והוא, זמור, חייב לספק להם כספים.

זמור נחשב בעיני המשטרה כחבר הי-כנופיה הצרפתית, אשר כללה את אבו סלומון, את גיורג ביסמוט ואליהו מייל, אשר נעצרו גם הם בפרשת טיפאניס, שוחררו בערבות, וברחו מיד מישראל, אדגר זמור הוא אדם שקט הטוען כל הזמן שמשטרת ישראל עושה לו צרות ללא סיבה, מנסה למנוע ממנו להשתקע בארץ, אחיו ויליאם אמר: "כל העניין זה עבודה של המשטרה, היא נספלה אלינו מאז שהגענו ארצה ופתחנו את המסעדה, הם פשוט לא רוצים לתת לנו לחיות כאן, עכשיו סידרו לנו את המעצר הזה, עם הכספר על נסיון סחיטה כביכול".

לגבי המידע שהגיע למשטרה, לפיו היו האחים זמור בקשרים עם כנופיות סחט-נים באירופה, הגיב ויליאם זמור: "גנייה שאומרים שהיינו גנגסטרים בצרפת או כי אנגליה, או בגרמניה, אז מה? אם היינו גנגסטרים בחו"ל — מה זה עניינה של המשטרה פה? הם משטרת ישראל, לא משטרת גרמניה, כאן בארץ באנו כדי לעבוד".

הוסיף ויליאם: "מייל וביסמוט היו לקוחות טובים שלנו בחו"ל".

מגעים

עם החשוד

ה היה בשנה שעברה, לאחר הי-הצתה בחו"ל, נחקר אדגר בכונת אמת במשטרה, נשאל אם הוא קשור לי-הצתה, הוא הכחיש כל קשר להצתה, וי-מכונת-האמת קבעה כי הוא לא שיקר, הוא שוחרר.

השבו, כשנעצר אדגר זמור שוב, כי חשוד ברכיחתו של אילן אשורב, טען קצין המשטרה בבית-המשפט בחדרה — לשם הובא זמור להארכת מעצרו, "לילן אשורב היו מגעים עם אדגר, החשוד עצמו גילה בחקירתו כי אילן אשורב הציע לו, בזמנו, לשרוף את קפה וזובין, שהיה מבו-טח בחצי מיליון ל"י".

כששאל סיגורו של זמור, עו"ד אברהם פורו, מה היה יכול להיות המניע לרצח, השיב הקצין: "הרצון להשתיק עד".

חוקרי המשטרה נחונים במצב לא-נוח, פעם קודמת קבעה מכונת האמת שלהם כי זמור לא שיקר, פעם שנייה, הכחישה המכונה את עצמה, האם שיקר זמור — או המכונה? מתי אמרה המכונה אמת? בפעם הראשונה, או השנייה?

גורדין

מוות

ל הרבה אנשים היו סיבות לחסל את אילן אשורב, הוא הסתכסך על חלוקת שלל גנוב, על חובות, ובסתם סיכ-סוכי עבודה, לפני כשנה, הובא אשורב לבית-משפט השלום באשקלון כחשוד בי-פיצוץ הוילה של כליפא באשדוד, בפני השופט גלעדי, אמר קצין המשטרה: "אש-רוב הופיע מספר פעמים באשדוד, ואפילו ביקר בביתו של כליפא, המעורב גם הוא בדברים בלתי-הוקיים, לכן יש חשד של סילוק השבונות בעולם התחתון".

שאל אז השופט את קצין המשטרה: "האם מדובר כאן בהוצאה-לפועל של העו-לם התחתון?" "כן", השיב הקצין, "בהח-לט" למרות זאת, שוחרר אשורב, מחוסר הוכחות.

שנה לאחר זה, בוצע גורדין-מוות, על-ידי המחלקה להוצאה-לפועל, נגד אשורב, לדעת אנשי העולם התחתון, קשה לי-חשוד באדגר זמור כי שידל לרציחתו של אשורב, אילן אשורב היה בן-בית אצל הצרפתים, הוא ערך את החתונה שלו, לפני כשנה, במרקש, אצל האחים אבוטבול, הוא נחשד בשעתו שסיפק להם נשק חם ודולרים מזויפים — שעל החוקר חם יושב כעת בכלא ז'אק אבוטבול, בחיפוש שנערך ע"י השוטרים, גילו הי-חוקרים תמונה, היה זה צילום של אילן אשורב עם אדגר זמור, סיגורו של זמור, עו"ד אברהם פורו, טוען שחוק מזה, לא גילו חוקרים כל חומר רלוונטי בדירתו של זמור, הם יצטרכו לשחרר את אדגר זמור, הכריז הסיגור.

אם זה אכן מה שיקרה, ייתווסף למשט-רה תיקריצח גוסט שהסתיים באפס".

אל אינפורמציה מהאינטרפול על מספר תיירים שהגיעו מצרפת לישראל.

היה זה לאחר שמשפחות אלי וז'ק אבוטבול עלו לארץ, פתחו את המסעדה וזובין, מכרו אותה, ופתחו את המסעדה מרקש בתל-אביב.

בין קבוצת התיירים שהגיעו מצרפת היו גם אבו סלומון וכמה מחבריו, ש-עליהם, דיווח האינטרפול שהם אקדחנים מסוכנים.

בשנת 1970 נרצח עזרא מזרחי שכי-טוב ברחובותיה של תל-אביב, יחד עם שומר ראשו אהרון מליח, המשטרה עצרה את אבוטבול, והוא נידון למאסר-עולם, שניים מחבריו של סלומון, שגם עליהם מסר האינטרפול אינפורמציה למשטרת ישראל, הצליחו לחזור לצרפת, מתחת אפה של המשטרה.

משטרת ישראל, למרות שקיבלה מידע גם על דמויות אחרות של חברי הכנופיה הצרפתית, שהגיעו אז לארץ, לא התנגדה למתן כניסה לארץ לאנשים אלה.

עסקים

בינלאומיים

ב קבוצת תיירים אלה היו גם אדגר זמור ואחיו ויליאם, על שני האחים התקבל מידע שהם מעורבים בגניבות וי-בעבירות הקשורות במעילה, היה ידוע לי-משטרת ישראל שאדגר מבוקש בצרפת לריצוי עונש של שנתיים מאסר, אדגר היה אחד המנהלים של חברת פראנס-

החלטת השופט לא הועילה, המשטרה לא שמה ידה על המאיימים לחסל את אשורב.

הצתה

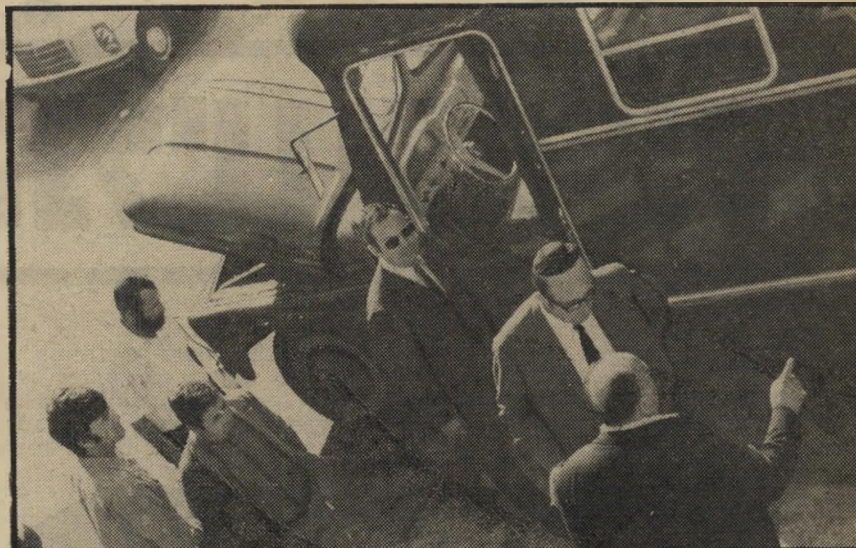
לצורכי ביטוח

ע יברה מספר 3: מיד לאחר שמסעדת וזובין המפוארת עלתה באש, הגיעו החוקרים למסקנה כי היה זה מעשה הצתה, במקום נמצאו עקי-בות חומרי דלק כימיים, והשריפה הת-פשטה ממספר מוקדים.

תוך זמן קצר, הגיעו ליד החוקרים מידע כי היה זה אילן אשורב שביצע את הי-הצתה, הסיפור, לפי גירסה זו: האחים זמור, בעלי המסעדה, השקיעו במסעדה למעלה ממיליון ל"י, הפסידו בה כספים, והחליטו להציתה כדי לזכות בדמי-הבטי-טוח, הם הזמינו את העבודה אצל אשורב, סוכם כי אשורב יקבל 50 אלף ל"י, תנאי הסכם: המלאכה חייבת להיות עבודה נקייה, שתיראה כשריפה טבעית.

לפי גירסה זו, אירע פיצוץ בשעת הי-ביצוע, ועקבות ההצתה לא נימחו, התוצר-אה: חברת הביטוח עיכבה את התשלום, בעקבות התפתחות זו, ממשיכה הגיר-סה, סירב כמובן זמור לשלם לאשורב, שלח אותו לכל הרוחות — תרתי-מסע, מחשש שאשורב יגלה את חלקו בפרשה, החליט להשתיק, הזמין את היסולו, מה עשתה המשטרה, כאשר הגיע מידע זה לידה?

מאומה, היא לא הטילה עיקוב אחרי אשורב, לא הפעילה כל אמצעי להגן עליו, כשישה שבועות מאז היעלמו, סירבה

חברה קדישא

החשוד ברצח אילן אשורב, אדגר זמור (ליד המכונת, במשפטי-משפט), בעת ההמתנה להלווייתו של אלי אבוטבול, אשר נפטר במעצר כתוצאה מהתקפת-לב, הקשרים בין החברה הצרפתית הם מורכבים ונסתרים, ויוצאים לאור רק כאשר מתבצע פשע כלשהו, בתמונה לפני אדגר זמור (ממושקף וחבוש כיפה) עומד עורף-הדיון אליהו קידר.

נורד, משטרת צרפת האשימה אותו שהוא היה קשור במכירת בדים במירמה, הוא נשפט לשנתיים מאסר-על-תנאי, הגיש עירעור, בית-המשפט לעירעורים דחה את העירעור, אך זמור יצא כבר לישראל, משטרת צרפת שמחה שהוא נמצא מחוץ לגבולות המדינה, לא ביקשה הסגרתו, בחודש אוקטובר 1970 היה זמור מעורב בפרשה שהביאה אותו למעצר גם בתל-אביב, הוא נחשד בכך שבאמצעות מתור-כים הציע שירותי שמירה בטיפאניס בי-מסגרת נסיון לסחוט כספים ממנהלי הי-מועדון, מנהל טיפאניס סירב להגיש עדות בכתב, הוא טען שהוא פוחד לחיי ולחיי בני משפחתו, הבוס של הרשת הבינלאו-רית של מועדוני טיפאניס, רסו גאנזוני, אשר הגיע במיוחד לתל-אביב, הוא ש-נאמר לו, לפני שיצא לישראל, לדאוג לי-שיחורם של האחים זמור מהמעצר, אחר-רת יהיו צרות לכל מועדוני טיפאניס בי-אירופה.

בחומר שהגיש המשטרה לבית-המשפט העליון בירושלים, כשעורר-דיון אליהו קדר, סיגורו של אחים זמור, הגיש בג"ץ על שהמשטרה לא נותנת להם רשיון למסעדת וזובין, נאמר: "זמור אמר לי-מנהל טיפאניס, כי הוא זמור, הינו איש העולם התחתון, הוא רוצח מספר אני-

המשטרה לפרסם את תמונתו של אילן כי-עיתונות, וזה, למרות שהובטח למשפחתו שאכן תבסס המשטרה את עזרת הציבור באיתורו.

לא רק זאת: שבוע ימים לאחר שנודע דבר היעלמו, לא עשתה המשטרה מאומה בנידון, במשך שבוע שלם, טענו קצינים בכירים כי אשורב עצמו הוא זה המפיץ ידיעות בדבר הריצח, ובינתיים מבלה עם פליגש אי-שם, או אולי אף נמלט לחו"ל, תחינותיה של אשתו, שהיתה בהריון מתקדם, כי בעלה בסכנת-מוות, לא שינו את דעתם.

כולם

מבסוטים

מ דוע הקפיאה המשטרה את פעילו-תה, בחקירת רצח אילן אשורב? הי-דיעה בקרב העולם התחתון הישראלי היא חד-משמעית: "למשטרה לא איכפת ש-אנשי העולם התחתון יחסלו זה את זה, להיפך, היא מרוצה מזה", גם אנשי העולם התחתון מרוצים מזה.

מדוע עברה עתה המשטרה את אדגר זמור? לפני כשנה וחצי קיבלה משטרת ישר-

בראשית היתה וילה המודה דורמשפחית. המימה למראה ושוכנת פסטוראלית בגבעת המיתר שבירושלים. בוילה שרעמדה בשלבי בנייה האחרונים, עמדו להתגורר העיתונאי הירושלמי הוותיק חיים מס ועוד דייר אחד. כך שרתה השליווה על המקום עד שיום אחד החליט הדייר השני למכור את חלקו ובמקומו בא סגן ראשיעיריית ירושלים, יהושע מצא.

כשקנה הסגן מצא את חלקו בדורמשפחית. ידע כי מערכת החשמל לוילה כולה עוברת מתחת למרתפו הוא. הבנייה נשימה וכל מה שהפריע למס העיתונאי להתיישב בביתו היה החיבור למערכת החשמל. הוא פנה לחברת-החשמל וזו הודיעה כי יש לסלק תחילה חומרי בניין של שכנו הפזורים בדרך למרתף.

הסכם בדי בחורות. מס פנה למצא וביקש שידאג לפינוי אשפתו מפתח המרתף. מצא שמע אך בושש לבצע. משפנה אליו העיתונאי שוב, הפעם ביתר תקיפות, התרגז וענה כי הוא מצטער על כל עניין החוטים מתחת לדירתו וכי הוא עומד לבקש את ניתוקם.

כך הוכרזה רשמית המלחמה בין העיתונאי לסגן ראש הבירה. העיתונאי, שכל יום בו איחר להיכנס לביתו החדש היווה לגביו הפסד כספי, הגיש צו על-תנאי נגד מצא. בצו האשים מס את מצא ואת רשות הפיקוח העירוני, אשר מצא הוא הממונה עליה, באי סילוק מיטרד שמצא גרמו מרשות הרבים.

מהלומת הנגד של מצא התבטאה בנסיון למנוע ממס להפוך את מחסן ביתו ליחיד

דת דיור נוספת. הוא קבע החלטית כי יסכים לבניית היחידה רק אם מס יתחייב בפניו כי בנו לא יביא לשם בחורות... טיעון זה לא מנע בעד מצא לבנות במקום המחסן שבחצרו סלון מפואר לקבר לת אורחים. נראה כי גם במקרה זה, כמו בשטחי חיים רבים אחרים במדינה, קיימים שני סוגי אורחים לפני החוק: אלה שהחוק אוסר עליהם ואלה שהחוק עוזר להם.

משפט

השוד הבלתי מושלם

„אני לא יכול ללכת לשום מעצר. יש לי מחלת-מין, ואני מוכרח לקבל טיפול

מתלונן מס

שלא יביא לי בחורות

באבר-המין שלי. כותלי בית-משפט השלום של תל-אביב שמעו כבר רעיונות מקוריים לא פחות שביקשו לשחרר את בעליהם משהיית ענומה בבית-האחרון של אבוכיביר.

אלא שמצבם הנגוע של אברי הרצל עוזר לא הרשימו את השופט במקרה זה. בהערתו לתביעת המישטרה האריך את מעצרו ואת מעצר שותפו משה חיון בארבעה ימים נוספים.

שני הרעים הגיעו לזרועות החוק לאחר שסניף של בנק-לאומי בשדרות הרציון בתל-אביב התרוקן מזומוניו בעזרתם של שני צעירים חמושים למשעי ורעולים לחלוטין.

מעצר הכדיקת אליבי. נציגיו הכחור לים של החוק שהגיעו למקום שניות גורליות לאחר שהכסף עזב את הקופה, גילו תושיה מופלאה. תוך דקות גילו כי קירבת מקום מכונית טרילומף לבנה ובה שני אקדחים, צמד כפפות עור שחורות, סוודר גברי צהוב, והעיקר 3000 ל"י. סכום שהיה אמנם קטן בי-500 ל"י מזה שעזב את הקופה. אך עם זאת היווה את החלק הארי. בשלב זה של הגילויים הזמין החוק לעזרתו את אפה הרגיש של כלבת-גישוש. זו הריחה את הסוודר הצהוב ואת צמד הכפפות. התייצבה מעט במעלה הרחוב ובמורדו וזינקה לפתע בחזות גילוי לעבר צווארם של שני תמימי דרך שישוטו באי-זור.

בחיפוש שנערך בו במקום על השניים, הלא הם הרצל ומשה מידעניו, נתגלו עוד 200 ל"י אשר בלשי החוק נטו ליח-סס לשלל האבוד.

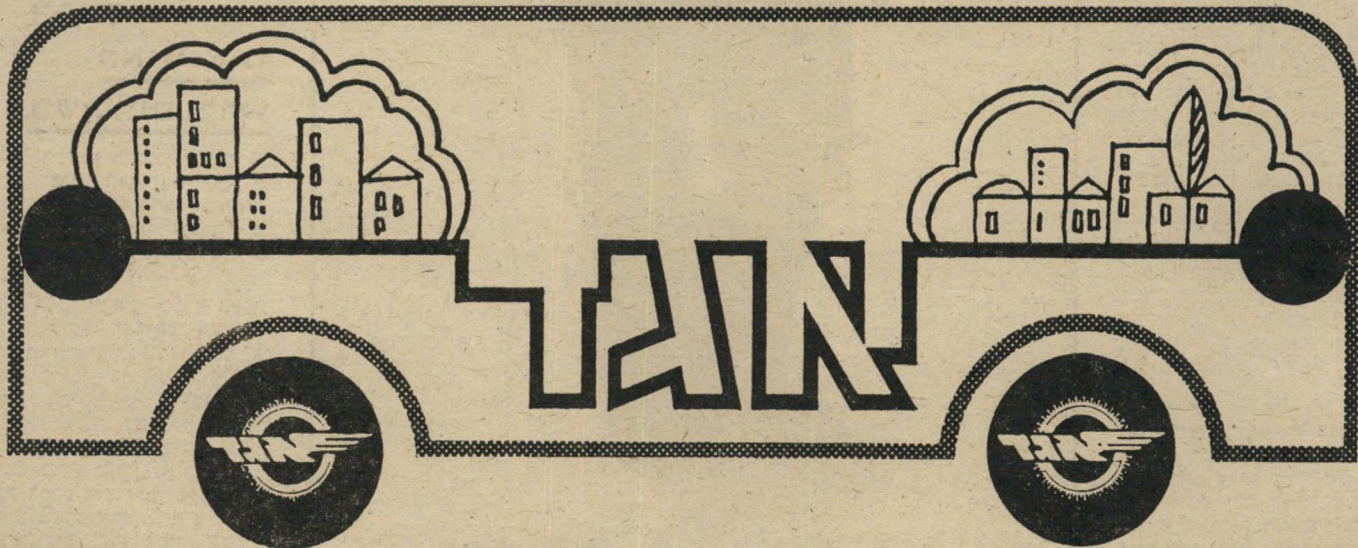
בבית-המשפט טענו סניגוריהם של שני עובדי-האורח לחפותם המוחלטת של שול-חיהם. „לשניים יש אליבי“, קבעו עורכי-

נאשמים חיון ועוזר
טיפול באבר-המין

הדין צבי לידסקי ומשה אלוני. תגובתו של התובע המישטרי לטענת האליבי היתה בקשה להארכת מעצדם של השניים בארבעה ימים נוספים. „כדי שהמישטרה תוכל לבדוק את האליבי של שניהם.“

הקו הבטוח בין שתי נקודות

שלו הפך חיוס לגאון תורן באירופה. הוא נחשב לדעת טובי הבמאים והמבקרים בצרפת לבמאי גאון והם דנים בו בנשימה אחת עם צ'ארלי צ'אפלין. "אני מעריך את צ'ארלי צ'אפלין" אמר לואיס. "אני מכין סרט על קורות חייו."

כחב, "העולם הזה" צילם את השחקן במאי ההוליוודי באולפן ההסרטה בפאריז. המוקיון לשעבר שבלט בפני הגומי

לליצן אין זמן לבכות

פרסום על הבמה וגם דואג לאפקטים, מובן מאליו שאינו משתעמם.

מה הביא את לואיס לאירופה, ובמיוחד לצרפת? ובכן, מסתבר שלמרות העובדה שהוא מרצה על אמנות הקולנוע באוניברסיטת דרום-קליפורניה, ולמרות ש הוא עומד להוציא ספר בנושא זה, ואל אף העובדה שהוא אחד האנשים אשר מעורר לם לא התקשו להשיג את מבוקשם בהור ליבוד, בכל זאת, חסר לו שם משהו. ומשהו זה, הוא היחס הרציני והנתיחה המכובד, שהמבקרים האירופיים מעניקים לו, להבדיל מן האמריקאים, שהתייחסו אליו תמיד כאל מוקיון.

מחברות הקולנוע החליטו כבר מזמן ש לואיס הוא אחד היוצרים הקולנועיים החשובים ביותר. ספרים על גבי ספרים המד נהנים את סרטיו, מסבירים את ההבדלים ואת הדמיון בין סרטים שהוא ביים לסרטים שרק השתתף בהם.

בימים אלה, כל עיתוני פאריז מלאים בכתבות אודותיו, הוא זכה להצלחה עצומה מה כהופעה שערך כאן במיוזיק-הול, אחת הגאלריות מציגה תערוכת צילומים שעשה (הוא נחשב לצלם יוצא מן הכלל), בקי צור הכל אוהבים ומעריצים אותו. מה זה פלא שהוא מרגיש טוב בפריז?

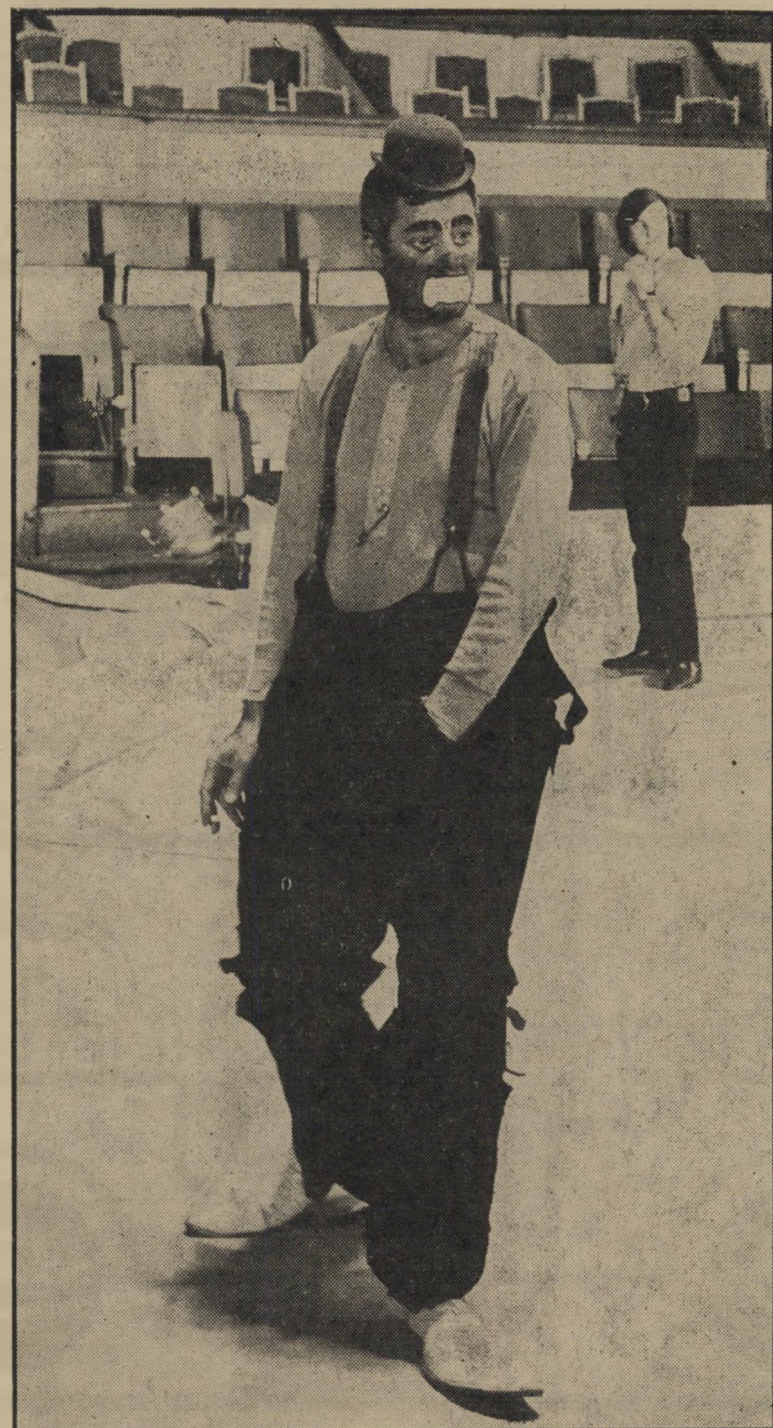
„פאריז טובה מהוליבוד!“

כ שמדברים איתו על קולנוע, מיד הוא מפנה את נושא השיחה לצ'אפלין. „אני מעריך אותו“, הוא מודה, „אנחנו מחליפים בינינו העתקים של הסרטים ש עשינו. הוא שלח לי את זמנים מודרניים ואני שלחתי את נער המעלית. כאשר עשה את הרוזנת מהונג-קונג, אפילו ביי קש ממני עצות.“ מציין לואיס בגאווה. רי הוא מוסיף כי צ'אפלין נתן את אישורו להכנת קורות חייו בסרט. שיבוים על ידי לואיס.

בעצם, אין כמעט דבר שניסה ג'רי לעשות עד היום ולא עלה בידיו. דבר, פרט לסידרת תוכנית טלוויזיה שנכשלה לחלוטין. „ביטלו את התוכנית משום ש עסקה יותר מדי בבעיות גזעיות.“ הוא טוען, „כל הזמן התלוננו על כך שאני יהודי ואני מביא יותר מדי כושים לחוכי נית שלי, למשל את סאמי דייוויס או קאונט בייסי.“

אלא שלג'רי אין זמן לתהוות על קט נות שכאלה. הוא רץ הלאה. כאשר יגמור את הצילומים בפריז, יעבור לשטוקהולם שם יוסרט חלקו השני של הסרט. אחר כך יחזור לאמריקה. „אבל אני מתכוון לנקר בקרוב בפאריז, ואשתדל לבלות פה הרבה יותר זמן, אולי אפילו לעבור לגור כאן. בפאריז אני מרגיש הרבה יותר טוב מאשר בהוליבוד.“

נות קצרות בנות דקה אחת. את הסצינות הוא מצלם עם שתי מצלמות ענק ועם מצ' למת טלוויזיה, דרכה הוא יכול לבדוק

ב הוליבור מכנים אותו „סופר יהודי“ ו-„רב חלל“. הוא מתגורר ב סירה רחבת ידיים שהיתה שייכת פעם ללואיס ב. מאייר (מטרו-גולדוין מאייר). יש לו שם 32 חדרים ו-14 מכוניות. עד היום עשה 46 סרטים, ואף אחד מהם לא הכניס פחות מ-5 מיליון דולר. בקיצור, הוא נחשב לאחת ההשקעות הבטוחות ה אחרונות בהוליבוד. הוא – ג'רי לואיס – אבל למרות כל ההערצה אליו, לואיס מעדיף את פאריז. בימים אלה החל שם את הסרטת הדראמה הראשונה שלו, היום בו בכה הליצן. הוא חנך קולנוע גדול במרכז העיר שישא את שמו, והוא כבר בונה רשת של 24 בתי-קולנוע נוספים בכל רחבי צרפת. שתיהן דומה בכל לזו

מאת ויליאם סעד

ששייכת לו כבר בארצות-הברית. בין סציי נה אחת לשנייה, הסביר לי כאשר ביקרתי בביתם הצילומים שלו: „בבתי-הקולנוע שלי לא יציגו אף פעם סרטי מין או אלי מות.“

כשמנסים לדובב אותו על הסרט שהוא עושה, הוא מתחמק מן הנושא. אמנם ערך כאן מסיבת-עיתונאים (ואן מורו שימשה לו כמתורגמנית), אבל גם שם לא הירבה לספר על עבודתו הנוכחית. „זהו הסרט החשוב ביותר שלי“, טען, וכאשר נלחץ אל הקיר, מסר כמה פרטים נוספים. „זה סיפורו של ליצן שהיה פעם מאוד מפורסם אבל יצא מן האופנה והפך למשורר של ליצן צעיר יותר. הקומיקאי והפנטומימאי הצרפתי פיאר אטקס יגלם אותו.“

האיש אינו משתעמם לרגע

א לא שכיף השיטין התגנבו ידיעות על כך שכמו בסרטו האחרון הדרך לח זית גם בסרט זה ידובר הרבה בהיטלר, בנאצים ובגסטאפו, וכמה מן הסצינות ב סרט יצולמו במחנה ריכוז שהקים במיוחד לשם כך בשוודיה.

את התפקיד הנשי הראשי בסרט הפקיד לואיס בידי השוודית האריאט אנדרסון, אחת השחקניות החביבות על הבמאי ה שוודי אינגמאר ברגמן, שהופיעה בין היתר בתפקיד הראשי בסרטו של ברגמן מבעד לזכוכית האפלה. לצידה, שכר לואיס המור ני ליצנים וכל מיני ננסים ויצורים מעוררים, תים, שתפקידם בסרט עדיין לא ברור. תקציבו של הסרט הוא ענק, בקנה מידה אירופי. ולואיס מצלם אותו ב-70 מילימטר, בקפדנות ובשקדנות מאין כמותה. במשך שבע השעות שביליתי במחיצתו על בימת הצילומים, כל מה שהספיק היו שתי סציי

סרטים

הנסיכים הנרדמים

קמים לתחיה

פרדריק לאו, המלחין של גביותי הנאוה, קאמלוט, ג'יג'י ועוד הרבה להיטים אחרים, הודיע לפני כמה שנים שהוא יוצא לגימל-אות. אני סובל ממחלת לב ואיני יכול להרשות לעצמי עוד את המתח הכרוך ב-עבודה מעין זו.

לפני פחות שנים, קם לו הברדן מס. 1 של התקופה, השחקן-זמר-מפיקאי-שירת ציבורית, פראנק סינאטרה, והודיע שגם הוא עיף מן העבודה הנימרצת שהשקיע עד אז. לא כטן המקום כדי לצטט את כל המניעים שנתן למעשה, אבל הסיכום של כולם היה ברור: הוא רוצה לנוח. האיש השיג את כל מה שרצה להשיג, וזהו. ור בתוכנית טלוויזיה מפוארת ומפוצצת נפרד ממעריציו וזוגייה-הדמיונית.

אבל כמו שאמר פעם מישהו בהוליבוד, הבטחות בעולם-הסרטים קיימות רק על-מנת להפר אותן. מסתבר שחברת פאראמאונט

סינאטרה הצעיר
ההבטחות בעולם הסרטים —

סינאטרה המתבגר
— כדי שיפרו אותם

אשר רוותה לאחרונה רובינחת מסיפור אהבה, והקוצרת עתה מיליונים בקצב מטר רף שלא היה כמותו עם הסנדק (ששבר את כל השיאים הקיימים עד היום בארצות-הברית), כבר מתכוננת ללהיטה הבא. כאשר שני הפירשים עומדים במרכז התכנית.

והתוכנית: הסרטה הנסיך הקטן של ארי טואן דה סנט אקוספרי, מעובד למחזה מוסיקלי עם תמליל של אלן ג'יי לנגר ומוסיקה של פרדריק לאו (שני אלה שיתפו פעולה במשך הרבה מאד שנים) ועם פראנק סינאטרה בתפקיד הראשי. אם לא די בכך, נקבע כבר גם הבמאי. זהו סטאנלי דוגן, מן המעילים שבבמאי הסרטים המוסיקליים בי-

נוערבון

נוסונום

דוק (מוגרי, תל-אביב, ארצות-הברית) — מה שעוללו האחים ארפ בעזרתו של ג'ון "דוק" הול-דיי, לכונופיות קלאנטון בקרב האקדוחים ביניהם, בעיירה טומבסטון שבאריוונה, הוא עניין הרשום בהיסטוריה של ארצות-הברית. ופרק זה מרתק כל-יך, עד שהפך נושא לסרטים רבים מאוד שהידועים בהם, "קלמנטין יקירת" של ג'ון פורד, ובעבר הקרוב יותר, "הקרב על או. קיי. קוראל" של ג'והן סטורגיס.

מובן שכל גירסה תיקנה קצת את ההיסטוריה, שנתה קצת את הדמויות והתאמה אותן לצרכי האופנה, אבל אף אחת מהן עוד לא העמידה את העניין על הראש בצורה כה קיצונית כמו "דוק" של פראנק (הויד וליוה) פרי. כפי שהשם רומז, גיבור הפרשה בגירסה זו הוא דוק הול-דיי, רופא השיניים השחפן שהיה קלפן ואקדוחן מפורסם. מסביבו, מתרכזות כל שאר הדמויות האגדיות של המערב, וייט ארפ, המארשל של טומבסטון, קייטי אלדר, פילגשו של דוק, כנופית קלאנטון, ועוד ועוד.

ההתחלה מבטיחה, כאשר דוק זוכה בקייט במישחק קלפים ונעזר בשליפה זריזה כדי להבטיח את זכייתו. אולם מה שנמשך אחר-כך הוא כאילו מערבון שעישן סמים. הכל מתנהל לאט, מוצג כאילו מבעד לערפל, עם דמויות מטוש-טשות במקצת, המפגיות את הצופה במשפטים רבי-מש-מעות והסברים מיותרים על התנהגותם, שהיא לעתים מובנה גם ללא הסברים, ולעתים אינה מובנת גם אחרי ההסברים. מובן שצו האופנה קיים גם כאן. אם כולם מציגים את תולדות אמריקה באור חדש בימים אלה, מדוע שלא יהפוך

רשימות

הילסטרום

ג'ון היל (גת, תל-אביב, שוודיה) — בו ווידברג הוא במאי שוודי בשנות ה-40 המוקדמות לחייו, שהתפרסם תחילה בהתקפותיו על בן-ארצו אינגמר ברגמן, אחר-כך בלהיט הבינלאומי, "אלווירה מאדיגן", ויותר מאוחר, בהכרזותיו השמאלניות שבאו לידי ביטוי ב-"אדלן 31". "ג'ון היל" הממתין כבר שנתיים להצגתו בארץ, הוא המשך הגיוני של כל הסרטים הללו. אין כאן צל של האווירה תחמורה, התיכנון הקפדני והבעיות המטאפיזיות של ברגמן. יש כאן הרבה פיוט בצילום ובעיצוב הדמויות הצדדיות, ממש כמו ב-"אלווירה מאדיגן". ואילו התעמולה השמאלנית-קיצונית עוד יותר מאשר ב-"אדלן 31".

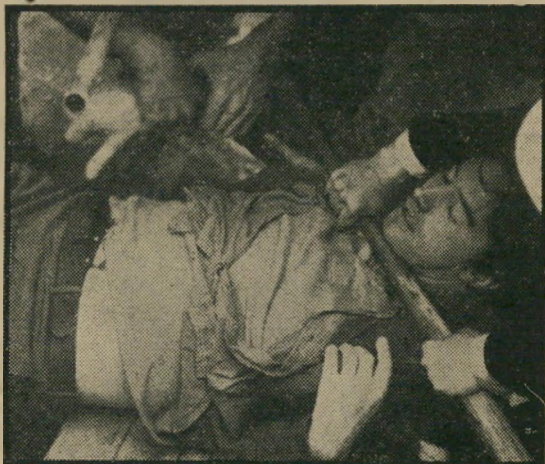
ג'ון היל, או כפי שקראו לו באמת, ג'וזף הילסטרומ, היה מנהיג פועלים בתחילת המאה, בארצות-הברית, אשר הוצא להורג באשמת רצח שכלל לא ברור אם היה מעורב בו. הפועלים הפכו את משפטו דגל למאבק הפוליטי. הבלדה המנציחה את גורלו היא עד היום סמל למאבק המעמד העובד והיל התפרסם במותו עוד יותר מאשר בחייו. הסרט, העוקב אחרי מעשיו מן הרגע שהגיע כמנהג משוודיה לארצות-הברית, ועד למותו, מלא בחלקו הרא-שון סצינות פוטיות ורגישות, בעיקר בתיאור אורח-החיים בפרברי העוני של ניו-יורק ובתיאור נדודיו של היל על פני מרחבי ארצות-הברית, מן המזרח למערב וחזרה.

אולם ברגע שהנד הופך למנהיג פועלים, הופך גם הסרט למשהו נוסח, "סאקו וואנצטי" (לזכות ווידברג צריך לומר שסרטו נעשה קודם). הדמויות מתחלקות בצורה ברור רה כל-יך לטובים ורעים וכל העניין נעשה שטחי עד כדי כך שקשה להאמין במהימנות כל המעשה. אילו רצתה הכנסיה למשל, להנציח את אחד מקדו-שיה, לא יכלה לתאר אותו באור נשגב ומופלא יותר מזה

"דוק" בועט בקלאנטון: איפה פורד?

גם פרי את גיבורי המערב לטיפוסים מופקקים במקצת, שהשתמשו באקדוחיהם לא רק להשלטת סדר, אלא לרדיפת בצע, והניחו את היסוד לחברה האלימה של ימינו. זה יכול היה בהחלט להתקבל על הדעת, מה עוד שפיי דאנאווי עם שן זהב בתפקיד קאטי, היא מקור משיכה בלתי מבוטל, אבל כל מה שמתרחש סביבה נעשה באיטיות, בכבדות ובחשיבות עצמית כה רבה, עד שזה באמת מעייף. אם מערבונים היו חייבים להיות איטיים, ומצולמים באמנות (במיקרה זה ג'ראלד הירשפלד), כמו "דוק" או "הקלפן והיצאנית" אז מותר להתגעגע לפורד של הימים הטובים.

הילסטרום הקדוש? תעמולה ענקית

שאופף את טובי ברגמן (ג'ון היל) בסרט זה, והכופרים הגדולים ביותר לא היו לובשים צורה נבזית יותר מאלה שהעמידו את היל למשפט על לא עוול בכפו (במציאות חיתה צדקתו ברורה פחות מאשר בסרט). ברגעים אלה הופך היל, המופל הפשוט, למשפטן חריף וממולה המפוצץ את כל התביעה נגדו, אבל כמובן שהמושבעים בכל זאת מחייבים אותו בדין.

בסוף הסרט הרגיש כנראה הבמאי בעצמו שהגויס במקצת וניסה לתקן את המעוות, אבל זה כבר מאוחר מדי, וחבל. כי הצילומים בסרט יפים, השחקן הראשי סימי פטי, הנופים מקסימים, ווידברג הפייטן היה יכול לעשות סרט נעים מאוד, אילו לא התעקש להטיף תעמולה בכוח.

נעשה באיטליה ומחקה היטב את הצד המגוחך שבסרטים הבריטיים.

ירושלים

*** קוראים לי טריניטי (חג, איטליה) — מערבון-מחזיקון עם הרבה אקרובטיקה, המון יריות ואף טיפת דם. להיט העונה.

*** יחלומים הנצח (הבריה, אנגליה) — שון קונרי הוא גיימס בונג בעוד הרפת-קאה מלאת אבזורים מבריקים, רעיונות משעשעים ואף לא טיפה אחת של מתח.

חיפה

*** ליהה בקובזנקא (אורלי, אר-צות-הברית) — מסרטיהם המאוחרים של האחים מארקס. אבל בכל זאת מטורף ור-מחזיק בהמצאותיו.

רשת מבריהי הרואין צרפתיים. הרבה תנו-עה, סצינה של רדיפת מכונת אחרי רכבת תחתית שלא תישכח במהרה. ג'ין הקמן מועמד לאוסקר.

*** דקאמרון (סודוי, איטליה) — סיפורי החריפים והעוצניים של בוקא-צ'יו ממשיכים ללעוג לאיוולת האנושית ל-הרגיו את הבורגנים גם בגירסה הקולנו-עית מלאת הדמיון של פיאר פאולו פאז-ליני. מומלץ למי שאינו פוריניטי.

*** מילכוד 22 (אלנבי, ארצות-הברית) — סאטירה מאקאברית נוראה על המימסד הצבאי במלחמת-העולם-השנייה. רחוק מן העוצמה של הספר, אבל כדאי בהחלט לראות.

*** סיפור אחד שני רצח (צפון, איטליה) — מותחן נוסח אגאתה קריסטי,

הוליבוד, מי שעשה בזמנו את יום אחד ב-ניו-יורק, שיר אשר בגשם ושבע כלות לשבעה אחים. או איך זה יכול שלא להיות שלגאגר?

תדרין

תל-אביב

*** הארי המזוהם (אופיר, ארצות-הברית) — פישעון אלים ואכזרי, על לכי-דת רוצח המטיל אימה על העיר סן פרנציסקו. בימוי ורטואוזי. מעמיד בשאלה כמה מחוקי היסוד של ארצות-הברית. עם קלינט איסטווד.

*** הקשר הצרפתי (תל-אביב, ארצות-הברית) — משטרת ניו-יורק תופסת

ילדה כושית מאי בראבאדוס

התפשטה בערב הפנינג סוער

קיש כושית ליום ההולדת

טיו זול, כי אם בהפנינג אמנותי אמיתי. ופאט, ילדת אייבראבאדוס, חניכת ה' גרינג'ויליג' של נירנבורק, מוכנה בשביל אמנות לעשות הכל.

פאט קאיג'ה לא היתה חשפנית מימיה. גם כשהציע לה שמעון לוי, כוריאוגרף מופעי מועדון טיפאניס, להתפשט, היה ברור לשניהם כי המדובר איננו בסריפר

שדים שחורים כתוספת חינוך

את רעיון ההפנינג יום לוי כדי לי- שמח את ליבו של ג'והן טסיני מנהל הטיפאניס התל-אביבי ביום חגו. לג'והן גבה תקומה ובעל הצורה מלאו 41 שנים שלא נראות עליו בכלל. ידידיו, ושמעון לוי בתוכם, החליטו לחגוג את המאורע בין כותלי המועדון בצורה מקורית ככל ה- אפשר. בסיום שערך שמעון לוי בין חתיכות האמנות למציאת הטובה בבנות שתובא כמתת יום-הולדת לפני ג'והן המנהל. ראה דוגמאות רבות והתאכזב מאחת למישהנה. עד אשר בביקור מיקרי בקאמפוס התל-אביבי גילה את פאט קאיג'ה, שחורה כי פחם, מלאת עליצות ותאוות למסעיר ש- בחיים ו...סטודנטית שנה ראשונה לסור ציולוגיה באוניברסיטת תל-אביב. שמעון ערך הכרות הפוזה בין האוצר השחור שגילה לבין הצייר רפי וייצמן. האחראי על המיכחול במופע. השניים גיי-

חתן האירוע, ג'והן טסיני, מנהל מועדון טיפאניס. ניש התל-אביבי, מכבה בנשיפה ארוכה את 41 חנרות שעל עוגת יום-הולדת שלו. מושיט את העוגה, הכוריאוגרף שמעון לוי.

דקות מספר לאחר תחילת הריקוד המצוייר, היה הפוגה בסערה כבר הצייר, רפי וייצמן, שטוף זיעה. הוא נאלץ לרדוף במיכחולו אחר הרקדנית הכושית פאט קאיג'ה שהשתוללה לקצב התיזמורת.

צופים מלאי התפעלות מודדים בהערכה את חמוקיה הנצבעים של הרקדנית הכושית. הצופים במועדון "טיפאניס" רגילים כבר לחידושי המסעירים של הכוריאוגרף המקומי. הוא הכניס למועדון לאחרונה, ריקודי ג'אז ובאלט קלאסי בעירום, להנאת האורחים.

לומשים עיניים

פ תאום כבו כל האורות. רגע היה שקט נדהם בקהל ומיד נדלקה אור מתאר מרוכזת שהאירה את קידמת ה- במה. חלקה האחורי של הבמה היה נתון כולו בחשיכה. מתוך החושך הזה יצאה מתפתלת כנחש. עורה מבריק ושיניה מאירות. כושית מושלמת אברים בביקיני דל כיסוי.

היא ניכנסה לחוג האור והתיזמורת הת- טוצצה בבת-אחת לתוך קצב לוחט. מיס- סר התפתלויות תאוות וחצית העליון של התילבושת הסימלית נח על הבמה. מן החשיכה צמח משתף חדש. הוא היה לבוש למישעי ובידו האחת אחז לוח-צייר רים מרוח צבעים. ידו השנייה לפתה מיכ- חול. אותו היה טובל בצבעים בהביטו מוקסם בשדה שריקדה מולו באקסטזה ערומה.

הוא הניח לה להשתלבה עוד מעט מן הקצב ואז ניגש אליה ובהתאימו את תנור עותיו לחמוקיה המרקדים החל מצייר על מערומיה במיכחולו.

במדינה

דיעות

הניתוח הקובע

כשנולד יעקוב טיגל לפני 18 שנים בפולין, החליט אביו להשאיר בידו את הברירה אם ימול את עצמו אייפסעם ואם לאו. כשעלה יעקב ארצה בשנת 1957 לא עבר זמן רב בסרם החליט. "בגיל 12 החי לטתי לעבור את הניתוח הזה", מספר יעקוב, "זה היה בלתי אפשרי בלי זה. לא יכולתי ללכת עם החברה לים, לבריכה, אפילו לבית-השימוש לא יכולתי ללכת בשקט. תמיד פחדתי שהילדים יראו. וכי שהם ראו, לא היה סוף לבדיחות ולצחק, שעשו ממני."

כיום כשהוא עומד על סף גיוסו לצה"ל מצטער יעקב על החלטתו לעבור את ברית המילה. "זה לא היה אז אקט רצוני", הוא מסביר, "הכל בגלל לחץ, ואני לא חושב שהייתי צריך להחליט על דבר כזה בגלל לחץ."

מקור נוסף ללחץ גילה המתגייס הצייר באחד הסעיפים של שאלון-הגיוס. בסעיף השואל על דתו ביקש יעקוב לכר תוב: אתאיסט. לאחר ויכוחים מייגעים עם פקידות ופקידי ליכתי-הגיוס שבפתח תקווה, נאלץ יעקוב לרשום כי הינו יהודי על פי דתו.

עצמאות כמוזיקה בדבר. "שוב עשיתי מעשה נגד מצפוני בגלל לחץ", קובל יעקוב, "אינני יהודי. אני חסר כל דת. גודלתי מוזיקה של חופש מוחלט מדת. כלשהי, והנה פתאום באים אנשים וזים לי לגמרי ועל סמך סעיפים שררי רותיים קובעים מיומה אני."

לאחר שחור מלישכת הגיוס לביתו וי יבש ללמוד לבחינת-הבגרות הקרובה בי אוהרות, נזכר יעקב בסעיף מסוים שב מגילת-העצמאות של מדינת-ישראל. הוא התיישב וכתב מולכת מפורט לראש-ממשלת ישראל בו אמר בין השאר: "על יסוד הכרית-העצמאות של מדינת-ישראל בה התחייבה המדינה לכבד את חופש ה מצפון, אני פונה אליך כעומדת בראש המדינה בדרישה לתקן את המצב המעוות בו קובעים מוסדות-המדינה את דתו של אדם בניגוד למצפוני ולעקרונותיו."

פשעים

אין פרוטוקול

אין פשע

דני בן ה-11 שיחק לפני ביתו שברחוב שנקר בחולון כשהבחין בשני בחורים משור טטים חשודות לפני חזית הבית. כעבור מספר דקות של סקירת שטח נכנס אחד הבחורים לבניין בעוד חברו נותר בחוץ וצופה בעצבנות גלויה.

בלב דני, האמון על סיפורי הרפתקאות, לא נותר ספק כי לנגד עיניו מתרחשת פריצה מסעירה. הוא השתדל להסוות את נוכחותו ככל האפשר וכשיצא הבחור מן הבניין, והשניים החלו מתרחקים, עקב אחריהם לפי מיטב מסורתו של אמיל. תושייה של מבוגר ממש גילה הילד כשעצר מורה לנהיגה שיצא מסימטה בני סיעה איטית, סיפר לו על הנעשה והצביע על השניים שהלכו והתרחקו. המורה מיהר להביא שטר והשיג במכוניתו את שני הבחורים.

אגרוף בפרצוף השוטר. השוטר ניגש לשניים וביקש מהם להודות. סימן הזהוי הבלתי שיגרתי שניתן לו היה אגר רוף מהם בפרצוף. שולח אגרוף הזהוי הצליח להימלט. את חברו עלה בידי השוטר לתפוס. בתחנת המיטרה נתגלה הע צור כזאב גרונסקי חושב חולון בן 23 ודמות ידועה לשומרי החוק.

במסדר זיהוי זיהה הילד-הבלש את גרונסקי מייד. לתדהמת כל הנוכחים בי מיסדר זינק גרונסקי לעבר השוטר שערך את פרוטוקול-הזיהוי, חטף ממנו את הגיליון יון וקרעו לגוררים. צעקותיו שליוו את המעשה הסבירו כי באין פרוטוקול אין גם זיהוי, "עכשיו אני חופשי", הכריז ה איש.

אלא שלא כן חשב השופט בבואו לדון בבקשה לשיחרור בערבות שהגיש סגורו של הנאשם עורכי-דין דרור מקרין. השמדת חומר ראיות הינה עבירה חמורה, קבע השופט שלמה לבנברג, וסרב לשחרר את זאב גרונסקי בערבות.

לו כבר מן ההתחלה שפות משותפות רבות. בייחוד את הנטייה חסרת המעצור רים לאמנות.

כך אירע שבמוצאי-שבת קודש שעברה וכו הצופים שנדחסו לתוך המועדון השו קק לתוספת הינם. הם יכלו לראות את המנהל החוגג מכבה בנשיפה ראוייה לי שבה ארבע עשרות ומשהו נרות שדלקו מעל לעוגה הכשרה לפסח שנבנתה על טהרה קמה תפוחי-האדמה. מיד אחרי-כן חזו כתוספת-חינם חד-פעמית בשדיים ה שחורים משוחררי-העול שקיפצו ונצבעו לעיניהם בשם האמנות.

אומנם אתה בן מאזניים — אבל זו לא סיבה להגיד: קח את עצמך לידים: אינך צריך לאכול כל-כך, לעבוד כל-כך, או אפילו לקבוע שורה כה ארוכה של מיפגשים רומאנטיים, על הסרט הנע. בת מאזניים, אם את חושבת שאת יכולה להגיד לו את הכל, בי תקיפות כזאת — את טועה. במהרה עלול הקרע לבוא. היזהרי.

על אף נסיגות קלות, אתה נמצא על פרשת דרכים — ובכיוון הנכון, בסופו של דבר, צפויה לך פגישה מאכזבת — ורבה-הפתעות. זהו ש בוע טוב לקשירת קשרים חדשים והתכתבות יות. יום א' טוב למח שבה שקטה ולשמיעת מוסיקה. הקשר שנו תק יחודש. אל תרבה לצאת על מנת לבלות. הקדש זמן למנוחה.

כומר השיפוט שלך יתערפל השבוע לח' לטיי, כתוצאה מפגישה עם גורמים שאת טיבם אינך מצליח לק לוס. את, בת קשת, תני לחוש ההומור שלך חופשי. צחקי, הצחקי ונצלי כל רגע. כי ה אושר שלך הוא רק זמני בסופו של דבר. חוץ מזה, צפורה לך בשבוע זה פעילות בלי תירגילה, שאינה תלך יח במין השני, רק כך.

הורוס קופ

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מבטם של האחרים, ואל תעשה מעשים הגורמים לאדם חק רוב אליך עוגמת נפש. גלה רצון טוב כלפי חבריך לעבודה. נסיעה קצרה בסוף השבוע תביא לך את חשלווה המיוחלת, ותסייע לך לפתור בעייה מעיקה. השבוע לא ממתנה לך שום הצלחה חבי רהית בולטת, כך שכ דאי לך לנצל את הזמן למנוחה וליופי.

אחד מבני משפחתך עומד להפתיע אותך ולקלקל לך את תוכי ניוותיך לשבוע זה. היה נועד והסבר לו שלא יטרידך. בנוסף לאורך הבלתי צפוי ייתכן גם סכסוך שכנים, או פנים משפחתי, שיסבך אותך בצרות. לבת מזל דלי ישחק השבוע קלף לא נורמלי, במידה והיא משחקת גם... קלפים.

זה לא שאינך חייב לעשות את זה: אבל מוטב שתדע בדיוק מה ואיך אתה עושה. בי ייחוד עליך לנלות בתונה וכוש-החלטה ביום ח' בתחילת הש בוע, וביום א', בסופו דואר מחולל יכאיב לך ויגרום לך לשקול מחדש את המצב בו אתה נתון. אל תהסס לשבור מיסגרות שיגר תיות — בתנאי שאינך מקבל עול כבד.

הנטייה שלך לחשש ברוב הדברים גורמת לך להפסיד עיסקה שמנה, בן-טלה, אבל אם אתה מעוני, תק מוץ מבלי לשקול יו תר מדי, או תדע לתכ נן הרפתקה באומץ לב — תראה את ה ברכה ותגיע אל הנח לה. נשים, במיוחד, נתונות השבוע לקיסמך — אך בתנאי שתדע לגרוף אותן בסערה ולא בעדיי-צב.

די. עכשיו הכל שונה — ובכל זאת אינך מו צא את שלווותך. נסה לא להימלט אל-תוך רחמנות עצמית, אתה מסוגל לזה, אם עצלותך הענקית לא תסכל את כוונות מוחך. ביום א', בסוף השבוע, מוטב ש תיזהר מתאונות — בי ייחוד אם אתה בקיר בת מקום, שם נמצאים מקורות מים.

מחלה קלה ממנה סבלת, חלפה. כל זאת חודות לטיפולה המי סור של בתי-יוזק. זה מוכיח לך עד כמה אתה חשוב לה ומה רבה אהבתה אליך. התייחס אליה קצת יותר בעדינות. זה מגיע לה, לך, בת האומים, תבוא הישועה מכיוון לגמרי לא צפוי. התעוררי וקחי את ה חיים ברצינות. לא תמיד יהיה מי שיו יצאך מהבוץ בו את שוקעת. צאו לאוויר.

יחסים רומנטיים אינ טימיים עשויים להא פיל השבוע על כל הת רחשות אחרת בחיך. אם אתה חושב שהגיע הזמן להתייחס ברצי נות רבה יותר לעתידך, ולקשור את עצמך ל חיי-משפחה, זה השבוע המתאים לעשות זאת. אל תמתין רגע נוסף, טוב ליכך עלול להיות לך לרועץ. השתדל להרגיע את עצבך המתוחים בשבוע זה. בידור לא יזיק לך. למרות ההוצאה הכס פית הגדולה. השבוע תשמור על בריאותך.

שבוע נפלא מחכה לך. בייחוד ביחסך החולי כים ומשתפרים עם בתי-יוזק, שחחליטה להיות בסדר איתך. קבל אותה בורות פתוחות. במישור הפני ננסי הכל מתנהל כ שורה. המשיך לבוב, אתה בין כה וכה עי מד לזכות בבתי-אחת

בסכום ניכר של כסף. המשיך לעבוד בי נאמנות ובמסירות. הבוסים שלך מערי כים את זה. לך לביאה, מצפה שבוע שכולו רצון תענוגות. דעי לנצל את זה.

לבתולה זה שבוע של שיחרור מלחצים מעי קים, בעיקר פיזיים. ה לבטים אם להיענות או לסרב, יפתרו אם תפ גשי בן מזל שור בסוף השבוע. אל תסרבי. בן בתולה, שזכה להצלחה בשבוע שעבר, עלול למצוא עצמו מבודד. גלי יותר עורמה בעס קים ותצליחי להתגבר על כמה מיכשולים המטרידים את מנוחתך. בת בתולה, הרבי להמר. הישמרי מזה עם חליפה בהירה.

עובדים

פגישה בקאן

הטלוויזיה, שצמצמה השבוע בביתו של כתב העולם הזה, היה מזוהה ביותר, קול עמום, שסירב תחילה לזהות את עצמו, הודה בסוף כאחד הטכנאים הבכירים של ה"טלוויזיה הישראלית", ביקש להישאר עלום-שם, ודיבר במהירות. כאלו חושש היה מפני האנזה על הקו: "תשמע", אמר ה' קול, "אתם מוכרחים לעשות משהו. זהו יחידות ממדרגה ראשונה. שמע, שישנה מנהלים בכירים של רשות השידור יוצ' אם כמעט בבת אחת עלו חיים בחול, ולמסע תענוגות, ולפגישה משותפת בי פסטיבל קאן. אבל אין להם לממורים ה' אלה תקציב לשלוח אפילו צוות צילום אחד לאלימפיאדת מינכן. ואין להם תק' ציב להשתלמויות עובדים."

אחרי רגע הוסיף בקול נרגש: "לכל אחד מהמנהלים האלה, יש כמובן סיבה רשמית טובה ביותר, אבל זוהי שערוריה נבזית. אתם מוכרחים לעלות על זה. ה' בחירה בבניין רותחים מכעס". בדיקה קצ' רה של הנושא, העלתה למחרת היום, את הנתונים הבאים:

מכאן הקאן. אפרים טון, מפקח בכיר האחראי לתוכניות דראונה, ספרות וסר' טים, נוסע לקאן לקניית בשוק העולמי, המתקיים שם בחודש זה.

צבי גורן, ראש מחלקת סרטים קנויים, יצא למסע היכרות בכמה ארצות אירופ' פה, בין השאר גם לרכוש חומר (אותו חומר?) באותו שוק בקאן.

יוסף בראל, מנהל מחלקת החדשות בעברית, יוצא מכאן לקאן, לשוק אחר, כדי להציג במקום שני סרטים תיעודיים: האחד — סרט שהופק במחלקתו על ביי קורי קין בשטחים הכבושים. השני — סרטו של רון בן-ישי על עזה. בהזדמנות זו בירוק בראל גם קשרים וחומר לרכי' שה.

אלי בן-עמרם, ראש המחלקה הכלכלית, המריא לאירופה בעקבותיהם, כדי לחתום על חוזים ולתת מימוש כספי לעיסוקיהם. הממונה על הטלוויזיה, ישעיהו תדמור, יצא לעומת-זאת לוועידת אירגון השידור

האירופי, הנערכת בדבלין בירת איר. לא ברור עדיין אם בהשפעת קדחת נסיעות האביב, יקפוצ' לקאן, עיר הקיט הנודעת של הריבירה הצרפתית, שאין כמוה ל' תהילה וליופי, לבריאות ולהנאה בעונה זו של השנה, שהיא עונת האביב, ממש לפני בוא הגל הגדול והתמוני של התיי' רות הקיצית העממית, המציפה את החור' פים הוזהרים באור השמש.

שחיתות. תגובה עוקצנית וחריפה ביותר על כל הפרשה, שהביאה להתמרמ' רות ולתוסכול כללי בבית הטלוויזיה ב' ירושלים, השמע אחד המפיקים הבכירים ביותר בתחנה: "השחיתות ברשות השי' דור מלאה מרוממה עד השפחות". בריממה נמצא המסד — בית הטלוויזיה. ואילו ב' בית טפחות בירושלים נמצא מרכז הנהלת רשות השידור.

זהו שחיתות, מפני שהטלוויזיה היש' ראלית היא טלוויזיה ענייה, אין לה כסף. איש אומנם אינו בא לכפור בזכותם של אנשי רשות השידור להשתלם, להשתתף בוועידות, להתארח או לנסוע סתם ל' אירופה בעיסקי הרשות. ההיפך הוא ה' נכון. השאלה היא רק — מי נוסע? מתי? במרוצת השנה האחרונה נסעו לא אחת בעיקר המנהלים הבכירים והפקידים ה' גבוהים. עתה, רק החלה שנת התקציב החדשה — שוב קפצו הבכירים לחו'ל. בבית נשארו אנשי ההפקה בפועל: ה' מפקים, הבמאים, אנשי התפאורה, הטכני' אים, הצלמים, העורכים וכל אלה העושים את העבודה השחורה בשטח והאחרים הישירים לרמת הטלוויזיה הישראלית. ה' זקוקים עד מאד להדרכה, ללימוד ולהש' תלמות בקנה-מידה עולמי.

אדי סופר

גילח את הזקן

אדי סופר, כתב הטלוויזיה לענינים ער' ביים בן ה-28, היה לפני שבועיים חייל בשיירות חובה, גידל זקן, ועבר שיפשוף. המטרה: להשלים את השרירות הסדר — חובה — הקצר, שהוא חייב לצה'ל בתור עולה חדש, לפני שייחשב כאיש מיל' אים לכל דבר. שבוע לפני חג הפסח התי'

מתחת לאנטנה

תוכנית ספיישל של סמי וטוסו בשם צילי המוסיקה, כדי להכניסה לתח' רות ●●● ועוד במחלקת הילדים: לפני שבוע החלו מבחני מסך לבחיר' רת מגישות ומגישים לתוכנית החד' שה לפעושות אות' אות'אות, שתבוא במקום משחקצב. לבחינה הראשונה שנתקיימה ערב חג הפסח בירושלים, בפני המפקה רנה כוגל, הופיעו יעלי החן: הזמרת שוהה חן, דודי טופל, שושנה רוזן, צביקה נוי, רפי גרנית ואחרים — כולם בגורי להקות צבאיות. נבחרו ותיקת משחקצב ל' רה עדי' שלא היתה זקוקה למבחן מסך, ורפי גרנות. צוות שני שיפעל במקביל טרם נבחר ●●● דרך אגב: ה' שבוע נתבצעו חילופי גבוי' נוספים במחלקת הילדים. הכתב העורך הבכיר של מחלקת ה' חדשות מיכה לימור יערוך יגישי מעתה את תוכנית החדשות לילדים, גלים קצרים, במקומו של ורדי בן-יעקב שהוא עוזר לעורך העמודים הפני' מיים במערב. ההסבר של אסתר סופר לקצר שחל בגלים קצרים היה פשוט וקצר ביותר: עובדי התחנה בירושלים טענו, כי אם יש צימוק כמו גלים קצרים והזדמנות להופיע באופן בלעדי בתוכנית אישית על המסך, אין שום סיבה לרעות אישית בשדות זרים ולחפש מישור מחוץ לבניין.

רימור

רנלויזיה

מה שהתמיצה אילנית היה בסדר גודל עולמי, לפי כל החישובים חזו בשידור הישיר של תחרות הזמר ו' הפומון האירופי אירוויזיון, שנערכה לפני שבועיים באדינבורו, סקוטלנד, כ-400 מיליון צופים בכל רחבי אירופ' פה ודרום-אמריקה. הטלוויזיה הישרא' לית איחרה את ההרשמה של אילנית לתחרות הבינלאומי. כנציגת ישראל — דבר שאפילו מלטה הקטנה והאמיצה לא נכשלה בו. איך שלא יהיה: כדאי לרשום בפנסק הקטן צבטחה חגיגית מחוגי הטלוויזיה, ב' לא לשכוח להירשם לתחרות הבאה ש' מועד ●●● הקריין יפה התואר ויקטור נאסיב שהחליט להשמע ל' עצת ידידים טור' בים, כנסה ה' שבוע לבית-חור' לים לניתוח קל של שקדי ה' פחות הגורמים לו צרות צרורות וקשיים בקריי'

נאסיב

טלוויזיה שנסע לאירופה, כאשר מאחר כי גבו מלחשים בציניות וברוע לב, רי זהו נסיעת פרידה מתפקידו, החלה אסתר סופר לארוז את המזוודות כדי לנסוע על חשבונה של תחרות וינס בינלאומי חשוב לתוכניות ל' ילדים ונוער שיתקיים ביוני במינכן. פרט חשוב: באמתחתה תישא סופר

תדריר

★ **סרט השבוע** (יום ד' 12/4, 20.45) — הייתי כפילו של מונטי — דראמה מלחמתית על מבצע בריטי שנועד לשטות בגרמנים בצפון-אפריקה, במלחמת-העולם השנייה. עלידי שכירת שחקן, שיגלם את דמות הגנרל הבריטי הנודע מונטגומרי. משתתפים: ג'והן מילס וססיל פארקר.

אדי סופר

הסיפור שמאחורי הסיפור

כונן סופר לצאת לחופשה יחד עם כל חיילי יחידתו, לבלות בחברת גליה הייזל הפעוטה. פתאום הגיעה אוראה פתאומית מהרמטכ"ל לשחרר את סופר, לפי בקשת הטלוויזיה הישראלית. כדי שיסקר את ה' בחירות בשכם. היה זה אחרי שהמועמד הבעייתי של נבלוס, דפק את כולם וכמעט פוצץ את הבחירות בעיר, גרם להשתול' לות של דיין, להפעלת לחצים ולהכנסת צה'ל לזירה. היה זה חמדי כנען, שסירב בעקשנות אף להתראיין בפני כתבים, דחה את כתב מחלקת החדשות אורי גולדשטיין ואת הכתבים הערביים של התחנה, סילק את דני רובינשטיין, נציג העיתונות היר' מית וגירש מביתו את כתבת החוץ של הנובל אובורווס, שהגיעה במיוחד מבי' רת צרפת לסיקור המאורע, בלי לזכותה אפילו בשיחת היכרות.

ראיון בלעדי. סופר גילח את זקנו בן החודשיים למשע, לבש חליפה ועניבה, נשק לרעייתו הצעירה ולתינוקת ויצא ל' ערוך ביקור נימוסין אצל כנען. בו הסביר במפורש, שאין הוא רוצה ראיון. כנען התלונן כי ראיונות ניתונאים גורמים לו כאב ראש, ואו הטיח כלפיו סופר: "אם אינך רוצה כאב ראש, או אל תהיה מנהיג". כנען נכנע והביע נכונות לזכות את סופר בראיון בלעדי.

לא היתה זו הפעם הראשונה, שהכתב המצטיין והרגיש ביותר של הטלוויזיה הישראלית, זכה בראיון בלעדי בעל חשי' בות ממדרגה ראשונה. הסיפור שמאחורי הסיפור הוא, שחרף כל ההמלצות, לא זכה עדיין סופר בקביעות בעבודה, וועד עובדי החדשות בירושלים נאלץ השבוע לתבוע ירשמית, בצורה חריפה ביותר, לפתור מיד את בעיית הקביעות והתקן של סופר בעבודה. תגובת מנהל המחלקה צבי גיל היתה: "עוד לא הספקתי לתהות על קנק' גו".

ספורט

ההר הוליד עכבר

"יש לי סקופ". התבטא בהתלהבות גרני' דיונית שדרן הספורט, דן שילון. היה זה לאחר ששמע בשיחת אקראי, כי דואר ישראל מתכוון לערוך חזרה גנרלית ו' נסיונות ראשונים בשידורים ישירים מ' אירופה באמצעות תחנת הלוויינים ש' בעמק האלה בסוף חודש אפריל.

הוא הציע לשלב את המהנה עם המועיל ולשדר על אותו גל בשידור ישיר משחקי כדורגל בינלאומיים בעלי עניין רב למאות אלפי אוהדי הספורט בישראל. האחד הוא משחק אנגליה-גרמניה שיערך ב-29 באפריל. השני — משחק גמר הגביע ה' אנגלי, שיערך ב-6 למאי.

נציגי משרד התקשורת, שגילו תחילה התלהבות ניכרת, נסוגו מאוחר יותר. ה' תירוץ היה: שמה הפעלת תחנת הלוויי' גים לפני המועד הרישמי תהווה תקדים מסוכן ביותר. משה לאון נמסר, כי מאוחר יי איצטלה זו הסתירו, כנראה, אנשי הדואר, סיפור חלמאי תמוה. לא היה זה סוד, כי החברה האמריקאית שהקימה את התחנה, השלימה את העבודה לפני המועד הנקוב. איחור בהקמת התחנה היה עולה להם בקנס כספי גדול. השלמת העבודה במועד מוקדם יותר, צריכה היתה לזכות אותם במענק נאה. נראה שאנשי הדואר הבינו זאת היטב, ומרגע שנסתיימו עב' דות הגמר בתחנת הלוויינים, לפני הזמן, עורך הדואר פעילות שהייה כמיטב יכול' תה.

פרט חשוב: אנשי מדור הספורט ב' טלוויזיה הישראלית, עושים מאמצים ל' הביא לשידור את שני המשחקים הנ"ל, אם לא בזמן, אז במועד מאוחר יותר.

קטרינה ולנטה

ריקודים

— הזמרת הגרמניה קטרינה ולנטה שרה, רוקדת ומארתח אמנים נוספים. ★ **דראמה** (יום ב' 17/4, 21.10) — אבות ובנים — מחזהו של בנימין גלאי בשידור חוזר בהשתתפות: חנה מרון, יוסי ידין, יהודה אפרוני, נחום בוכמן, שמעון בר ודפנה סלט. אודות הורים שכר' לים שכל חייהם נבנים מחדש לאור ה'

סלט ואפרוני ב"אבות ובנים" זכרונות

זכרונות המחממים מבנים שנפלו כבשר תוחמים במלחמה. בימיו לטלוויזיה — אנדרי קאלאישו.

★ **מאגאזין חדשות מיוחד** (יום ג' 18/4, 20.20) + חמש שנים. ארבע כתבות לכבוד יום-העצמאות, ה' מצביאות על הישגי המדינה בתחומים שר' גים. עורך ומפיק — שמעון ססלר. במאי — יגאל גורן.

★ **שירת הים** (יום ג' 18/4, 21.30) — להקת חיליהים במבחר שירים. בימיו והפקה — שלמה גנון.

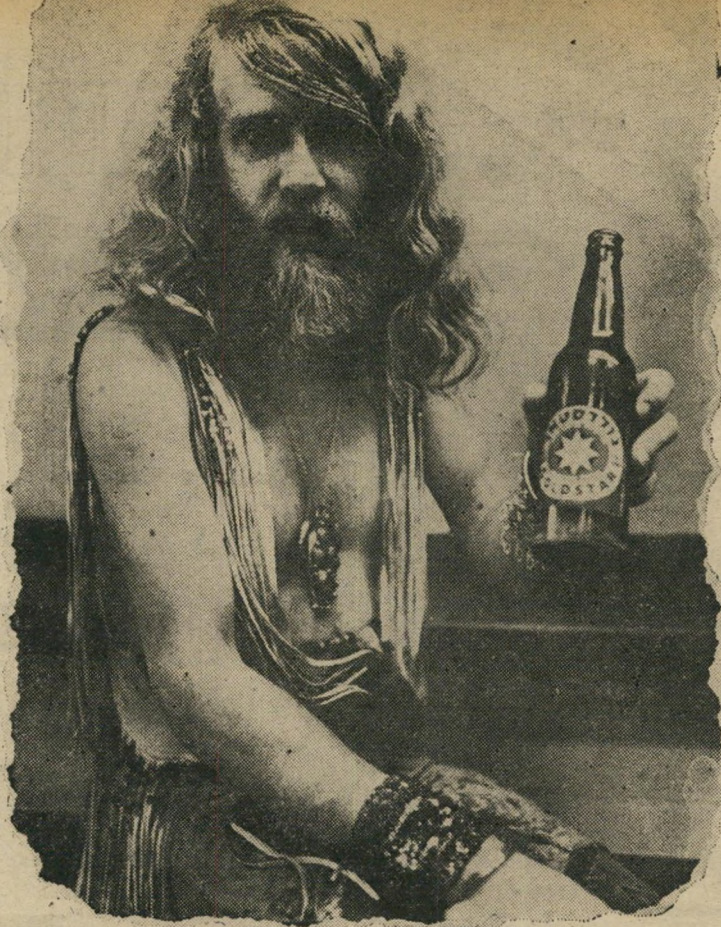
★ **סרט ישראלי** (יום ג' 18/4, 22.45) — הוא הלך בשדות. עלפי ספרו של משה שמיר בהשתתפות אסי דיין, איריס יוטבת ויוסף מילוא.

לא היה חסר הרבה כדי שהופעתה המובשחת של להקת הג'ז הידועה מהולנד, אקספושן, תבטל ברגע האחרון. גרמה לכך כפי שהגדיר זאת ראלף עינבר, במאי הטלוויזיה: "צרות מוחין של ביורור קראטיה הפוגעת בשמה של ישראל ובענף התיירות שלה". עינבר, מהבולטים בכמאי הטלוויזיה הישראלית לשעבר, הינו כיום במאי בטלוויזיה ההולנדית. הוא הגיע לישראל ביום ששי שעבר יחד עם אקספושן. בהיותו בהולנד שמע ראלף עינבר על תוכנית להפקת סרט טלוויזיה סביב ביקור רה של להקת הג'אז הנודעת בישראל. הוא התלהב מהרעיון, ונרתם אליו במרץ.

משמאל: ואן דר לינדן, פסנתרן וראש להקת "אקספושן". הוא בנו של מנצח הולנדי מפורסם.

"הכוונה היא לעשות סרט על ישראל, כשי הלהקה משמשת רק חלק ממנו", מספר הבמאי שחור השיער ותכול העיניים. "לו הייתי מתכוון לצלם את הלהקה, לא הייתי צריך לנסוע לשם כך לישראל. הפקה זולה בהרבה וטובה לא פחות יכלה להעשות בהולנד או בארץ סמוכה". את הסרט רציני לשדר בערב יום-העצמאות של ישראל. היה קשה לסדר את זה, כי לוחיתוכניות של הטלוויזיה מ' תוכנן מראש, אבל אחרי מאמצים רבים הצלחתי. הסרט עומד להיות משודר באותו יום גם בטלוויזיה הגרמנית והשוודית."

תוכנית מסתבר, מצאה חן אפילו בעיני משרד-התיירות הישראלי ולישר כת התיירות באמסטרדם אף מימנה חלק.

יהושע רבינוביץ. ששחה באותו זמן בבית-הבראה ואת סגנו אריאל עמידר. ראלף החליט לוותר על הצילומים בהיכל. ביום רביעי בערב, עשר דקות לפני תחילת ההופעה, הודיע זאת לחברי האקספושן.

■ ■ ■

"אם ככה אנחנו לא מופיעים", הכריזו. לאמרגנם לא נותרה ברירה, הוא נכנע ושילם. "זהו נסיון לסחוט כספים", טוען ראלף עינבר, מה שמרגיז אותו איננו גודל הסכום גם אם היו מבקשים ממנו. אגורה היה מסרב. לגביו העיקרון קובע. "אם נותנים לפקידים זכות החלטת בר עניינים כאלה", הוא אומר, "לפחות היו צריכים למנות לתפקידים מסוג זה אנשים אחראים. אנשים היודעים איך להתנהג במקרים מעין אלה. המזל הוא שאני ישראלי, ואני יודע שמר פורמן זה לא כל ישראל. אבל אם היה במקומי במאי זה, הוא היה מוותר על כל הרעיון. ואז לא רק שישראל היתה מפסידה פירסום טוב, אלא היתה מוסיפה לעצמה עוד שונא."

ראלף אינו מתכוון לעבור בשתיקה על הפרשה. "לא ייתכן שיהיה כזה חוסר התאמה בין מוסדות שונים", הוא מנמק, "מצד אחד משרד התיירות תומך תמיכה כספית, ומצד שני מנסה העירייה לסחוט כספים נוספים. יש בדעתי לכתוב מכתב חריף למשרד-התיירות בארץ, למחות על התנהגותו של מר פורמן, ולדרוש שי יחזירו את הכסף לאמרגן. אבל את זה אעשה רק אחרי שאחזור להולנד". כשנשאל גרשון פורמן, האחראי על אירועים בעיריית תל-אביב על העניין, אמר: "ראלף עינבר פנה אלי וביקש לצי" לם בהיכל. אמרתי לו שהוא בכלל לא צד בעניין. יש חוזה פנימי עם האמרגן."

חמש דקות לפני התחלת ההופעה בהיכל-הענק בתל-אביב, הכריזו

עינבר במאי-טלוויזיה שעזב את הטלוויזיה הישראלית, עבר לטלוויזיה ההולנדית וחזר לישראל לצלם את ישראל דרך להקת "אקספושן".

יהודה גורן, וזהו עניין שביני לבינו. "הגעתי עם גורן להסכם", קובע פורמן, "והסבתי לו את התנאים שהם אחידים לגבי כל גורם המעוניין לשכור את האולם. אני לא מוכן בכלל להתווכח על דברים כאלה. יש מוסד והמוסד עובד לפי חוקים".

ראלף עינבר בא אלי ואמר שהוא מייצג את הטלוויזיה ההולנדית. "מספר פורמן, מה זה הטלוויזיה ההולנדית? אין שגריר ישראלי בהולנד? אין משרד תיירות שם? למה לא אחד מהם לא פנה וביקש שנעזור לבמאי הזה בעבודתו? כל אדם יכול לבוא ולטעון שהוא עושה סרט על מדינת-ישראל ובגלל זה צריך לעזור לו. אבל אני לא חייב להאמין לכל אחד. יש דרכים מקובלות בפניות מסוג זה".

מסכם פורמן, "צריך לנהוג לפיהן אפילו אם הן ביורוקרטיות, ולא לבוא ברגע האחרון ולגרום להיסטריה שלמה."

אנשי להקת "אקספושן" באוזני אמרגנים:

"בלי טלוויזיה לא נופ"ע!"

חייבת לשלם סך של 4000 ל"י. אבל אנחנו לא באנו לצלם את ההור פעה", טוען ראלף עינבר, "אנחנו רצינו לצלם את ההיכל כאחד האולמות החדשים והמודרניים של ישראל, כשההופעה של האקספושן משמשת רק רקע לכך. לו היינו באים לצלם משחק כדורסל הנערך בהיכל, ומר פורמן היה מבקש בדרך זו פיצוי על הכסף שהוא עלול להפסיד בגלל אי-שידור המשחק בטלוויזיה, זה היה עניין אחר. אבל אנחנו באנו לצלם את האולם עצמו, כפי שצילמנו הופעות בנצרת ובעיר-גב יום קודם לכן, ובירושלים יום אחרי כן."

של גרשון פורמן, האחראי על אירועים בעיריית תל-אביב. בחוזה הכולל את תנאי השכרת האולם נאמר, בין השאר, שבמידה והטלוויזיה רוצה לצלם מופע הנערך בין כתליו, היא

צנוע אמנם, מההוצאות. הכל התנהל ללא תקלות עד ליום רביעי האחרון, ערב הופעתה של הלהקה ב-היכל הספורט. האולם החדש שהוקם על ידי עיריית תל-אביב, והנמצא בהנהלתו

"זה היה מגוחך", מתריס עינבר, "אם בכל מקום היו מבקשים מאיתנו תשלום עבור הזכות להסרטי. גם כשמדברים על חוזה צריך להיות גמיש. במיוחד כשמדובר בר בשמה של ישראל בחוץ-לארץ."

על דרישת פורמן לתשלום שמע הבמאי שלושה ימים אחרי שהגיע ל-ארץ. הוא מיהר להתקשר איתו, כדי להגיע להסכם בעניין. פורמן הבטיח לדבר עם האמרגן ולהודיע על החלטתו. ביום שלישי בערב, לאחר הופעת הלהקה בעיר-גב וערב לפני ההופעה בהיכל, נודע לראלף שפורמן עומד בדרישתו לתשלום. הוא ניסה להתקשר עם גורמים שונים בעירייה, האחראים על מנהל התיירות, אלא שחופשת-הפסח הרחיקה את כולם ממשרדיהם. כולל את ראש-העירייה

החתיכות הישראליות שהצליחו להגיע למגע הדוק עם חברי להקת הג'אז ההולנדית. הלהקה המונה שישה מנגנים, מביאה קטעים קלאסיים משל בטהובן, בך ודומיהם בלבוש פופ-ג'אז מודרני.

ניבה niba

מה עוד נראה רק טבעי ומלטף
כמו חולצת בן-לון של אפנת ניבה?
רק את, כאשר את לובשת חולצה זו.
לבשי חולצת בן-לון של אפנת ניבה
קרוב קרוב אל גופך
ומיד תחושי צעירה ונפלאה.
חולצות בן-לון של אפנת ניבה
במבחר הדגמים
של מעצבי אפנה בינלאומיים,
בהדפסים ססגוניים בלעדיים.

Ban-Lon®

להשיג ב:

איוניר

בתי האפנה הראויים לאמונד!

® registered trademark owned and licensed by JOSEPH BANCROFT & SONS CO., U.S.A.

הצחוק שעלה

2 מיליון ליום

צבא הרוצה להשיג יעדים כלשהם בכוח, חייב להשלים את משימתו תוך 48 עד 72 שעות. לאחר מכן, קשה להניח שהתערבות מועצת הביטחון ומעצמות העל תאפשר המשך פעילות.

נראה שזו היתה התפיסה שהינחתה את מארגני שביתת יום ב' השבוע באל"על: כמתאגרף היוצא לזירה, הם ניסו, בסיבוב ראשון עם החוק, שהיה לגביהם יריב לא מוכר — את כוחם במכה אחת מהירה ומוחצת.

מכה שעלתה לאל"על שני מיליון ל"י ביום הראשון לשביתה — ושספק אם אל"על תוכל לספוג אחרות כמותה.

מכה שאם תהפוך לסאקטיקה מקובלת, בעתיד — תשים את החוק החדש לאל, תאלץ את המימסד להדק את טבעת הדיכוי של חופש העובד הלאה, הלאה. בין באמצעות צווייריתוק ובין באמצעות בתיסוהר.

בין היתר: בגלל שלא נמסרה עליה הודעה מוקדמת כנדרש. בשעות הצהריים, כבר מילא בית הדין האיזורי לעבודה בי תל-אביב את בקשת הנהלת אל"על, הורה לשובתים לחזור לעבודה. כן חייב בית הדין את שבעת חברי ועד השובתים בי תשלום קנס של 500 ל"י כל אחד. במידה והעובדים לא יחזרו לעבודתם עד שעה 21.00 — תחול תוספת 50 ל"י לכל שעת איחור.

כל זה בהתאם לחוק לפני שהוכנסו בו התיקונים האחרונים, ומבלי שהמעביד יעז אפילו להסתמך על הסעיפים החדשים הנותנים בידי סנקציות יותר קיצוניות.

מלחמה מודרנית

מלחמת ששת הימים המחישת את העיר קרון שעליו חייבת להתבסס כיום כל מלחמה מודרנית מוגבלת: מהירות. כל

צחוק, צחוק... עובדי תחזוקה של "אל-על" מבלים את בוקר השביתה במצב-רוח מרומם, צוחקים ומחליפים בדיחות בשמש האביבית. להנהלת "אל-על" היה הרבה פחות חשק לצחוק: השביתה הפתאומית גרמה לחברה נזק של שני מיליון ל"י ביום. מתוך 2,100 חנוסעים שנתקעו בנמל-התעופה לוד, הצליחה "אל-על" להעביר מאה בלבד לחברות-תעופה אחרות. בתמונה משמאל: שתי דיילות בטלות, בגלל שביתה עובדי התחזוקה, קוראות עיתונים.

שלב ראשון בשלילת חירות העובד בארץ. בחוק, שעובדי אל"על כפופים לו, שני חידושים. הראשון: לישכות-תעסוקה רשאית לשלוח מפירי-שביתה למלא את מקור מם של שובתים, שהכריזו שביתה שלא בהתאם להוראות החוק. השני: שובתים הפועלים בניגוד לחוק, חשופים לתשלום דמי-נזיקין למעבידם. שביתה עובדי התחזוקה של אל"על פרצה בניגוד להוראות החוק החדש.

יאות לחברת תעופה מודרנית, התפתחה השביתה בקצה-הסילון: היא התחילה ביום ב' בבוקר. הצו לסיימה הוצא כבר באותו יום בשעות הצהריים. אולם כבר יום קצר יחיד זה, היא עשתה שמות: 2,100 נוסעים, שעמדו לצאת מישראל במטוסי אל"על, נשארו תקועים. נמל-התעופה לוד הפך לביית-מטורפים. אל"על נאלצה לבטל 15 טיסות, בנוסף כספי של שני מיליון ל"י ליום בודד זה.

בניגוד לאלפי הנוסעים שסבבו, הצטופף פה, התרוצצו, או סתם ישבו בייאוש — ניצלו 400 עובדי התחזוקה השובתים של אל"על את היום לחופשה ובידור. קברי צות קבוצות התקבצו השובתים, לבושי האוברולים הלבנים, בפינות שונות של ה"נמל, לחלפו דיעות ובידיחות, המתינו ל-הוראות מהוועד שלהם.

חברי הוועד, בינתיים, בילו את הבוקר באווירה פחות נינוחה: בניגוד לשלווה שתפסו השובתים בנמל, עמדו שבעת חברי הוועד, אותו בוקר, במאבק משפטי מתוח בבית-הדין לעבודה בתל-אביב.

סערות חמורות

יה זה מאבק משפטי בעל חשיבות מכרעת. שכן שביתתם הפתאומית של עובדי התחזוקה של אל"על היתה מיבחו ראשון אחרי קבלת החוק החדש ליישוב סיכסוכי עבודה, שחולל סערה ציבורית כבדה לכל אורך שלבי התקבלותו בכנסת — והמאיים להמשיך לחולל סערות חמורות לא פחות גם עתה.

החוק, שהתקבל בשבוע האחרון לפני פגרת הכנסת, עורר התנגדות קשה הן מצד הימין, שטען כי הוא חסר-שיניים, והן מצד השמאל, שטען כי הוא מזוהה

אלפי אנשים נשארו תקועים בלוד - בגלל שביתה שהיתה מיבחו לחוק החדש

**הבט בהן -
שחק איתן -
אבל מרחוק:**

לדאות

ולא

לנגוע!

גם האחיות חנה וורדה רייכמן, לא מתעניינות בשום תוספות לשמש ור לחול. חנה, הלומדת לקראת התואר השני

ולהתחיל איתה בעברית יהיה קצת קשה. מוצאה מאנגליה ולעולים עם דירה כמו שלה מותר לחלק מיספרים חופשיים ממס בכל צבע שהוא. קיטי אוהבת את החוף הישראלי.

אבט מרחוק
על קיטי מימון. זה שהיא נשואה ואם לילדה בת שנה לא צריך להפריע לנהנים מהנוף בלבד. קיטי נמצאת בארץ רק שנה וחצי

עיניו נשפכו כמעט בכל פעם שרדתי את כופפה להרים כדור תועה. כשנשאלה רות: "מי זה, החבר שלך?" ענתה בתמימות: "מה פתאום? אני בכלל לא מכירה אותו!"

בכל זאת? "באתי עם חברה ומסקות. הוא ניגש וביקש לשחק איתי, אז למה לא? אבל לא עשינו בכלל הכרה כי זה לא מעניין, העיקר המשחק." כך אמרה והמשיכה להרד ביץ. גופה השזוף, הדהים בצבעו על רקע כל הסבונים של תחילת העונה. "אצלי הר עונה לא נגמרת לעולם," אומרת רות, "אני תמיד על שפת הים כשיש שמש."

שניים ישקו
ליחודית צבי, רקדנית בת 17 מפתח-תקווה יש שתי נשיקות. לאחר תה, מימין, ניתן עדיין להעניק אותן.

ה תיבות העונה שעברה קבעו גוף אחד כי חופי תל-אביב המוזנחים הם בלתי נסבלים לשוחרת שמש אמיתית. צוות מחוגבר של צלמי וכתבי העולם הזה פשט על החופים האקסקלוסיביים החדשים שבחרו להן החתיכות. סקר את תכולתם ושמע על רשמים ראשונים של עונה חדשה. בחוף רישפון הנמצא 7 קילומטר מצפון לתל-אביב, היו במבט ראשון רק משפחות מאושרות על סליהן וטפן. אבאים נאמנים שמרו על נכדות שתהיינה אולי חתיכות בשנת 1982. אך מבט שני גילה אתרים מחוטבים, תאוה לעיניים.

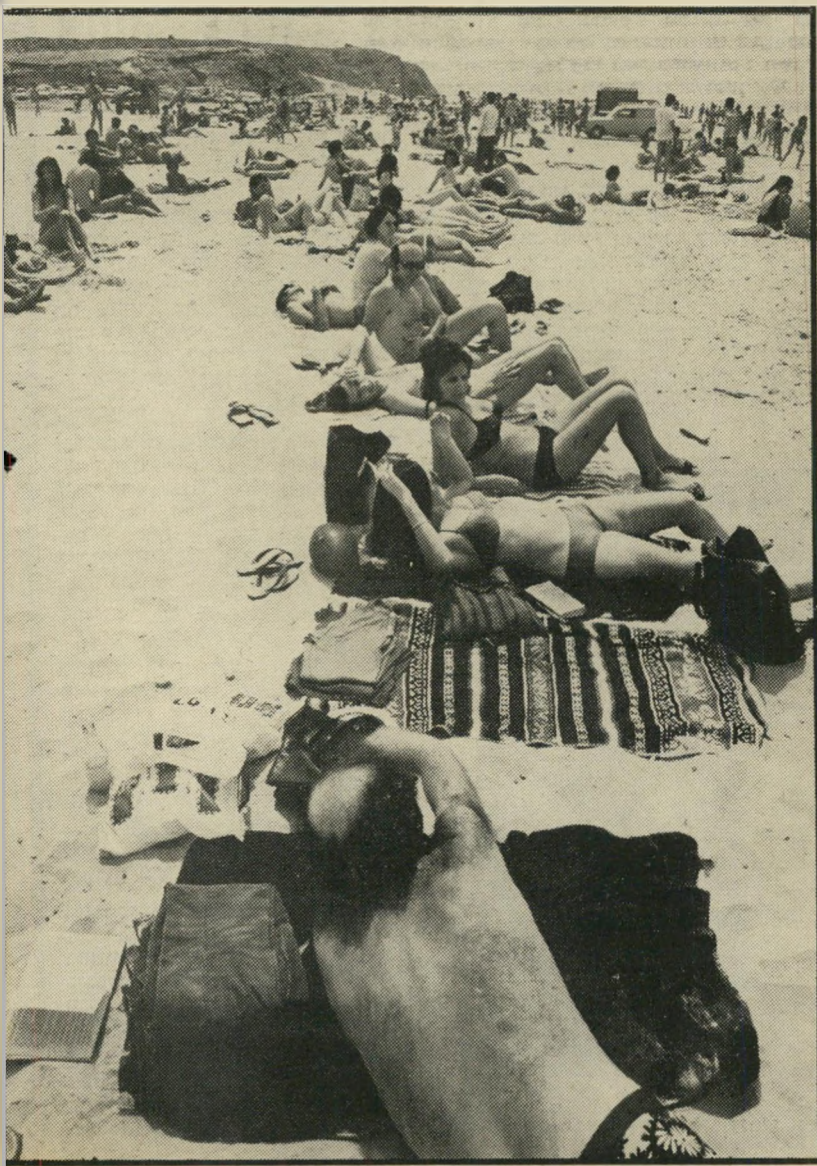
כמו אסיה מנדלבאום מרמת-אביב. אסיה מושלמת החיטובים היא גרפיקאית-שרטטת במקצועה. לחוף רישפון היא מביאה איתה את... ילדתה בת השנתיים, שרון. במה שנוגע לשרון ברור כי זו תהיה מלכת-המים בעוד עשר שנים. אך במה שנוגע לאמה, אז: לא לגעת!

אבל מה, לא צריך להבהל. בחוף רישפון יש אמנם המון נשואות, אך אם מחפשים חזק אפשר למצוא שם גם רווקות מספר. כאלה הן הסטודנטיות ג'ולי קימל האמריקאית וציפי אלטרמן התל-אביבית. שתיהן בנות 21 והן מחפשות... שקט.

ל ג'ולי זו עונת הרחצה הראשונה בישראל והיא נהנית ממש להתחיל את הקיץ כבר בחודש אפריל. בחוף הרצליה הנודע לתהילה יש אמנם פחות נשואות ויותר רווקות, אך גם אלה באו לחפש רק את השמש. ולא אתך חביבי. רות לבני בת ה-21, סטודנטית לאמנות ופילוסופיה מרמת-גן. תשחק איתך מסקות כמה שתרגע וזהו זה. פגשו אותה באמצע מישחק משולב עם עלם חמדות אשר

האח שומר
על יונינה ארז יש על מה לש- מור: יונינה, הלומדת עתה עבודה סוצ-יאלית היתה דוגמנית לצילומי פירסומת.

לא חתיר!

החיילת עדנה אינה מחפשת חתיכים על שפת הים. "תנו לי שמש, שקט והרבה חול", היא רוצה, "אחר־כך שחייה ארוכה ואני לא צריכה שום דבר יותר מזה" היא מוסיפה בחיוך.

דק שקט

רוצה ציפי אלתרמן, בת ה-21, סטודנטית לביולוגיה שבחרה בחוף רישפון כמקום בו היא יכולה להשתזף בשקט וללא מטרידים. "נמאס לי מכל החתיר" כים שבאים לשאול מה השעה, וחושבים שזה משפט שהורג."

ובכלל הכל". היא אומרת. הלואי שכל העור לים החדשים ידברו כך ומה שחשוב עוד יותר ייראו ככה.

אחת לא נשואה היא בלה אסטרק, סטודנטית למשפטים שנה שלישית. היא באה לבד. "בדרך כלל אני הולכת לבריי כה לא לים, ועם חברים קבועים, אך כשאני רוצה פשוט לשחות ולהשתזף, לא איכפת לי להיות לבד. אני לא מחפשת כלום, רק את מנוחת־השבת ועצם ההנאה של הים." ואם אתם מחובבי הספורטיביות או אסתר בן־עמי היא בשבילכם. בריצה מהירה היא חולפת בקטע שבין חוף הרצליה לאכדיה. אסתר בת ה-21 לא מסוגלת לשבת במקום אחד יותר מחמש דקות רצופות. "אני אוהבת

לרוץ ולקפוץ בכל כיוון ובכל צורה, אבל כאן יש לי את ההזדמנות הכי טובה לזה." היא מצביעה על מרחבי החול. אסתר עובדת כמטפלת בחמשת הילדים של משפחת יהל בסביון. המשפחה כולה אוהבת ספורט, כבר הספיק קה להתחיל את עונת הרחצה בשארם־א"י. "אצלנו זה נפש בריאה בגוף בריא," אומרת המטפלת ואי־אפשר שלא להאמין לה. "וכל המרבה בהתעמלות הרי זה משובח" מוסיפה הגברת יהל בעלת הבית.

גם את סימי בלט, סטודנטית למשפטים שנה רביעית, לא משיגים בקלות. גברים כמובן. היא שונאת חופים רועשים ומחפשת את השקט. "אני לא תולמת אפילו

להכיר מישהו על שפת־הים," היא אומרת. "כי החיצוניות לעולם לא קובעת. אני בכלל שונאת את הפתיחה השיגרית של הגברים על שפת־הים. כל מה שהם יודעים זה לגשת ולשאול: מה השעה? כבר הפתיחה הזאת מסבירה את סוג הגבר."

לראות ולא לנגוע אפשר גם בטובה רלקני באים בת ה-17 מרמת־גן. היא צמודה אנו שות לחתיר לא נורמאלי שהוא בין היתר גם החבר שלה. "בשנה שעברה הלכתי ל־הילטון או שרתון. השנה באתי לראות איך זה באכדיה. אני בכל זאת חושבת שאחזור לסביבות הילטון. נכון, שם יותר מוזנח אבל גם יותר מעניין, יש חבר'ה, יש מה לראות." והחבר? "אין דבר ניקח גם אותו. שיסתכל וייהנה, מה יש?"

דק במטקות

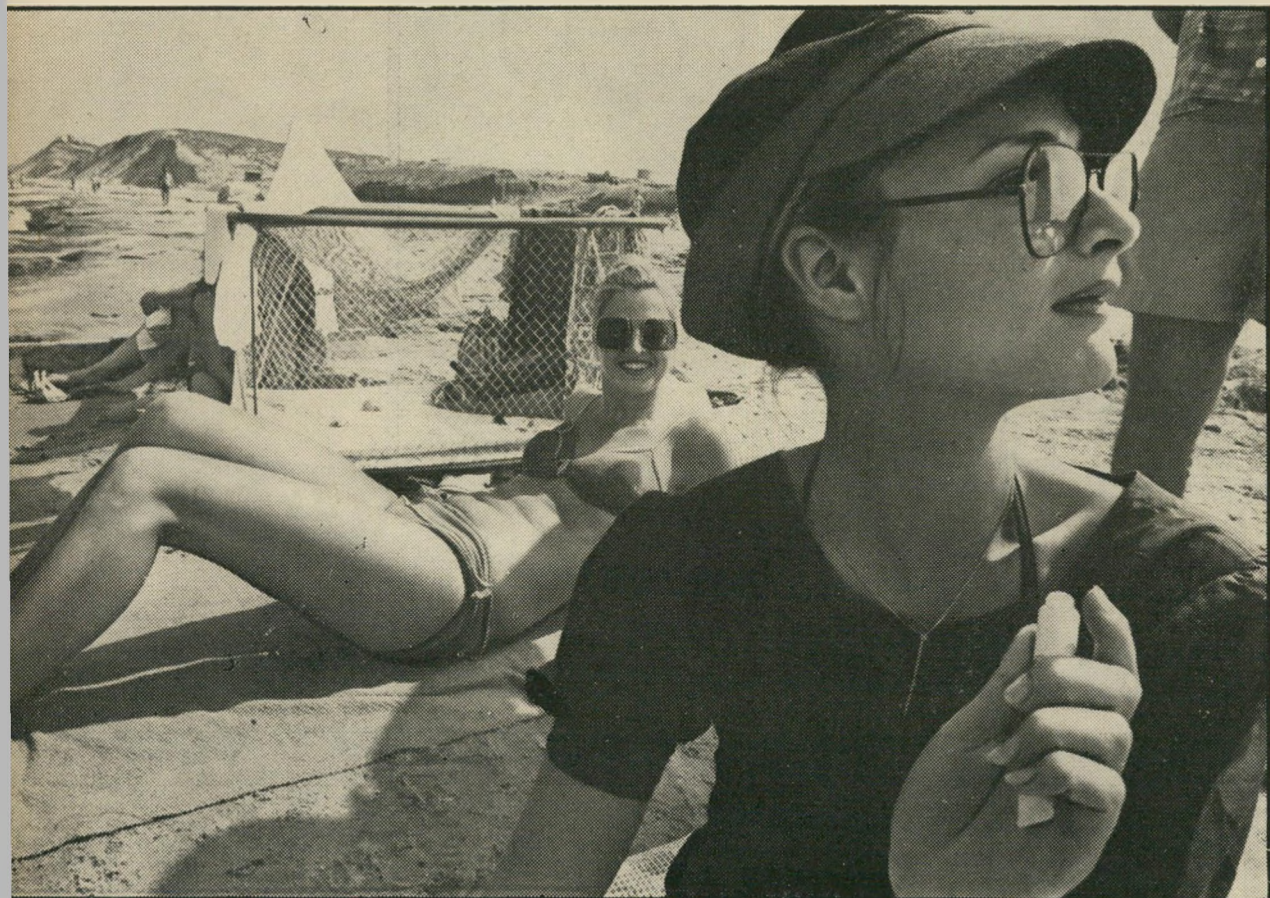
אפשר להתעסק עם טובה רלקנבאום, תלמידת תיכון, בת 17 מרמת־גן. אך בן־זוגה למישחק הנמשך שעות ארוכות, הוא החבר הפרטי שלה!

בחוג לארצות מתפתחות ואחותה ורדה ה־סטודנטית למתמטיקה. מגיעות לחוף מכפר־סבא הרחוקה.

מצוידות בשני חתיכים "שהם בכלל לא חברים שלנו", הן קובעות: "בשביל מה הליווי? בשביל לא להיות לבד!" "וחתיר" כים אתן מחפשות?" — "מחפשות — לא, אך אם יבוא משהו אז למה לא?" לך תסביר להן שעם שני כלבי השמירה שסחבו מכפר־סבא הסיכויים שלהן קפואים לגמרי.

הבלונדית הנאה אווה, ספרית מסלון רוותי ברמת־גן, דווקא באה עם ליווי הגיוני. שתי חברות: אתי ועדנה. "בשנה שעברה הלכנו הרבה לחוף של שרתון ונמאס. הקיץ באנו לנסות כאן אבל כאן אין חתיכים עד עכשיו ומשעמם." הן קובעות. ככה זה. כשהן כבר מחפשות או אין מי שימצא אותן. ודווקא חבל, כי יש מה לראות. בקשר לנגוע לא בטוח, אבל לראות יש ועוד איך.

על קיטי מיימון בת ה-22 כדאי בהחלט לשים יותר ממבט. אלא מה. גם היא. מסתבר נשואה ואפילו אמא לילדה בת שנה. קיטי היא עולה חדשה מאנגליה. "נורא מוצא חן בעיני החוף הישראלי. השמש. האנשים

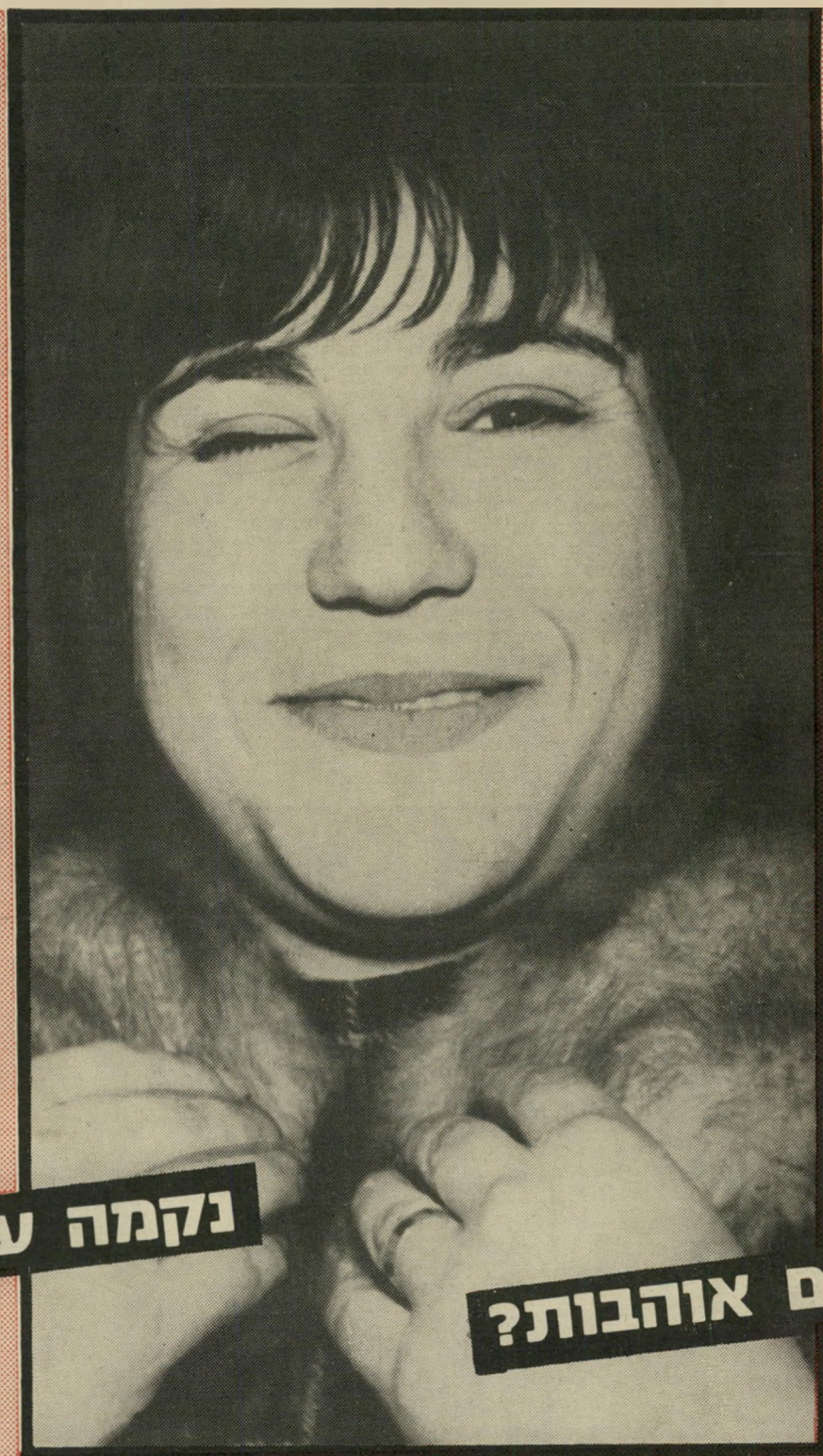

שתי אחיות זיווה פלג (מימין, עם כובע הקסקט) היא דוגמנית מקצועית. אחותה נילי נוביק (שוכבת מאחוריה) היא מעצבת אופנה. הבעלים שלהן

אינם מסתפקים בשמירה האישית של הנשים. הם קראו לעזרתם גם את החותן והחותנת, הורי שתי היפהפיות. רוב המתרחצות חיפשו את השקט והשלווה על חוף הים.

העולם הזה

המלחמה בין אתי לה-דום ואלמנתו של הסגן-אלוף

נקמה על רמאות?

קינאת נשים אוהבות?

הפצצה ברח' הירקון